

Сара Шенарг

*Малки сладки
лъжкунци*

Опарени

САРА ШЕПАРД ОПАРЕНИ

Превод: Мирела Стефанова

chitanka.info

„Скоро четири малки лъжкеници ще се опарят! :)“

А.

Пролет е и четири малки лъжкеници се готвят за пътуване с ваканционен кораб. Няма нещо, което да искат повече от това да плуват под топлото слънце и да загърбят проблемите си в една блажена седмица... Но където са Емили, Ариа, Спенсър и Хана — там е и А.: от гмуркането с водолазни костюми до събирането на тен върху горната палуба. А. е тук, изсмуквайки всичките им нови тайни.

Емили се целува с един гратисчия. Партньорът на Ариа по лов на съкровища е подозрително силно заинтересуван от нейната плячка. Спенсър направо ще изпадне от борда в опитите си да забие ново гадже. А взривът — или по-скоро катастрофата — в миналото на Хана обещава бурни води за всяка от малките сладурани.

По-добре лъжкениците здраво да затегнат спасителните пояси. Перфектната буря се надига и ако не внимават много, току-виж А. ги погребал в морето...

Голямата уста кораби потапя.
Американска
поговорка.

УДРЯЙ И БЯГАЙ

Някога лъгали ли сте, за да си отървете кожата? Примерно да обвините брат си за драскотината върху семейния мерцедес, за да можете да отидете на пролетния бал. Или пък сте казали на учителя по алгебра, че не сте преписали отговорите на теста за края на срока, а всъщност точно вие сте откраднали листа с решенията от бюрото му. Принципно не сте лъжец, разбира се. Но в отчаяни времена са нужни отчаяни мерки.

Четири красиви момичета от Роузууд изрекоха някои доста ужасни лъжи, за да се защитят. Една от тези лъжи включваше напускането на местопрестъпление само на няколко мили от дома им. Макар че се ненавиждаха заради постъпката си, те решиха, че никой няма да научи за това.

Какво да ви кажа. Оказа се, че са бъркали.

* * *

Цели осем дни в края на месец юни дъждът в Роузууд, Пенсилвания не спря и досади на всички жители на богатото идилично предградие на Филадельфия. Идеално окосените ливади се напоиха с вода, окапаха първите цветчета в органичните зеленчукови градини и навсякъде се разкаля ужасно. Пясъчните бункери на голф игрищата се напълниха с вода, подгизнаха бейзболните игрища на Малката лига и роузуудската прасковена овощна градина. Първите рисунки с тебешир по асфалта се отмиха в канала, обявите за изгубени кучета станаха на каша и водата отнесе един увехнал букет от надгробния камък, под който лежаха останките на едно красиво момиче, което всички мислеха, че се нарича Алисън Дилорентис. Всички твърдяха, че подобен потоп със сигурност предвещава лош късмет през годината. Това изобщо не донесе успокоение на Спенсър Хейстингс, Ариа Монтгомъри, Емили Фийлдс и Хана Мерин, върху чиито глави и без

това се беше стоварил повече лош късмет, отколкото можеха да понесат.

Колкото и бързо да се движеха чистачките по предното стъкло на субаруто на Ариа, те не успяваха да насмогнат на проливния дъжд. Тя се взираше напрегнато през струите, движейки се по Рийдс лейн, криволичещия път, ограден от едната страна от гъста гора, а от другата от рекичката Моръл — бълбукащо поточе, което със сигурност до час щеше да излезе от бреговете си. И въпреки че на хвърлей камък от хълма се намираше квартал с луксозни апартаменти, пътят дотам бе потънал в мрак, без нито една улична лампа, която да го осветява.

В този миг Спенсър посочи с пръст напред.

— Това ли е?

Ариа натисна рязко спирачката и без малко да връхлети върху знака за ограничаване на скоростта. Емили, която изглеждаше изморена — подготвяше се за началото на лятната програма в колежа „Темпъл“ — погледна през прозореца.

— Къде? Нищо не виждам.

— Близо до потока се виждат светлини. — Спенсър вече беше разкопчала колана си и изскочи от колата. Дъждът веднага я измокри до кости; прииска ѝ се да беше облякла нещо по-различно от прилепналата блузка с изрязано деколте и шортите. Когато Ариа дойде да я вземе от тях, тя тъкмо тренираше на бягащата пътека, готвейки се за новия сезон на хокея на трева — надяваше се, след като завърши всичките пет курса в Пен, да влезе в Принстън с ранния прием, но същевременно искаше и да е звездата на хокея на трева в „Роузууд дей“.

Прескочи парапета и погледна надолу по хълма. Когато дочуха тихия ѝ писък, Ариа и Емили се спогледаха и също изхвърчаха от колата. Двете нахлупиха качулките на главите си и последваха Спенсър надолу по насипа.

Над бушуващия поток се забелязваха жълти светлини. Едно беемве комби се беше забило в близкото дърво. Предницата му беше размазана, еърбегът се поклащаше отпуснато върху пасажерското място, но двигателят все още боботеше. Земята бе посипана с натрошени стъкълца, а вонята на бензин задушаваше миризмата на кал и мокри листа. Близо до фаровете се забелязваше една слаба девойка с

кестенява коса, която се оглеждаше замаяно, сякаш нямаше представа как се е озовала тук.

— Хана! — извика Ариа. Тя се затича надолу по склона към приятелката си. Преди около половин час Хана им се бе обадила и с панически глас им беше съобщила, че е катастрофирала и има нужда от помощта им.

— Ранена ли си? — Емили докосна девойката по ръката. Голата кожа на Хана беше станала хлъзгава от дъжда и бе покрита със стъклен прах от натрошеното предно стъкло.

— Мисля, че съм добре. — Хана избърса дъжда от очите си. — Всичко се случи толкова бързо. Онази кола изникна сякаш отникъде и ме изблъска от пътя. Но не съм сигурна... за нея.

Погледът ѝ се насочи към колата. На пътническата седалка се виждаше отпуснатото тяло на девойка. Очите ѝ бяха затворени и тя лежеше неподвижно. Имаше чиста кожа, високи скули и дълги мигли. Устните ѝ бяха красиви, със сърцевидна форма, а на брадичката имаше малка бенка.

— Коя е тя? — попита предпазливо Спенсър. Хана не беше споменала, че не е сама.

— Казва се Мадисън — отвърна Хана и отмахна с ръка мокрото листо, залепено от вятъра на бузата ѝ. Налагаше се да вика заради дъжда, който плющеше силно, почти като градушка. — Запознахме се тази вечер; това е нейната кола. Тя изпи доста и аз ѝ предложих да я закарам до тях. Мисля, че живее някъде наблизо — даваше ми инструкциите на парче, изглеждаше наистина отнесена. Някоя от вас познава ли я?

Момичетата поклатиха отрицателно глави. Ариа се намръщи.

— А къде се запозна с нея?

Хана наведе поглед.

— В „Кабана“. — В гласа ѝ се усещаше смущение. — Един бар на Саут стрийт.

Останалите се спогледаха изненадано. Хана не беше от хората, които отказваха да изпият някой и друг коктейл на партитата, ала не беше и от онези, които обичаха да ходят сами на бар. Но пък всички те имаха нужда да изпуснат парата. Не само че предишната година бяха тормозени от двама преследвачи с псевдонима „А“ — първо Мона Вандерваал, най-добрата приятелка на Хана, а след това и истинската

Алисън Дилорентис — а и трябваше да пазят тайната за случилото се през пролетната ваканция. Всички смятаха, че Истинската Али е загинала при пожара в Поконос, но тя се беше появила в Ямайка с намерението веднъж завинаги да се отърве от тях. Момичетата се бяха изправили срещу нея на покривната тераса в хотела и когато Али се хвърли към Хана, Ариа излезе напред и я отблъсна. Когато изтичаха долу на плажа, тялото ѝ беше изчезнало. Оттогава споменът за случилото се не ги напускаше.

Хана дръпна рязко пасажерската врата.

— Използвах телефона ѝ, за да повикам линейка — скоро ще е тук. Трябва да ми помогнете да я преместя на мястото на шофьора.

Емили отстъпи назад и повдигна вежди.

— Чакай малко, какво?

— Хана, не можем да постъпим така — каза едновременно с нея Спенсър.

Очите на Хана проблеснаха.

— Вижте какво, не съм виновна аз! Не съм пияна, но цяла вечер висях над една чаша с питие. Ако остана тук и призная, че съм шофирала, със сигурност ще ме арестуват. Кражбата и катастрофата ми се разминаха веднъж, но втори път ченгетата няма да ме пуснат. — Миналата година тя се беше напила, бе открадна колата на бившето си гадже Шон Ейкърд и я беше блъснала в едно дърво. Господин Ейкърд реши да не повдига обвинения, а на Хана ѝ се наложи да положи няколко часа обществено полезен труд. — Може да ме вкарат в затвора — продължи тя. — Не осъзнавате ли какво ще причини това? Кампанията на баща ми ще бъде съсипана още преди да е започнала. — През есента бащата на Хана щеше да се кандидатира за сенатор и предизборните му клипове вече бяха започнали да се въртят по телевизията. — Не мога отново да го подведа.

Дъждът не спираше да се излива върху тях. Спенсър се изкашля смутено. Ариа прехапа устни и отмести поглед към неподвижното момиче. Емили пристъпи от крак на крак.

— Ами ако наистина е ранена? Ако преместването ѝ само влоши нещата?

— А след това какво ще направим? — додаде Ариа. — Просто... ще я изоставим? Това ми се струва твърде... *нередно*.

Хана ги гледаше невярващо. После стисна зъби и се обърна към момичето.

— Та нали няма да я оставим да лежи тук дни наред? А и според мен изобщо не е ранена — струва ми се, че е припаднала от пиенето. Но ако не искате да ми помогнете, сама ще го направя.

Тя отиде до колата, хвана момичето под мишниците и се опита да я повдигне. Тялото се килна тромаво настрани, като тежка торба с брашно, но не помръдна от мястото си. Пъшкайки, Хана намести краката си и стъпила здраво на земята, отново повдигна момичето нагоре. После започна да го издърпва през централната конзола към мястото на шофьора.

— Не така — обади се Емили, пристъпвайки напред. — Трябва да обездвижим врата ѝ, в случай, че има някакви гръбначни наранявания. Нужни са ни одеяло или кърпа, нещо, с което да го завържем.

Хана пусна момичето обратно на седалката, обърна се и погледна към задната част на комбито. На пода беше захвърлена хавлиена кърпа. Тя я грабна, нави я на руло и я омота като шал около шията на момичето. Погледът ѝ се отклони за миг към небето. Луната се появи за кратко иззад облаците и освети пътя; гората като че ли оживя. Дърветата се клатеха като бесни на вятъра. Когато самотна светкавица озари небето в бяло, и четирите можеха да се закълнат, че са мярнали движение край коритото на потока. Навярно някакво животно.

— Сигурно ще ни бъде по-лесно да я изкараме от колата, отколкото да се опитваме да я преместим вътре — каза Емили. — Хан, ти я подхвани под мишниците, а аз ще я хвана за краката.

Спенсър пристъпи напред.

— Аз ще я прихвана през кръста.

Ариа неохотно надникна в колата и грабна някакъв чадър от задната седалка.

— Сигурно не трябва да се мокри.

Хана ги погледна с признателност.

— Благодаря ви.

Хана, Спенсър и Емили повдигнаха заедно момичето от пасажерската седалка и бавно я пренесоха покрай задницата на колата към мястото на шофьора. Ариа държеше чадъра над тялото, за да не го намокри дъждът. Бушуващата буря не им позволяваше да видят почти

нищо и трябваше да мигат почти непрекъснато, за да пречат на дъжда да влиза в очите им.

В този миг, тъкмо когато се озоваха зад колата, се случи най-лошото: кракът на Спенсър се подхлъзна в калта и тя изпусна момичето. Мадисън полетя напред и главата ѝ се удари в бронята. Чу се силно изпращяване — може би се беше счупил някой клон, а може и да беше кост. Емили се опита да поеме тежестта на Мадисън, но също се подхлъзна и разтърси още по-силно безчувственото крехко тяло на момичето.

— Господи! — изпищя Хана. — Дръжте я!

Ръцете на Ариа трепереха, докато се опитваше да държи неподвижно чадъра.

— Добре ли е тя?

— Н-не знам — изпъшка Емили и погледна Спенсър. — Защо не гледаш къде стъпваш?

— Не съм го направила нарочно! — Спенсър се взря в лицето на Мадисън. В съзнанието ѝ отново отекна онова изпращяване. Не висеше ли главата на момичето под много странен ъгъл?

В далечината се разнесе сирена на линейка. Те се спогледаха ужасено и запристъпваха по-бързо. Ариа отвори рязко шофьорската врата. Ключът все още беше на таблото и левият мигач примигваше. Хана, Спенсър и Емили отместиха еърбега настрани и нагласиха момичето върху кожената седалка пред волана. Тялото се наклони надясно. Очите на Мадисън все още бяха затворени и лицето ѝ изглеждаше спокойно.

Емили тихо изхленчи:

— Може би все пак трябва да останем тук.

— *Не!* — извика Хана. — Ами ако сме я наранили?

Тогава ще изглеждаме още по-виновни!

Звукът от сирената се приближаваше.

— Побързайте! — Хана грабна чантичката си от задната седалка и силно затръшна вратата на колата. Спенсър затвори пасажерската врата. Четирите бързо се изкатериха нагоре и изтичаха до колата на Ариа, тъкмо когато линейката се появи на хълма. Емили стигна до субаруто последна.

— Тръгвай! — изкрещя Хана.

Ариа завъртя ключа и двигателят забоботи. Тя направи бърз завой, даде газ и бързо се отдалечи.

— О, Господи! О, Господи! — проплака Емили.

— Не спирай да караш — изръмжа Спенсър, поглеждайки през задното стъкло към примигващия буркан на линейката. Двама парамедици изскочиха навън и внимателно се спуснаха надолу. — Не трябва да ни видят!

Хана се обърна настрани и погледна през прозореца. В гърдите ѝ се бореха различни емоции. Облекчение, определено — Мадисън щеше да получи помощ. Но гърлото ѝ бе стегнато от страх. Дали преместването на Мадисън не бе влошило състоянието ѝ? Какво се беше случило току-що?

От устата ѝ се отрони стон. Тя отпусна глава върху дланите си и почувства горещите сълзи.

Емили също се разплака. Последва я Ариа.

— Мацки, престанете! — сопна им се Спенсър, макар по нейните бузи също да се стичаха сълзи. — Медиците ще се погрижат за нея. Сигурно всичко е наред...

— Ами ако не е? — проплака Ариа. — Ами ако сме я парализирали?

— Просто се опитвах да постъпя правилно, като ѝ предложих да я откарам у тях! — изстена Хана.

— Знаем. — Емили я прегърна силно. — Знаем.

Докато субаруто профучаваше по острите завой, всички мислеха върху нещо друго, което искаха да кажат, но не се осмеляваха: *поне никой друг не знае за това*. Катастрофата беше станала на отдалечена отсечка от пътя. Бяха се измъкнали оттам, преди някой да ги види.

Бяха в безопасност.

Момичетата зачакаха случилото се да се появи в новините; представяха си заглавието „Кола излита от остър завой на улица «Рийдс»“. В материала сигурно щеше да се спомене за високата алкохолна проба на момичето и как е била размазана колата. Но какво ли друго щяха да кажат репортерите? Ами ако Мадисън беше парализирана? Ами ако се сетеше, че не е карала тя и дори си спомнеше, че момичетата са я пренесли?

На следващия ден всяка от тях седеше пред телевизора, проверяваше телефона си за новини и държеше радиото включено,

макар и с намален звук. Но нямаше нищо.

Мина един ден, после втори. Все така. Сякаш катастрофата не се беше случила. На третата сутрин Хана се качи в колата си и мина бавно по улица „Рийдс“, чудейки се дали цялата случка не се е разиграла само във въображението ѝ. Но не, виждаше се огънатият парапет. В калта имаше следи от плъзгането на автомобила, а по земята проблясваха парчета стъкло.

— Може би семейството ѝ е било много притеснено от случилото се и се е разбрало с ченгетата да си мълчат — предположи Спенсър, когато Хана ѝ се обади, за да изрази притеснението си от липсата на новини. — Помниш ли Надин Рупърт, приятелката на Мелиса? Една нощ, докато били още в гимназията, Надин се напила и забила колата си в едно дърво. Немало ѝ нищо, но семейството ѝ се примолило на полицаите да премълчат за инцидента и те се съгласили. Надин отсъства цял месец от училище, докато се възстановяваше, а след това разправяше на всички, че е била на минерални бани. Но после пак се напи и разказа на Мелиса какво всъщност се е случило.

— Ще ми се да науча, че не е ранена — рече Хана с тих гласец.

— Знам. — Спенсър звучеше притеснено. — Да се обадим в болницата.

И те го направиха, но тъй като Хана не знаеше фамилията на Мадисън, сестрата не може да им даде никаква информация. Хана прекъсна връзката и се загледа безизразно в нищото. След това отвори уеб страницата на Държавния университет на Пенсилвания, където учеше Мадисън, и я потърси, с надеждата, че ще открие каква е фамилията ѝ. Но в горните курсове имаше няколко момичета на име Мадисън — твърде много, за да може да ги провери една по една.

Щеше ли да се почувства по-добре, ако отидеше в полицията и си признаеше? Но дори и да им обяснеше, че другата кола е изскочила от нищото и я е избутала от пътя, никой нямаше да ѝ повярва — щяха да я тикнат в затвора. Освен това щяха да се досетят, че е имала нужда от помощ, за да премести Мадисън, и е повикала приятелките си. Така те също щяха да загазят.

„Спри да си мислиш за това — каза си решително Хана. — Щом семейството ѝ предпочита да си мълчи за това, същото трябва да се отнася и за теб“. Така че тя просто продължи да ходи в мола и да се пече на слънце край басейна в кънтри клуба. Избягваше доведената си

сестра Кейт и беше шаферка на сватбата на баща ѝ с Изабел, облечена в ужасна зелена рокля. Накрая спря да мисли непрекъснато за Мадисън и катастрофата. Все пак вината не беше нейна, а и с Мадисън сигурно всичко беше наред. И без това двете не се познаваха. Едва ли щеше да я види отново.

Но Хана нямаше представа, че Мадисън е свързана с някой, когото момичетата познаваха много добре — всъщност някой, който ги мразеше. И ако този някой знаеше какви са ги свършили, щяха да им се случат ужасни неща. Очакваше ги възмездие. Отмъщение. Мъчения. Същият този човек щеше да си постави за цел да се превърне в кошмар, който да вселява див страх в сърцата на четирите момичета.

В един нов — и далеч по-ужасяващ — А.

1.

ПАЗЕТЕ СЕ, ЛЪЖКИНИ!

В една буреносна понеделнишка сутрин в края на месец март, Спенсър Хейстингс се взираше в марковия куфар „Луи Вюитон“, който лежеше върху леглото ѝ. Той бе натъпкан догоре с дрехи и принадлежности за предстоящото еко-пътуване до Карибите, организирано от „Роузууд дей“. То представляваше комбинация от екскурзия и семинар, посветен на екологията. В семейството им използването на куфара беше дългогодишна традиция, носеща късмет; той бе принадлежал на Реджина Хейстингс, прапрабабата на Спенсър. Реджина си направила резервация за „Титаник“, но решила да остане още няколко седмици в Саутхемптън и да отпътува със следващия параход.

Когато Спенсър хвърли вътре трета тубичка лосион против слънчево изгаряне, телефонът ѝ тихо пропя. На екрана се появи балонче със съобщение от Рифър Фредрикс. *„Здрасти, приятелче — пишеше там. — Какво правиш?“*

Спенсър намери номера на Рифър в списъка с контакти и му се обади.

— Приготвям си багажа за пътуването — каза тя, когато той вдигна още след първото позвъняване. — А ти?

— Почти съм приключил — отвърна Рифър. — Обаче съм прецакан. Не мога да си намеря спидото.

— О, стига, моля те — подразни го Спенсър, навивайки кичур медноруса коса на пръста си. — Ти нямаш спидо.

— Този път ме хвана. — Рифър се изкиска. — Но наистина *не мога* да си намеря банските.

Сърцето на Спенсър подскочи при мисълта за Рифър по бански — през тениската му си личеше, че е доста мускулест. Училището му също щеше да участва в пътуването, заедно с още няколко частни училища от района.

Тя се беше запознала с него на организираната от Принстън вечеря в чест на всички новоприети студенти, която се бе провела няколко седмици по-рано, и макар първоначално да не си беше паднала по наркоманското му, хипарско излъчване, накрая се оказа, че той е най-хубавото нещо, което ѝ се беше случило през онзи кошмарен уикенд.

Откакто се беше върнала в Роузууд, двамата непрекъснато се чуваха и си разменяха есемеси. По време на марафона на „Доктор Кой“ по Би Би Си Америка, двамата се обаждаха един на друг, докато течаха рекламите, за да обсъждат чудатите извънземни приключения на доктора. Спенсър го научи да слуша „Мъмфърд енд сънс“, а Рифър я запозна с творчеството на „Грейтфул Дет“, „Фиш“ и други групи, и преди да се усети, тя здраво си беше паднала по него. Той беше забавен, умен и дори нещо повече — като че ли нищо не можеше да го разтърси. Рифър бе човешкият еквивалент на масажа с вулканични камъни — точното момче, от което Спенсър се нуждаеше в момента.

Тя се надяваше, че по време на пътуването между тях ще се случи нещо. Горната палуба на круизния кораб изглеждаше като идеалното място за първа целувка, докато лъчите на тропическия залез ги огряват като огромна клада. А може би щяха да се целунат по време на гмурканията — и двамата се бяха записали на курс за водолази. Може би щяха да плуват покрай неоново розови корали и изведнъж ръцете им щяха да се докоснат под водата, те щяха да изплуват на повърхността, да свалят маските си и тогава...

Рифър се изкашля от другата страна и Спенсър се изчерви, сякаш бе изказала мислите си на глас. Всъщност дори не беше убедена, че Рифър си мисли за нея — вярно, че в Принстън флиртуваше, но според нея той се държеше така с всички момичета.

Внезапно на екрана на телевизора примигна банер, който привлече погледа ѝ. „Смърт в Ямайка: започва разследването на мъртвото момиче“. Появи се снимка на позната блондинка. Под нея имаше надпис: Табита Кларк.

— Тъъ, Рифър? — рече рязко Спенсър. — Трябва да вървя.

Тя прекъсна разговора и се втренчи в телевизора. Там вече се беше появил сивокос мъж с мрачно изражение на лицето. Надписът под изображението гласеше: Майкъл Полсън, ФБР.

— Започваме да сглобяваме парчетата от причината, която може да е довела до смъртта на госпожица Кларк — каза той на групичката репортери. — Очевидно тя е пътувала сама до Ямайка, но ние се опитваме да разберем къде и с кого е била през онзи ден.

Новините продължиха с убийство във Фиштаун. Внезапно пъстроцветните, веселяшки дрехи, прибрани чинно в куфара, ѝ се сториха перверзни и абсурдни. Усмехнатото слънчице на тубата със слънцезащитен крем като че ли се хилеше злобно. Не можеше просто да замине на пътуване в тропиците, сякаш всичко беше наред. *Нищо* не беше наред. Тя беше хладнокръвна убийца и полицаите бързо стесняваха кръга около нея.

Откакто Спенсър и приятелките ѝ бяха открили, че са убили Табита Кларк — а не истинската Алисън Дилорентис, както си мислеха — тя не можеше да си поеме спокойно дъх. Първо ченгетата решиха, че Табита се е удавила случайно, но сега вече знаеха, че е била убита. И не само те смятаха така.

Новият А. също го знаеше.

Спенсър нямаше представа кой може да е Новият А., коварният преследвач, който знаеше всичко за тях. Първоначално тя и приятелките ѝ смятаха, че това е Истинската Али — може би беше оцеляла след падането от покривната тераса и беше решила да приключи с тях веднъж завинаги. Но след това властите идентифицираха останките на Табита и момичетата осъзнаха колко невероятно звучеше мисълта, че Али е оцеляла в пожара. Костите ѝ може и да не бяха открити, но тя беше вътре, когато къщата се взриви. В никакъв случай не би могла да се измъкне, макар Емили да продължаваше да поддържа тази теория.

След това момичетата решиха, че А. може да е Келси Пиърс, която бе натопена за притежаване на наркотици от Спенсър предишното лято. Това беше напълно възможно — Спенсър не само ѝ беше съсипала живота, но се оказа, че Келси е била в Ямайка по същото време, когато и четирите момичета са били там.

Но това също се оказа невярно. Следващият А. според тях беше Гейл Ригс, жената, на която Емили бе обещала — а след това отказала — нероденото си дете, и която се оказа мащеха на Табита. Но тази теория се провали, когато намериха Гейл мъртва на алеята пред дома ѝ. На всичкото отгоре те бяха повече от сигурни, че Новият А. я е убил.

Което беше озадачаващо — и ужасяващо. Дали Гейл е знаела нещо, което не трябва? Или пък А. е възнамерявал всъщност да убие Спенсър и останалите? А той знаеше *всичко*. Не само им изпращаше снимки, на които момичетата разговаряха с Табита по време на вечерята в нощта, когато я бяха убили, но сред тях имаше и една, на която се виждаше потрошеното ѝ тяло на плажа. Сякаш А. се беше настанил в очакване на брега, стиснал фотоапарат в ръка, предчувствайки падането, преди още да се беше случило. Освен това те бяха узнали още един странен факт: Табита е била пациентка в психиатричната клиника „Убежището в Адисън-Стивънс“ по същото време, когато там е била и Али. Приятелки ли бяха двете? Затова ли в Ямайка Табита приличаше толкова много на Али?

Телефонът на Спенсър отново изпиука и тя подскочи. На екрана се виждаше името на Ариа Монтгомъри.

— Гледаш ли новините? — попита Спенсър.

— Да. — В гласа на Ариа се долавяше паника. — Емили и Хана също са на линия.

— Какво ще правим, момичета? — попита Хана Мерин с треперещ глас. — Трябва ли да признаем на ченгетата, че сме били в курорта, или по-добре да си мълчим? Но тогава ако някой друг им каже, че сме били там, ще изглеждаме виновни, нали?

— Успокой се. — Спенсър отново погледна към телевизора. Сега на екрана се виждаше бащата на Табита, който беше и съпруг на Гейл. Той изглеждаше изтощен — което бе напълно нормално. В рамките на една година бяха убити дъщеря му и съпругата му.

— Може би трябва просто да се предадем — предложи Ариа.

— Полудя ли? — прошепна Емили Фийлдс.

— Добре де, може би трябва аз да се предам — отстъпи Ариа. — Нали аз я блъснах. Вината е моя.

— Това са глупости — отвърна бързо Спенсър, снижавайки глас. — *Всички* го направихме, не само ти. И никой няма да се предава, ясно ли е?

Погледът ѝ бе привлечен от някакво движение, но когато се приближи до прозореца, не забеляза нищо подозрително. Годеникът на майка ѝ, господин Пенитисъл, беше паркирал огромния си джип на алеята пред къщата. Новата жена, която се беше нанесла в дома на семейство Кавана от другата страна на улицата, беше коленичила в

цветната леха и плевеше. Когато погледна наляво, Спенсър успя да различи прозореца на някогашната спалня на Алисън Дилорентис. Когато Али живееше там, розовите завеси винаги бяха дръпнати настрани, но новата обитателка на стаята, Мая Сен Жермен, винаги държеше дървените щори спуснати.

Спенсър седна на леглото си.

— Може би няма значение, че полицаите са разбрали, че Табита е била убита. Няма начин да открият, че сме били ние.

— Освен ако А. не проговори — рече предупредително Емили. — И кой знае на какво е способен — А. няма да се поколебае да ни обвини в убийството на Табита. Може да ни натопа и за убийството на Гейл. Нали бяхме там.

— Някой получавал ли е нещо от А? — попита Ариа. — Странно, че след погребението на Гейл нещо се умълча. — От погребението беше минала почти седмица.

— Аз не съм — отвърна Спенсър.

— Аз също — пропя Емили.

— Той сигурно планира следващото си нападение. — Хана звучеше притеснено.

— Трябва да го спрем — каза Спенсър.

Хана изсумтя.

— И как ще го направим?

Спенсър протегна ръка и нервно зачовърка златната закопчалка на куфара. Нямаше представа как да отговори. Който и да беше Новият А., той беше *ненормален*. Как се предугаждат ходовете на един луд човек?

— А. уби Гейл — рече тя след миг. — Ако разберем кой е А., можем да отидем в полицията.

— Да, и тогава А. се появява и ни разкрива на полицаите — отбеляза Хана.

— Може пък да не повярват на един убиец — отвърна Спенсър.

— Да, но А. има снимки, за да го докаже — изсъска Ариа.

— Но това не са точно наши снимки — рече Спенсър. — А и ако разберем кой е А., току-виж сме ги намерили и ще можем да ги изтрием.

Ариа изпъшка.

— Всичко това би звучало чудесно, ако сме примерно Джеймс Бонд. Но точно сега дори нямаме представа кой е А.

— Знаете ли, добре, че отиваме на това пътуване — каза след миг Хана. — Така ще имаме повече време да помислим.

Ариа се изсмя.

— Наистина ли смяташ, че А. ще ни остави на мира?

Хана ахна.

— Да не би да смяташ, че и той ще *дойде*?

— Надявам се, че не — отвърна Ариа, — но няма как да съм сигурна.

— Нито пък аз — обади се Спенсър. Тя също бе обмисляла възможността А. да се окаже на борда. При мисълта, че може да се озове насред океана заедно с един психопат, я побиха ледени тръпки.

— Как ви струва това пътуване до Карибите? — попита нервно Емили. — Имам усещането, че ще ми напомня за... всичко.

Ариа изстена.

— Поне няма да ходим в *Ямайка* — обади се Хана. — Круизният кораб щеше да спре в Сейнт Мартин, Пуерто Рико и Бермудите.

Спенсър затвори очи и си спомни колко развълнувана беше, че ще ходи в Ямайка през пролетната ваканция. Бяха решили да оставят зад гърба си Истинската Али, зловните послания на А., които бяха получили от нея, и преживяното в Поконос, което едва не доведе до смъртта им. Изпълнена с надежди, тя бе хвърлила в сака банските си, няколко тениски и същия лосион против изгаряне. „Всичко свърши — си беше помислила тя. — Животът ми вече ще бъде прекрасен“.

Спенсър погледна към часовника на нощното шкафче.

— Мацки, вече е десет часа. Време е да тръгваме. — Трябваше да се съберат на пристанището в Нюарк, Ню Джърси, малко след дванайсет.

— Мамка му — каза Хана.

— Ще се видим там — отвърна Ариа.

Всички прекъснаха едновременно връзката. Спенсър пусна телефона си в брезентовата плажна чанта, праметна я през рамо и повлече след себе си куфара на колелца. Почти бе стигнала до вратата, когато някакво движение отново привлече погледа ѝ.

Тя отиде до прозореца и погледна към двора на семейство Дилорентис. В първия момент не можа да разбере каква е разликата.

Тенис кортовете, построени от новото семейство над полуизкопаната дупка, в която бе намерено тялото на Кортни Дилорентис, бяха празни. Дървените щори на някогашния прозорец на Али все още бяха спуснати. Задната веранда, на която момичетата се събираха, за да обсъждат клюки и момчета, бе почистена от листата. В този миг тя го видя: наред двора лежеше детски спасителен пояс на червени и бели райета, върху който с големи, накъдрени букви като от пиратско писмо, беше написано:

„Мъртъвците не говорят“.

Спенсър почувства как в гърлото ѝ се надигат киселини. Макар наоколо да нямаше никой, тя все пак имаше усещането, че това е послание от А., „Побързай да се вкопчиш в него — като че ли гласеше то, — защото току-виж те накарам да вървиш по дъската“.

2.

МАЛКАТА РУСАЛКА НА ЕМИЛИ

Пътят към корабостроителницата в Нюарк беше невзрачно двулентово шосе, което минаваше покрай еднообразни офис сгради, бензиностанции и долнопробни барове. Но когато Емили Фийлдс и баща ѝ направиха остър ляв завой и поеха по бреговата линия, небето изведнъж се ширна над тях, въздухът натеза от аромата на морска сол и пред очите им, като една гигантска, многоетажна сватбена торта, се извиси огромният круизен кораб „Селебрити“.

— Леле! — ахна Емили. Корабът покриваше дължината на няколко квартални пресечки и люковете на нивата му бяха повече, отколкото можеше да преброи. Емили беше прочела в брошурата, че в кораба има театър, казино, фитнес салон с деветнайсет пътечки, йога студио, фризьорски и спа салон, тринайсет ресторанта, единайсет салона, стена за спортно катерене и басейн с изкуствени вълни.

Господин Фийлдс паркира на свободното място край една голяма тента с банер, на който пишеше „Пасажери, регистрирайте се тук!“. Пред нея имаше опашка от около трийсетина деца с куфари и сакове. След като угаси двигателя, той остана на мястото си, вперил поглед напред. Над главите им кръжаха чайки. Две момичета се разпищяха въодушевено, щом се зърнаха.

Емили се прокашля смутено.

— Благодаря, че ме докара.

Господин Фийлдс се извърна рязко и я погледна сурово. Очите му бяха ледени, а две строги бръчки обграждаха устните му като скоби.

— Татко... — Коремът започна да я боли. — Може ли да поговорим за това?

Господин Фийлдс стисна зъби и отново вперил поглед напред. След това усили радиото. През втората половина на пътуването двамата бяха слушали една нюйоркска новинарска станция; сега

репортерът обясняваше с монотонен глас за някаква жена, с прякор Модния крадец, която сутринта избягала от килията си в Ню Джърси.

— Госпожа Катрин Дилонг може да е въоръжена и опасна — тъкмо казваше той. — А сега, времето...

Емили отново намали звука.

— Татко?

Но баща ѝ не ѝ обърна никакво внимание. Устните на Емили се изкривиха. Предишната седмица тя се престаши и разказа на родителите си, че през лятото тайно е родила момиченце и малко след това го е дала за осиновяване. Беше пропуснала някои срамни подробности, като например как Гейл Ригс, богаташката, която искаше да получи бебето, ѝ беше платила щедро; след това обаче Емили размисли и върна парите, които А. открадна. Но им призна много други неща. Как се беше крила в стаята на сестра си Карълайн в общежитията. Как беше посещавала гинеколог във Филадельфия и как ѝ бяха направили цезарово сечение в болницата „Джеферсън“.

През цялото време майката на Емили дори не мигна. След като момичето приключи разказа си, госпожа Фийлдс отпи от чая си и ѝ благодари за откровеността. Тя дори попита Емили дали се чувства добре.

Тревогите на Емили се поразсеяха. Майка ѝ се държеше *нормално* — дори прие нещата твърде хладнокръвно!

— Справям се — отвърна тя. — Семейството, което получи бебето, е страхотно — преди няколко дни се срещнах с тях. Нарекли са я Вайълет. Вече е на седем месеца.

Един мускул потрепна на бузата на госпожа Фийлдс.

— Седем месеца?

— Да — отвърна Емили. — Усмива се. И маха с ръчичка. Те са чудесни родители.

В този миг действителността се стовари върху майка ѝ като гръмотевица. Тя опипом намери ръката на съпруга си и се вкопчи в нея, сякаш се намираще върху потъващ леден къс. После тихо изписка, скочи от мястото си и изтича в банята.

Господин Фийлдс седеше като истукан. После бавно се обърна към Емили.

— Казваш, че сестра ти също е знаела за това?

— Да, но моля ви, не ѝ се сърдете — отвърна тихо Емили.

След този ден майката на Емили почти не влизаше в стаята ѝ. Господин Фийлдс вършеше всички домакински задължения, приготвяше вечерите, подписваше извинителните бележки на Емили и се занимаваше с прането. Всеки път, когато Емили се опитваше да говори с него, той я отрязваше. И дума не можеше да става да говори с майка си; всеки път, когато момичето се приближаваше до спалнята на родителите си, баща ѝ изникваше от нищото като някое яростно куче-пазач и я прогонваше оттам.

Емили нямаше представа какво да прави. Би предпочела техните да я изпратят в поправително училище или при свръхрелигиозните им роднини в Айова, където я бяха пращали в миналото, когато ѝ бяха ядосани. Може би не трябваше да им казва за бебето, но не ѝ се искаше те да научат за това от някой друг — като например Новия А. Полицията на Роузууд също беше запозната със случилото се, както и Айзък, бащата на бебето, и господин Кларк, съпругът на Гейл.

Невероятно, но слуховете за бебето не се бяха разпространили из „Роузууд дей“, ала това нямаше никакво значение — Емили продължаваше да се чувства като парий. Като прибавим към това, че две седмици по-рано тя бе станала свидетел на убийство и че полицията разследваше смъртта на Табита, през повечето дни момичето едва успяваше да запази разсъдък си. Освен това бе повече от сигурна, че А. е Истинската Али — че е оцеляла в пожара и е решила веднъж завинаги да се разправи с тях. Истинската Али беше натопила Келси Пиърс и почти бе успяла да накара Емили да я убие в каменоломната „Плаващия мъж“. След това бе насочила подозренията им към Гейл и когато жената застана на пътя ѝ, я уби. Емили потрепери. Какво ли щеше да последва?

Гръмката сирена на кораба я откъсна от мислите ѝ.

— Така, май трябва да вървя — рече тихо Емили, поглеждайки отново към баща си. — Благодаря, тъъ, че ме пуснахте на пътуването.

Господин Фийлдс отпи глътка минерална вода от бутилката.

— Благодарни на учителя, който те номинира за стипендията. И на отец Флеминг. Според мен *не трябва* да заминаваш.

Емили повъртя в ръцете си шапката с козирка с емблемата на Университета на Северна Каролина, която лежеше в скута ѝ. Родителите ѝ нямаха пари, за да изпращат децата си на разни несериозни училищни екскурзии, но тя беше спечелила стипендията

чрез курса си по ботаника. След като родителите ѝ разбраха за бебето, господин Фийлдс беше отишъл при отец Флеминг, техния свещеник, за да попита дали да ѝ позволят да пътува. Отец Флеминг отговори, че е редно — това ще им даде време да обмислят случилото се и да осъзнаят чувствата си.

На Емили не ѝ оставаше друго, освен да отвори вратата, да грабне куфарите си и да тръгне към тентата за регистрация. Не беше направила повече от три крачки, когато баща ѝ запали двигателя и се отдалечи по пътя, без дори да изчака кораба да отплава, както правеха повечето родители. Тя преглътна сълзите си, опитвайки се с всички сили да не заплаче.

Когато се нареди на опашката, някакъв двайсетинагодишен мъж, който носеше червени слънчеви очила във формата на звезди, се залепи за нея.

— Пипнах те! — каза той, заканвайки се с пръст.

Лицето на Табита проблесна в съзнанието на Емили.

— К-какво? — изрече тя с дрезгав глас.

— Ти определено си тайна почитателка на „Цирк дьо Солей“! — Младежът ѝ протегна ръка. — Казвам се Джереми. Тази седмица съм вашият круизен ръководител. Искаш ли да присъстваш на тазвечерното представление на „Цирк дьо Солей“ в театъра? Темата на шоуто е „Майката Земя“ — подходяща за едно еко пътуване.

Няколко ученици се спряха наблизо и започнаха да се подсмиват.

— Мисля, че ще пропусна — промърмори Емили и бързо се придвижи напред.

Тя подаде паспорта си на проверяващото момиче и получи ключа за каютата си, карта за храна и дневното меню, както и карта на кораба. Накрая ѝ връчиха брошура, в която бяха изредени най-различни курсове, мероприятия, семинари, групови срещи и доброволна взаимопомощ през седмицата — от учениците се изискваше да участват в поне един курс и да се включат в корабната „общност“, помагайки в почистването, готвенето, планирането на вечеринките, грижата за огромния корабен аквариум със застрашени от изчезване риби и така нататък. Доброволните записвания ставаха на принципа „който превари, той натовари“; Емили вече се беше записала за спасителка край големия басейн. Все още обаче не знаеше какъв курс да избере, затова набързо прегледа списъка. Той включваше

„Отговорно изследване на рифовете“, „Лов на потънали (еко) съкровища“, „Почистване на приливни басейни с каяк“. Накрая се спря на курс, озаглавен „Наблюдаване на карибски птици“.

Емили се качи на асансьора, който щеше да я отведе до стаята ѝ. На горната палуба свиреше шумна калипсо група и звуците на баса боботеха през стените. Няколко момичета обсъждаха някакъв страхотен бар в Сейнт Мартин, за който бяха чули да се говори. Две момчета обсъждаха кайтсърфинга в Пуерто Рико. Всички носеха шорти и джапанки, макар навън да беше около десетина градуса.

Емили завиждаше на безгрижния им ентузиазъм — тя дори не можеше да се насили да изкриви ъгълчетата на устата си в усмивка. Можеше да мисли единствено за отсъстващия поглед в очите на майка си, за осъдителното мръщене на баща си, за омразата в сърцата им. За агента от ФБР, когото беше видяла по новините сутринта. За мъртвото тяло на Гейл. За лицето на Табита в мига, когато бе осъзнала, че пада. За криещия се в мрака А., който се киска, готов да я нарани.

Мислеше и за Али — Истинската Али и Тяхната Али. През цялото време Емили криеше една тайна; момичетата бяха избягали от къщата в Поконос точно преди избухването ѝ, а Истинската Али все още беше вътре. Онова, което останалите не знаеха обаче, беше, че Емили бе оставила задната врата отворена, за да може Истинската Али също да избяга. Беше казала на всички, че я е залостила. А след като полицаите не намериха трупа, Емили остана убедена, че Истинската Али е успяла да се измъкне и все още е жива.

Месеци наред Емили се бе надявала, че Истинската Али ще се осъзнае и ще им се извини заради това, че ги е преследвала в ролята на А. Разбира се, Емили първа щеше да ѝ прости. Все пак тя бе обичала Али — и двете Алита. Беше целувала и двете — Тяхната Али в седми клас, в дървесната къщичка, а Истинската Али — миналата година.

Но това беше преди Истинската Али да се захване с дъщеря ѝ. Някои от посланията на А. заплашваха Вайълет. Едва тогава Емили осъзна, че Истинската Али не се съобразява с нищо. Тя въобще не се интересуваше от Емили и със сигурност нямаше намерение да оправи нещата. Тя просто беше... *зла*. Надеждата и любовта, които изпълваха Емили, се изпариха, оставяйки огромна празнина в сърцето ѝ.

Асансьорът извънтя и механичен глас обяви, че са стигнали до Слънчевата палуба. Групата ученици тръгна по дългия коридор,

търсейки стаите си. Емили не искаше да се влачи след тях, затова се обърна към плъзгащата се стъклена врата, която водеше до малката веранда с изглед към водата. Тя излезе навън и пое с пълни гърди студения морски въздух.

Над главата ѝ крещяха чайки. В далечината се чуваше бученето на уличното движение. Вълните образуваха пенести гребени, а седем палуби по-долу се чу боботенето на спасителна лодка. В този миг някой се покашля и Емили подскочи. В другия край на терасата стоеше девойка с маслинена кожа и дълга кестенява коса. Тя носеше тъмни очила, бяла рокля и равни пантофки с розов ширит.

В първия момент Емили не каза нищо. Момичето бе толкова ефирно и тихо, че тя го помисли за призрак.

Но след това то се обърна и каза:

— Здравсти.

— О! — рече Емили и отстъпи назад. — И-изплаши ме. Помислих си, че не си истинска.

Ъгълчетата на устните на момичето леко се повдигнаха.

— Често ли виждаш хора, които не са истински?

— Досега не съм виждала някой като *теб* — избъбри Емили и притисна ръка към устата си. Защо го каза?

Девойката повдигна вежди и свали очилата си. После се приближи към Емили. Отблизо се виждаха трапчинките на бузите ѝ. Поразителните ѝ зелени очи проблясваха и тя ухаеше толкова приятно на жасминов парфюм, че Емили почувства как ѝ олеква.

— Може и да съм призрак — прошепна момичето. — Или русалка. Все пак нали сме в морето.

Тя леко докосна Емили по върха на носа, обърна се и влезе през стъклената врата. Емили продължи да стои отвън, обвита в облак от жасмин, зяпнала от изненада, с изтръпнал нос. Не беше сигурна какво се беше случило току-що, но определено ѝ беше харесало. За части от секундата призракът — или русалката, каквото и да беше тя — я беше накарал да забрави абсолютно всички проблеми в живота си.

3.

ДОБРИТЕ ДВОЙКИ ВИНАГИ ПРАВЯТ КОМПРОМИСИ

— Добре дошли на Фестивала на доброволците! — каза някакъв младеж е пясъчно руса коса, когато Ариа Монтгомъри и Ноъл Кан влязоха в казиното на кораба. — Не е ли *страхотно* да сте тук?

— Тъъ, да — отвърна Ноъл, поглеждайки предпазливо към младежа.

— Чудесно! — рече той. Ариа беше почти сигурна, че когато е била на шест години, е носила същите очила с форма на звезди като неговите. Докато говореше, той бе застанал в неудобна близост до нея. — Казвам се Джереми. Тази седмица съм вашият круизен ръководител — продължи младежът. — И забавленията няма да спрат! Подготвили сме най-добрите представления — и най-добрия комедиант, Лу Кръстоносеца! Ще си умрете от смях — *и* ще разберете как да спасите планетата! — Той ги побутна навътре. — Разходете се! Намерете си нови приятели! И не забравяйте да си изберете доброволческа дейност!

Ариа се огледа. Жужащи „едноръки пирати“, покрити със зелено сукно маси за покер и блекджек и заоблен, покрит с мрамор барплот, който се простираше докъдето ѝ стигаше погледът. Но на бара не се виждаха бутилки с алкохол, по масите нямаше тестета карти, а когато Ноъл натисна бутона на един от монетните автомати, на екрана се появи надпис „Опитайте по-късно“. Той погледна към една от служителките на кораба, жена с начервени устни и бяло сако.

— Ще можем ли да залагаме?

— О, да, в нощта на казиното! — Жената ги погледна с опуленото изражение на кукла Барби. — Но няма да печелите истински пари — получавате едни симпатични монетки с делфинчета, които ще можете да си отнесете като сувенири! Изработват ги жени от племената в Южна Африка и са от сто процента рециклирана вълна!

Ноъл сбърчи нос. Ариа го смушка в ребрата.

— Знаеш ли, може би е по-добре, че не можем да играем с пари. Помниш ли последния път, когато играхме блекджек и ти се опита да броиш картите? Обрах те до шушка.

— Не е вярно — отвърна мрачно Ноъл.

— Напротив!

— Добре де, искам реванш. Нищо, че ще играем за рециклирани делфински жетони. — Едното ъгълче на устата му се повдигна развеселено.

Ариа се усмихна доволна. Хубаво беше, че отново се разбираха толкова добре. Напоследък доста се караха, първо, защото Ариа смяташе, че Ноъл си пада по гостуващата у тях студентка на разменни начала Клаудия, която за щастие имаше проблеми с визата и нямаше да може да дойде на пътуването. След това Ариа откри тайната на баща му, което доведе до нови проблеми. Но те се бяха сдобрили и сега всичко беше наред.

Двамата влязоха навътре в казиното, оглеждайки павилионите за туристически експедиции, арт обиколки и задължителните курсове от рода на „Да приспособим автомобила си към биогориво!“. Ноъл стисна ръката ѝ.

— Сигурна ли си, че не се сърдиш заради урока, който изкарах сутринта? — попита той.

— Разбира се — отвърна Ариа. Корабът бе потеглил няколко часа по-рано и Ноъл беше зарязал Ариа, за да сърфира заедно с един бивш професионалист в басейна с изкуствени вълни. Сега миришеше силно на хлор, а клепачите на очите му бяха увиснали, както ставаше обикновено, след като бе тренирал усилено във фитнеса.

— Хайде де — настоя Ноъл. — Каж ми честно.

Ариа въздъхна.

— Добре де, може би бях *малко* разочарована, че не прекарахме първите няколко часа заедно. Особено докато корабът напускаше пристанището. Свириха „Над дъгата!“. Беше много романтично. Но пък ще разполагаме с достатъчно време, което да прекараме заедно, нали?

— Разбира се. — Ноъл улови лицето ѝ в шепите си. — Знаеш ли, много ми харесва тази политика на тоталната откровеност.

— И на мен — отвърна Ариа, но пръстът ѝ започна да усуква края на шампованата ѝ с корабчета тениска. Двамата с Ноъл наистина се опитваха да бъдат напълно откровени един с друг, винаги си казваха истината. Когато Ариа не искаше да гледа *отново* „Игра на тронове“ по НВО, тя си казваше веднага. Когато на Ноъл *ужасно* много му се искаше да хапне в „Макдоналдс“, вместо в любимия вегански ресторант на Ариа, той веднага си казваше.

Това до известна степен беше освобождаващо, но въпреки това Ариа се чувстваше като измамница, защото не му беше разкрила *големите* си тайни — какво се беше случило в Исландия предишното лято, например — за това знаеше само един човек. Освен това Ноъл не знаеше за новия А., който се беше появил в града, или за ужасното нещо, което тя и приятелките ѝ бяха извършили в Ямайка.

А най-лошото беше, че след като обявиха смъртта на Табита за убийство, Ноъл внезапно прояви интерес към историята. Няколко дни по-рано, докато двамата разговаряха у тях, по телевизията излъчиха някакъв репортаж за Табита. Ноъл внезапно млъкна и се взря с присвити очи в снимката ѝ.

— Изглежда ми много позната — промърмори той.

Ариа бързо смени канала, но усещаше как мозъчните му клетки работят. Той беше забелязал Табита в Ямайка. Кога щеше да направи връзката? И тогава сигурно веднага щеше да разкаже на полицаите всичко, което си спомняше от пътуването. Щеше да сподели, че Ариа също е била с него и тогава ченгетата щяха да разпитват и *нея*.

Докато разговаряше с останалите по телефона, тя бе споменала идеята, която от седмица назряваше в съзнанието ѝ — да се предаде. От една страна това щеше да ѝ донесе огромно облекчение — повече нямаше да ѝ се налага да крие нищо. От друга, с живота ѝ щеше да е свършено. Наистина ли го искаше?

Ариа смяташе да използва пътуването, за да реши как точно иска да постъпи, но се притесняваше за полицейското разследване. Ами ако ченгетата разкриеха всичко, преди тя да е взела решение? Ами ако А. им подхвърли някои улики, за чието притежание момичетата дори не подозираха? Ариа предпочиташе да направи признанието си, когато *тя* реши, при *нейните* условия, но имаше усещането, че времето ѝ изтича.

Двамата с Ноъл стигнаха до група павилиони, които предлагаха записвания за работилниците по творческо писане, курсове по

грънчарство и еко обиколка, спонсорирана от Грийнпийс. В този миг Ариа забеляза една табела, на която пишеше „Лов на съкровища!“. До нея бяха подредени снимки на деца, които разглеждат улики, спускат се по въже и бродят из джунглата. „Изследвайте островите!“, пишеше по-нататък на табелата. „Опознайте природата! Спечелете награди!“.

— Страхотно. — Ариа грабна един флаер.

Напред пристъпи една дундеста блондинка, на чиито гърди беше закачена табелка с името Гретчен. На луничавото ѝ лице грейна усмивка.

— Заинтригувани ли сте? — попита тя. — Ще ви дадем улики, които ще ви накарат да обиколите всичките три острова. Трябва да направите някои проучвания, които ще покрият изискванията за кредити. Така че ще бъде доста забавно.

— Звучи страхотно. — На Ариа въобще не ѝ беше трудно да си представи как двамата с Ноъл проучват островите. Но когато се обърна да го попита за мнението му, видя, че той разтоваря с някакво високо момче край една съседна маса. „Стани шампион по сърф само за седем дни“, пишеше на един голям банер, който висеше над главата на момчето. На всичкото отгоре курсът също даваше четири кредита.

— Пич, направо ме записвай — каза въодушевено Ноъл, грабвайки химикал от чашата с щампа на сърфист.

— Ноъл, почакай. — Ариа го хвана за ръката. — Не смяташ ли, че това ще е по-забавно и за двама ни? — Тя посочи табелата за лова на съкровища.

Ноъл се намръщи.

— Нека вместо това да покараме сърф.

Ариа се обърна към младежа, който най-вероятно беше инструктор.

— Пречи ли, че не съм кой знае каква плувкиня?

Той сбърчи луничавия си нос.

— Можеш ли да плуваш кроул?

— Само кучешката — отвърна тя с оптимистичен тон. Всъщност никога не се беше учила да плува — като малка откриваше толкова други по-интересни неща за правене. Скачането от скалата в Ямайка я беше уплашило почти до смърт. Стараеше се да скача винаги близо да Емили, за да може приятелката ѝ да ѝ се притече на помощ при нужда.

Инструкторът я погледна скептично.

— Сърфистите трябва да могат да преминат през доста бурни води. Не мисля, че ще успееш да се справиш.

Ноъл изглеждаше съкрушен. Ариа му се усмихна.

— Запиши се все пак.

— Не! — отвърна бързо той.

— Няма проблем. — Ариа стисна ръката му. — Голяма работа, че няма да караме един и същи курс. Може да си изберем една и съща доброволческа дейност. Или пък да прекарваме заедно остатъка от времето.

— Сигурна ли си? — Гласът на Ноъл потрепери.

— Абсолютно. — Ариа го целуна по носа. — Искам и двамата да сме щастливи.

Ноъл я обгърна с двете си ръце и я повдигна във въздуха.

— Ти си най-сладкото същество на света.

После я върна на земята и за миг Ариа наистина се почувства страхотно. Но после косъмчетата на врата ѝ настръхнаха и тя усети нечие присъствие зад гърба си. Погледна към тълпата от ученици край павилионите и примигващите монетни автомати. На една празна маса беше проснат голям банер с надпис: „Защитете моретата. Спасете планетата. Живейте на макс!“. Зад него се размърда някаква сянка и вратата с надпис „Само за персонала“ леко се затвори. Сърцето на Ариа подскочи и тя се втренчи във вратата с надеждата онзи, който е преминал през нея, да се върне.

Но вратата си остана затворена. Ала сред звъненето на автоматите, подвикванията на инструкторите и гласовете на всички събрани в залата деца, Ариа долови тъничък, зловещ кикот и сърцето ѝ падна в петите. Всеки път, когато чуеше този смях, дали поради някакво съвпадение или просто така, някой винаги се оказваше наблизо.

И този някой беше А.

4.

ЗДРАСТИ, СЪКВАРТИРАНТКЕ!

По-късно същата вечер Хана Мерин седеше заедно с приятеля си Майк Монтгомъри в едно плюшено сепаре в „Муунлайт кафе“, ресторант на открито, разположен на най-горната палуба на кораба. Таван им бяха ярките, проблясващи звезди, а лекият бриз със солена миризма от време на време угасяваше свещите по масите. Сервитьори сновяха насам-натам, разнасяйки огромни салати с органични зеленчуци, жарено пиле и най-вкусните пържени сладки картопки, които Хана беше опитвала някога. Реге групата изпълняваше песен на Боб Марли и всички музиканти бяха облечени с хавайски ризи.

Когато песента свърши, круизният ръководител, когото Хана беше започнала да нарича „Зловещия Джереми“ — заради това колко близо заставаше до хората, с които говори, и заради странната му усмивка, която изглеждаше като татуирана на лицето — грабна микрофона.

— Тия момчета са страхотни, нали? Но ако вие смятате, че сте по-добри, покажете уменията си в шоуто „Америка търси талант“, което ще се проведе в неделя вечерта! Започвайте отсега да упражнявате номерата си! Първата награда е скутер „Веспа“!

Майк скръсти ръце на гърдите си.

— Двамата с Ноъл ще изпълним една хип-хоп песен.

Хана го изгледа странно.

— Смяташ да *участваш* в шоу за таланти?

Майк сви рамене.

— Не го ли чу? Първата награда е „Веспа“. А двамата с Ноъл измислихме няколко маниакални рими в Ямайка.

Хана едва не се задави с едно пържено картофче. Последното нещо, от което се нуждаеше, бе да ѝ се напомня за Ямайка. Но днес всичко ѝ напомняше за това зловещо пътуване; ягодовият аромат на нечий слънцезащитен лосион, марката портокалово безалкохолно, което се продаваше в едно от кафенетата, тениската на едно момче,

чийто надпис гласеше „Ямайквай ме лудо!“. След два дни щеше да се проведе парти с ямайска тематика, в което нямаше никакъв смисъл, тъй като те изобщо нямаше да ходят до Ямайка на това пътуване.

Тя грабна друго картофче и го пъкна в устата си с твърдото намерение повече да не се сеца за Ямайка — или за която и да е от другите гадости, които се бяха случили. Както и фактът, че съвсем скоро беше станала свидетел на убийство. И, да, че *тя* беше нарочената мишена. Или че ченгетата бяха *ей толкова* близко до разкриването на онова, което момичетата бяха сторили с Табита. Какво щеше да се случи тогава? Семейството й щеше да бъде опозорено. Кампанията за сената на баща й щеше да е съсипана. Хана я очакваше дълъг живот в затвора.

Приятелят на Майк, Джеймс Фрийд, се появи до масата.

— Пич! — Той се настани на едно от свободните места. — Чу ли за момичетата от католическото училище, които участват в пътуването? Всичките са много я-к-и! — Той произнесе буквите с драматичен тон. — Очевидно умират да си го получат.

— Ехо, Джеймс? — Хана го изгледа страховито, напомняйки му, че тя е приятелката на Майк.

Той я изгледа апатично.

— Здравсти. — После отново се обърна към Майк. — Някои от плажовете на Сейнт Мартин допускат нудисти. Искаш ли да убедим католичките да се поразходят с нас?

— Определено. — На Майк със сигурност му потекоха лигите.

Хана го ощипа по ръката.

— Как ли пък не!

— Шегувам се — рече бързо Майк и се наведе към нея. — Освен ако не искаш да си направим тройка.

Хана отново го ощипа. След това праметна кестенявата си коса през рамо и погледна към Джеймс.

— За какво католическо училище говориш?

Джеймс отново я изгледа така, сякаш беше една от досадните конски мухи, които се въртяха около тях откакто корабът бе отплавал от пристанището.

— Не знам. Вила... нещо си.

— Вила Луиза? — произнесе с отвращение Хана.

— Мисля, че е това. — Джейм я погледна с присвити очи. —
Защо, да не мислиш да ги шпионираш?

Хана заби нокти в мекото на дланта си.

— Много смешно. — Две седмици по-рано тя беше спечелила
обратно Майк след неговата „грешка“ с Колийн Бебрис, въпреки че А.
беше изпратил на цялото училище засрамващ видеоклип, в който Хана
се опитваше да изрови нещо мръсно за Колийн, като я шпионираше.
Майк като че ли беше забравил за клипа, но всички в училище го
помнеха. Момичетата от „Роузууд дей“ и от някои други частни
училища се сбутваха и се подхилкваха, докато тя се качваше на борда.
Когато след обед Хана се опита да покара колело във фитнеса, едно не
далеч не толкова симпатично или слабо момиче от квакерското
училище бързо сложи бутилката си с минерална вода върху уреда и ѝ
каза, че е запазен. Хана се чувстваше така, сякаш на гърба си имаше
залепена табелка „СМОТАНЯЧКА“, за която не знае.

Тя беше чувала за момичетата от „Вила Луиза“, но не познаваше
лично нито едно от тях. Децата от другите училища ги наричаха Вили
горили. Те се разхождаха из мола „Кинг Джеймс“, облечени с
карираните си сака и високи до коленете чорапи, и привличаха
погледите на всички момчета. Всички Горили бяха слаби, руси и коя от
коя по-красиви, а според слуховете имаха и невероятни сексуални
умения. Мнозина имаха теории за това — светата вода, с която ги
благославяха монахините, всъщност съдържа дървен афродизиак.
Униформите им се стеснявали на подходящите места. Всички имали
ужасно консервативни родители, които им забранявали да разговарят, с
което и да е момче и те си умирали за мъжка компания. Очевидно
Кейт, доведената сестра на Хана, познаваше няколко момчета от това
училище, но вместо да дойде на пътуването, тя бе предпочела да си
остане у дома и заедно с приятеля си Шон Ейкърд да участват в
някакъв благотворителен проект.

— Хей! — Майк смушка въодушевено Хана. — Може пък
съквартирантката ти да е от „Вила Луиза“!

— В такъв случай няма да стъпиш в стаята ми — пошегува се
Хана, но усети как я жегва безпокойство. Всички участници в
пътуването щяха да получат съквартиранти на случаен принцип —
Джереми се беше похвалил, че той лично е вадил имената от шапката
на капитана. Никой не знаеше с кого ще се падне, докато не се качеше

на кораба. Когато сутринта Хана се нанесе в стаята си, там нямаше и следа от съквартирантката ѝ.

Възможността за съжителство с Вила горила въобще не я радваше. Хана можеше да се окаже *по-грозната* съквартирантка. И тя се чувстваше така, сякаш се движи по тънък лед с жадуващия популярност Майк, особено след като всички ѝ се подиграваха.

Разговорът между Майк и Джеймс се прехвърли от момичетата към кражбите на предмети от стаите. Някои хора вече се бяха оплакали.

— Не става въпрос за айпади или мобилни телефони — рече Джеймс, — а за разни дребни нещица, като шампоани или чорапи.

— Пич, по-добре да си скрия боксерките — пошегува се Майк.

Тогава Джеймс измъкна една бутилчица от раницата си.

— Искаш ли? — попита той, предлагайки я на Майк, но не и на Хана. Когато развъртя капачката, отвътре се разнесе мирисът на прясно изцедени лимони.

Хана вдъхна аромата на маргарита — един от любимите ѝ, макар за последно да го беше помирисвала като че ли преди векове. Внезапно си припомни последния път, когато бе усетила миризмата. Споменът беше свързан с една от тайните ѝ; историята с Мадисън от миналото лято.

Онзи ден тя бе отишла с баща си във Филадельфия на политическа сбирка, организирана от един негов приятел — кампанията на господин Мерин все още не се беше задвижила, но той беше навлязъл в етапа на срещи и ръкостискания в търсене на финансова подкрепа. След края на сбирката баща ѝ беше отишъл на вечеря в „Четири сезона“, а Хана реши да се помотае по Саут стрийт и да се смеси с тълпата от туристи. Макар да бе развълнувана от мисълта, че баща ѝ ще се кандидатира за сената, тайната за случилото се през пролетната ваканция продължаваше да я тормози. Ами ако някой узнаеше?

Тя забеляза, че някой ѝ се усмихва от другата страна на улицата. Обърна се и видя привлекателен младеж, който стоеше пред един бар на име „Кабана“. Той изглеждаше много сладък с късо подстриганата си коса и излъчването си на колежанче.

— В момента питиетата се предлагат на половин цена — каза младежът, сочейки към бара. — Заповядайте на чашка.

— Аз, въъ, имам си приятел — бързо отвърна Хана.

Младежът се подсмихна.

— Аз съм барманът. В момента съм в почивка, не се опитвам да те свалям.

Хана надникна в бара. Той не беше точно нейния тип място — на прозореца беше лепната стара програма със срещите на „Филаделфия филис“, пред вратата беше просната изтривалка във формата на голо момиче, а вътре миришеше на вкиснала бира и цигари. Но в дъното на салона се виждаше старомоден джубокс, който свиреше класическа кънтри песен. Никой не знаеше, че старите кънтри парчета са й слабост. Прииска й се да седне в сумрачната зала и известно време да не мисли за нищо. Освен това барът не изглеждаше като място, където би отишъл някой от кампанийните приятелчета на баща й, което означаваше, че няма да я хванат.

Затова тя последва младежа към бара. Там имаше двама мъже с угрижен вид и една жена, които висяха на по една бира, а в дъното други двама играеха на дартс.

Барманът, който я беше придумал да влезе, зае мястото си зад бара.

— Между другото, аз съм Джаксън — рече той. — Какво да ти наляя?

Всъщност на Хана не й се пиеше нищо, но си поръча маргарита. Когато вдъхна сладкия мирис на коктейла, някой й подвикна от другия край на бара:

— Хей, внимавай. Тези неща са коварно силни.

Там седеше слаба девойка със сини очи и високи скули, няколко години по-голяма от Хана. Имаше нещо спортно в широките й рамене, свежа кожа и високо вързана конска опашка. Тя кимна към питието на Хана.

— Сериозно говоря. Джаксън трябваше да те предупреди.

Хана облиза пръстите си.

— Благодаря. Ще го запомня.

Момичето грабна коктейла си, стана и се плъзна на мястото до нея.

— Доста е сладък.

Хана сви рамене.

— Изглежда така, сякаш участва в отбор по гребане. Не е мой тип.

Момичето отпи от чашата си.

— На бас, че не можеш да го извикаш да пийне с нас.

— Сигурно — отвърна бързо Хана. Не беше в настроение за веселба.

Момичето наведе леко глава настрани.

— Да не те е страх?

Хана потрепна. Али обичаше да предизвиква Хана, Емили, Ариа и Спенсър да правят най-различни неща, които не им се нравеха, и когато откажеха, тя им се подиграваше, че са страхливки. Винаги успяваше да ги накара да се почувстват като смотанячки.

— Хубаво. — Хана махна с ръка на Джаксън и поръча три водки фис — едната за него. Барманът и момичето се чукнаха, но Хана издебна когато не я гледаха и изля питието си на пода.

Момичето избърса небрежно устата си и се ухили одобрително на Хана.

— Как се казваш всъщност?

— Оливия — изтърси Хана първото име, което ѝ мина през ума. Така се казваше сватбената агентка на баща ѝ и Изабел, с която бе разговаряла по-рано през деня.

— Аз съм Мадисън. — Момичето вдигна празната си чаша. — Ще глътна още едно, преди да се запътя обратно към Пен. Там съм на изпитателен срок и ако доловят дори намек за алкохол в дъха ти, направо откачат. Ти къде учиш?

— В „Темпъл“. — Отново бърза мисъл — следващата седмица Емили започваше лятната програма на Темпъл.

Мадисън продължи да разпитва Хана, която продължаваше да си измисля. Каза, че тренира крос кънтри, че иска да стане адвокат и че живее в Ярмът, който се намираще близо до Роузууд. Харесваше ѝ да се представя за някой друг. Двете най-добри приятелки на измислената Оливия не бяха убийци. Животът ѝ изглеждаше завидно прост. Единственото истинско нещо, което сподели, беше, че скоро заминава за Рейкявик, Исландия, заедно с Ариа, Ноъл и Майк.

— Това ли беше мястото, където можеше да се пуши марихуана на улицата? — попита възторжено Мадисън.

Хана поклати глава.

— Не, онова е Амстердам.

Мадисън изглеждаше разочарована. Тя разказа на Хана, че живее наблизко, макар да не поясни къде. Първоначално говореше убедено, че наесен се връща в училище, но колкото повече се напиваше, толкова ентузиазмът ѝ изглеждаше все по-пресилен и измислен.

След около час Мадисън вече настоятелно флиртуваше с всички мъже в бара — особено с Джаксън, който според нея често спирал в магазина, където работела. Накрая вече заваляше думите, изпускаше разни неща и разля шестото си питие върху бара. Хана изтича за салфетки, а Джаксън грабна празната чаша. Искаше ѝ се да му каже да спре да налива на Мадисън — тя едва си стоеше на краката.

— Излизаме в кратка почивка, но скоро ще се върнем! — прогърмяха говорителите в залата, откъсвайки Хана от мислите ѝ. Тя се огледа. Чинията с пържени картопки беше почти празна. Джеймс го нямаше, а Майк се занимаваше с мобилния си телефон. Тя стисна зъби, ядосана, че изобщо си е позволила да си помисли за Мадисън. Нали беше решила да не се сеца за гадостите в миналото си?

— Все още нямам сигнал — изръмжа Майк, без да спира да натиска бутоните. — Ами ако през цялото пътуване остане така?

— Екипажът ни каза, че няма покритие навсякъде — напомни му Хана. — Освен това за какво ти е телефонът? Да не би тайно да пращаш есемеси на някое момиче?

— Абсурд — отвърна Майк и се изправи. — Отивам да си разопаковам багажа. Искаш ли да се срещнем по-късно в стаята ти? — Очите му проблясваха игриво.

— Да, но само ако съквартирантката ми не е от „Вила Луиза“ — отвърна Хана. — Ще ти се обадя.

Тя се запъти по лабиринта от коридори към каютата си, която се намираше две палуби по-долу. По пътя зърна Зелда Милингс, популярна мацка от „Дорингбел френдс“, която винаги присъстваше на купоните на Ноъл.

— Хей, Зелда! — повика я тя.

Зелда я погледна, изсумтя и се престори, че говори по телефона. Хана бързо се огледа, притеснена, че някой може да ги е видял.

Когато завъртя ключа в ключалката и отвори вратата, стаята ѝ се стори по-различна от предишния път. Лампата светеше, а телевизорът работеше.

— Ехо? — извика колебливо Хана и се огледа. Някой си беше хвърлил куфара на второто легло. Чифт яркожълти тесни дънки бяха захвърлени на пода. По матрака бяха пръснати копринен шал, няколко тениски — най-малък размер — и чифт еспадрили. Хана бързо огледа останалата част от стаята. Никъде не се виждаше карирана католическа ученическа униформа. *Чудно.*

— Ехо? — извика отново тя, този път по-весело.

На вратата на терасата се появи нечия фигура.

— *Хана?*

Погледът на Хана постепенно се фокусира. Пред нея стоеше момиче с дълги, гъвкави крака, платиненоруса коса и леденосини очи. Някой, когото тя въобще не бе очаквала да види.

— О! — рече тя, зашеметена. Това не беше момиче от „Вила Луиза“. Беше Наоми Циглър.

Хана се напрегна, подготвяйки се за потока от обиди, който щеше да се изсипе от устата на Наоми — сигурно нещо свързано с шпионските ѝ подвизи. Или може би Наоми щеше да изпъшка и да излезе бързо от стаята, разочарована, че се е паднала с Хана, най-голямата смотанячка на кораба.

Но устните на Наоми се разтегнаха в усмивка.

— О, слава *Богу!* — избъбри тя и въздъхна с облекчение. — Толкова се притеснявах, че може да се падна с някой като Челси Бледсоу!

Тя изтича до Хана, която все още беше напрегната, и я хвана под ръка.

— Толкова се радвам, че си тук — извика Наоми. — Имам нужда от някой, с когото да купонясвам. Какво ще кажеш?

Хана облиза устните си. Искаше ѝ се да попита Наоми къде е най-добрата ѝ приятелка Райли Улфи, но след като се замисли установи, че не я беше забелязала никъде. Може би не се беше записала за пътуването.

Тя погледна към отражението си в огледалото над бюрото. Кестенявата ѝ коса се спускаше в блестящ водопад до кръста, пъпките по челото ѝ като че ли бяха изчезнали като по магия, а ръцете ѝ изглеждаха слаби, с лек тен, а не подпухнали от ядене. Макар Наоми да се беше лепнала за нея, защото никоя от приятелките ѝ не беше на борда, беше минало доста време от последния път, когато някое

популярно момиче бе поискало да излезе с нея. И след като всички продължаваха да се присмиват на шпионските ѝ изпълнения, предложението беше още по-изкушаващо. С Наоми до себе си, Хана за нула време отново щеше да се превърне в кралицата майка. А не беше ли това най-голямата мечта открай време?

Аз съм Хана Мерин и съм великолепна, обичаше да си казва тя, докато Мона беше най-добрата ѝ приятелка. Е, може би напоследък да нямаше усещането, че е особено великолепна, но все пак искрата у нея не беше угаснала.

Тя се обърна към Наоми и я стисна за ръката.

— Да купонясваме.

5. КАТО ГОВОРИМ ЗА „ВИЛА ЛУИЗА“...

В десет часа същата вечер Емили стоеше заедно със Спенсър, Ариа и Хана на палубата „Фиеста“. Организаторите на пътуването бяха подготвили традиционно хавайско *луау*, озаглавено „Добре дошли в Рая.“ По таваните бяха окачени ароматни полинезийски гирлянди, навсякъде се виждаха палми, посадени в глинени саксии, боядисани в ярки цветове. Жълти и розови крушки пръскаха топла светлина. Палубата бе толкова претъпкана с народ, че Емили едва успяваше да опази пръстите на краката си от стъпкване. Въздухът бе топъл и влажен и непрекъснато проблясваха светкавиците на фотоапарати.

— Радвам се да видя, че всички се забавлявате! — извика Джереми от подиума, а диджеят пусна „I’m Sexy and I Know It“. Група момичета се разпищяха и се втурнаха към дансинга. Емили ги изпрати с поглед, докато търсеше в тълпата високото момиче с тъмна коса и зашеметяващи очи — Призрачната девойка, както бе започнала да я нарича. След срещата им на терасата тя не беше мислила за нищо друго. Дали между тях бе преминала някаква магическа вълна или всичко бе просто във въображението ѝ? И защо бе оставила момичето да си отиде, без поне да я попита коя е?

Спенсър, чийто поглед също шареше из тълпата, посочи към една маса в другия край на залата.

— Какво ще кажете за малко сладолед?

Тя имаше предвид бара, на който всеки можеше да си направи мелба по избор. Около него нямаше толкова много хора, затова четирите бързо се понесоха натам.

Докато си избираха шоли и дълги сребърни лъжици, Ариа смушка Емили, вперила поглед в другия край на залата.

— Хей, онова там не е ли съквартирантката ти? — попита тя.

Емили погледна през тълпата танцуващи деца. В едно от сепаретата високо момиче с цветни кичури в кестенявата си коса, облечено в тясна черна рокля и черни ботуши, беше събрало

приятелките си. Шоколадово кафявите му очи бяха силно гримирани и носеше кървавочервено червило, напомняйки на Емили донякъде на Анджелина Джоли. Сребърното кръстче, което висеше на шията ѝ, я караше да изглежда едновременно недосегаема и неустоима. До нея седяха няколко надути руси мацки, а около тях пърхаха десетина момчета, които се опитваха да флиртуват.

Емили завъртя очи.

— Да.

Хана, която тъкмо бе сипала скромна по размери топка ванилов сладолед в шоличката си, изпъшка.

— Съквартирантката ти е Ерин Бум-бум?

Емили я погледна ошашавено.

— Какво?

— Ерин Бум-бум. Но така я наричат само момчетата. Тя е от „Вила Луиза“, католическото училище, в което всички са обсебени от секса.

— Днес чух една клюка за това момиче — рече Спенсър, докато обмисляше какво да избере: шоколадови или захаросани пръчици. — Нали тя е онази, която зарязала Джъстин Бийбър, защото бил много скучен?

— Ноъл ми каза, че още с качването си на борда започнала да се натиска на главния готвач — пропя Ариа. — Той направил десерт в нейна чест.

Хана направи физиономия.

— Тя не е чак *толкова* велика.

Емили се взря в етикетите върху кантите със сладолед. Всичките имаха политически коректни наименования като „Свободно търгуван ванилов сладолед“, „Деликатно разбъркан шоколад“, „Органични ягоди“ и „Нежен Роки роуд (без бонбони маршмелоу)“. След това отново обърна поглед към Ерин.

— Следобед нахълта в стаята ми, стрелна ме с поглед и отново излезе — рече сковано тя. — Очевидно реши, че не съм подходящата съквартирантка.

— О, Ем. — Хана положи ръка на рамото ѝ. — Причината едва ли е нещо, което *ти* си направила.

— Страшно ми се иска да съм ти съквартирантка — додаде Ариа. — Паднах се с едно момиче от „Тейт“, което направо се е

побъркало по конкурса за млади таланти, който ще се проведе в края на пътуването. Даже вече репетира една песен — а гласът ѝ е ужасен.

Емили им се усмихна и внезапно се почувства по-добре. От цялата ужасна каша с А. се беше появило поне едно хубаво нещо — четирите бяха по-близки от всякога.

Момичетата се приближиха до сепарето на Ерин Бум-бум. Тя беше седнала в скута на някакво високо момче сърфистче с руса коса.

— Какво ще кажеш по-късно да направим като в *Титаник*? — пропя тя звучно. Изглеждаше леко пияна.

Сърфистчето се ококори.

— И кое точно от *Титаник*? „Аз съм кралят на света“? Или онази част, в която Лео рисува голата Кейт?

— Коего си харесаш — отвърна Ерин Бум-бум, погалвайки го с пръст по бузата. — Искаш ли след час да се видим в стаята ти?

Емили извърна глава. Край с надеждите за задушевни приказчици. Незнайно защо се чувстваше така, сякаш Ерин умишлено я пренебрегва, а не че просто е пачавра.

Спенсър грабна една салфетка от купчинката.

— Забрави я, Ем — ще си прекараме страхотно. — Тя посочи към плаката на стената, който показваше силуетите на деца, танцуващи по същия начин като в рекламите на айподите. — Защо не направим някой номер заедно?

Хана завъртя очи.

— Защо всички се натискат за този конкурс? Младите таланти не бяха ли популярни в четвърти клас?

— Стига де! — Ариа я смушка. — Можем да изтанцуваме нещо.

— Какво ще кажете за един танц хула? — предложи Емили и загреба пълна лъжица от мелбата си. — Можем да облечем бански и да си направим поли от тръстика.

— Страхотно — отвърна Спенсър. После забеляза мрачното лице на Хана и я щипна по ръката. — Ще танцуваш с нас, независимо дали ти харесва или не.

— Хубаво — рече Хана и завъртя очи.

Стиснали шолите с мелби в ръце, те си проправиха път към едно току-що освободило се сепаре. Емили се отпусна на мястото си и отново огледа залата. Децата се трупаха край бара или се бяха

наоблягали по релингите. В този миг зърна някаква бяла рокля и пулсът ѝ се ускори. *Призрачното момиче?*

Но тогава девойката се отдалечи от тълпата. Косата ѝ бе вързана на къса конска опашка и имаше голям нос. Емили отпусна разочаровано рамене.

Започна нова песен и гласът на Джереми прогърмя през тонколониите.

— Това ще е последната песен за тази вечер. Надявам се, че всички се забавлявахте, но сега е време да поспите за хубост!

Спенсър изсумтя.

— *Да постим за хубост ли?* Тоя тип е *толкова* странен.

— Не мислите ли, че е голям развратник? Кълна се, че цял ден имам усещането, че някой ме гледа и когато се обърна, винаги виждам него.

— Сигурна ли си, че не е А.? — попита Ариа.

— А. не е на кораба — рече настоятелно Емили. — Не видяхте ли, че охраната проверява личните карти на всички на входа?

Ариа повдигна вежди.

— Кой казва, че А. няма лична карта? Подкрепям Хана. Откакто се качих на кораба се чувствам... странно. Все едно някой ме наблюдава, но всеки път се обръща, преди да успее да видя кой е.

— Но... — Емили млькна задавено. Тя дори не искаше да си помисля, че А. е на кораба.

Момичето се огледа. Някаква сянка се мярна зад саксията с голямо растение, но когато Емили се обърна да види кой е, там нямаше никой. Джеймс Фрийд се хилеше на някакви момичета от „Причърд“. Фай Темпълтън носеше голяма купа със сладолед към мястото си.

Докато Бейонсе подемаше нов куплет, Джереми се прокашля.

— Само още нещо, народе. Не искам да създавам паника, но от стаите на някои хора са изчезнали вещи. Искам да ви уверя, че подобно поведение не се толерира. Уважавайте земята, уважавайте чуждата собственост.

Зора-Джийн Джофри, една зубрачка от „Роузууд дей“, която всички наричаха Зи Джей, удари с лъжица по купичката си.

— Този крадец ми отмъкна чантичката за гримове! — каза тя на групичката свои приятелки. — Мама ми я оплете!

Когато песента свърши, лампите в залата светнаха. Всички се запътиха към изходите. Спенсър се наведе напред.

— И какъв е планът, мацки? Какво ще правим с А.?

— Трябва да сберем на едно място всички улики, свързани със самоличността му — каза Емили, свивайки рамене. — Това е някой, който знае всичко, който е бил и в Ямайка, и в Роузууд. Чувствам, че отговорът е пред очите ни, просто ние не го виждаме.

— Внимавай какво казваш — предупреди я Ариа. — А. може да е някъде пред нас — в буквалния смисъл. Ако някой забележи нещо странно, трябва веднага да ни изпрати есемес!

— А може би трябва и да се позабавляваме малко. — Спенсър избърса устата си със салфетка. — Откакто намериха тялото на Табита, не можем да си поемем дъх. Това може да е добра възможност.

— Идеята никак не е лоша — промърмори Ариа. — Просто се надявам, че ще успее да се отпусна.

Хана промърмори нещо за мотаене с Наоми Циглър, нейната съквартирантка. Когато Емили хвърли салфетката си в кошчето, Ариа я докосна по ръката.

— Как ще се чувстваш сама?

Емили сви рамене.

— Добре. — *Самотна*, помисли си тя, *но добре*.

— Ако имаш нужда да поговориш с някого, обади ми се, чу ли?

— Обещавам. — Емили я прегърна. — Същото се отнася и за теб, нали?

— Отнася се за всички ни — рече Спенсър.

Момчетата се разделиха. Емили се качи на асансьора за Слънчевата палуба. Когато кабината спря на нейния етаж, тя излезе и тръгна по коридора, поглеждайки към дъските за съобщения, закачени на всяка врата. На повечето имаше надраскани мръснишки рисунки или съобщения за срещи. Когато се озова пред собствената си врата, тя видя сума ти нарисувани сърчица и *единайсет* съобщения за Ерин, всичките подписани с момчешки имена. Едно момче с блузка „Лакосте“, русолява коса и клюнест нос тъкмо забождаше поредната бележка. Той отстъпи назад, видя я да вади електронната си карта и помръдна с рамене.

— А *ти* искаш ли да направим нещо тази вечер? — попита той след миг.

— Пфу, *не* — отвърна Емили, мина като стрела покрай него и затръшна вратата зад гърба си.

Стаята ѝ бе обзаведена в префърцунена морска тематика, със спално бельо на синьо-бели райета, изобилие от дървени украси, дръжки във формата на котви, риби меч и скатове. Лампата в банята светеше, а на пода беше захвърлена небесносиня кърпа, която Емили не помнеше да е оставяла там. Във въздуха ухаеше на непознат парфюм, а на леглото ѝ бе хвърлена смачкана тениска. Но Ерин не се виждаше никъде.

Емили се строполи по гръб върху леглото, затвори очи и почувства почти недоловимото движение на кораба през морето. Дочу леко шумолене, но реши, че това вероятно е плискането на водата в кораба. Но как беше възможно това? Каютата се намираше на осем палуби над морското равнище, доста далеч от водата.

Шумоленето не спираше. Емили се огледа. Внезапно стаята зловещо притихна, сякаш всичките звуци и въздухът са изсмукани през сламка. Шумоленето идваше от малкия шкаф в ъгъла откъм Ерината страна на стаята.

Туп.

Емили провеси краката си от леглото и се вторачи в малката вратичка. Нещо драскаше отчаяно срещу стените, сякаш драпаше да се измъкне. Изведнъж таймерът на банята иззвъня и единствената лампа в стаята угасна, потапяйки я в мрак. Стана толкова тъмно, че Емили не виждаше нищо дори на сантиметри пред лицето си. В главата ѝ започна да се оформя ужасно подозрение. Ами ако останалите бяха прави? Ами ако А. — Истинската Али — *беше* на кораба?

Разнесе се ново изтропване, последвано от скърцане. Изглежда, вътре имаше някой, който се опитваше да се освободи. Емили изпищя и отскочи към срещуположната стена, където се сви зад една от дългите завеси. И тогава го усети — лек полъх на ванилия; носещ се от срещуположната страна на стаята. Това беше сапунът, който и двете Алита, Истинската и Тявна, винаги бяха използвали.

Пръстите на Емили трепереха, докато тя се пресягаше за мобилния си телефон, готова да набере Ариа, но телефонът се изплъзна от пръстите ѝ, удари се в пода и се плъзна под леглото. Последва шумно, продължително, късащо нервите *скрррръц*. Тя се вираше в шкафа през пролука между завесите и едва успяваше да

различи вратата в тъмнината. Малката ръчка с форма на звезда започна да се върти и вратичката се откряна, разкривайки вътрешността на шкафа.

Емили изскимтя, измъквайки се иззад завесите, и се втурна към вратата, водеща към коридора, но кракът ѝ закачи една от захвърлените обувки на Ерин и тя полетя към килима. Запълзя на четири крака, после хвърли поглед назад и изпищя. Вратата на шкафа сега беше широко отворена и към нея се вираше фигура, подобна на Алината.

— Не се приближавай! — изкрещя тя, пълзейки към вратата. — Ще извикам охраната!

— Моля те, недей! — извика фигурата.

— Тогава изчезвай от стаята ми — изпищя Емили. — Изчезвай веднага!

— *Не мога!*

Емили се спря с ръка върху дръжката на вратата. Това беше жалък, отчаян вик, а не заплашителен. Също така гласът не звучеше като Алиния.

— З-защо? — заекна тя.

— Защото съм пътник без билет — каза фигурата. — Нямам къде другаде да отида!

Емили забеляза малка ватирана чантичка за гримове на пода на шкафа, върху който падаше тънка ивица лунна светлина. Отстрани беше бродирано името „Зора Джийн“.

— Казвам се Джордан Рийчардс — рече момичето. — Промъкнах се на кораба, защото няхах пари. Не очаквах, че ще се получи, но ето, че съм тук, и нямам стая, и...

В този момент тя пристъпи под лунната светлина. Имаше големи зелени очи, сочни устни и гъста тъмна коса, завързана отзад с кадифена панделка. Носеше бяла рокля и равни пантофки с ширит. Емили ахна.

— *Ти?*

— Аз — отговори момичето и се усмихна едва-едва. Призрачното момиче.

Емили се отпусна в леглото си, опитвайки се да се освести.

— Промъкнала си се на кораба? — повтори тя. Призрачното момиче — Джордан — кимна.

— Тази сутрин. Исках да дойда на пътуването, но родителите ми нямаха толкова пари. — Тя изкриви физиономия. — Всъщност не искаха да *похарчат* толкова пари. Ние не сме особено близки.

— Добре — каза Емили бавно. — Как точно се качи?

Джордан се облегна на стената до шкафа.

— При проверката на входа беше такъв безпорядък, че си помислих: „А ако просто премина? Дали някой ще забележи?“. И преминах. Но после корабът се откъсна от дока, и аз се паникьосах. Нямах паспорт. Нямах багаж. И нямах стая, където да спя. Бях прецакана.

— Не познаваш ли някой друг на кораба, който да може да ти помогне?

Джордан поклати глава.

— Преместих се във Филадельфия преди няколко седмици, така че все още не познавам никого.

— В кое училище си? — попита Емили.

— Ълстър — каза Джордан, гледайки разсеяно през малкия кръгъл илюминатор.

Емили погледна отново към чантичката с надпис „Зора Джийн“ и в мозъка ѝ нещо прищрака.

— Значи ти си онази, която краде разни неща от стаите на хората, нали?

Джордан се смути.

— Много хора оставят вратите си отключени, когато излизат — каза тя. — Не беше трудно да се шмугвам в стаите и да се измъквам от тях. По този начин се озовах и в твоята стая. Отпочинах тук няколко часа и предряхах. — Тя грабна чантичката „Зора-Джийн“ и още няколко чанти от вътрешността на шкафа. — Както и да е, ще те оставя да си почиваш. Извинявай, че те стреснах.

— Чакай! — Емили хвана ръката ѝ, преди тя да успее да си тръгне. — И-искаш ли да останеш тук?

Джордан застина, полуизправена.

— За през нощта?

— За... може би за *по-дълго* от нощта — изтърси Емили. — Имам усещането, че съквартирантката ми няма да спи особено често тук. Има свободно легло.

Джордан ѝ хвърли бърз поглед.

— Защо го правиш?

Емили прекара пръсти по нишките на вълнения си шал. Тя беше изненадала самата себе си с това предложение, но може би идеята не беше толкова лоша. Определено съчувстваше на Джордан, но също така се чувстваше самотна в стаята си. Освен това установи, че почти не е в състояние да откъсне поглед от високите скули на Джордан, от нейните създадени за целувки устни — в платоническия смисъл, разбира се.

Бузите ѝ се зачервиха и тя изведнъж се уплаши, че Джордан може да разгадае мислите ѝ.

— Не можем да допуснем да спиш на шезлонг при басейна. — Емили потупа леглото, съседно на нейното. — Ако го искаш — твое е.

Джордан кимна бавно.

— С удоволствие, ако наистина го мислиш.

— Наистина го мисля — каза Емили, и после, решавайки, че ще прозвучи дружелюбно, добави: — Съквартирантке.

Джордан издържа погледа ѝ.

— Съквартирантка — повтори тя, сякаш това беше остаряла дума, която не беше чувала по-рано. После се изправи, пристъпи към Емили и я прегърна здраво. — Толкова съм ти благодарна! Това е прекрасно!

Емили остана скована, въпреки че ѝ се искаше да зарови лице в шията на Джордан и да вдиша сладкия аромат на кожата ѝ.

— Добре дошла си — отговори тя.

Но чувстваше, че всъщност тя би трябвало да благодари на Джордан.

6. СПЕНСЪР СЕ ОПИТВА ДА ОФЕЙКА

На следващата сутрин Спенсър и съквартирантката ѝ Кирстен Калън излязоха от стаята си и тръгнаха към асансьорите. Въздухът миришеше на шампоаните от баните на хората; на бекон, яйца и кафе от ресторанта; на лосион против изгаряне. Тюркоазеното небе и тъмносиньото море се ширеха зад големите прозорци в края на коридора, а стените на фойето бяха покрити с флаери, напомнящи на всички да се запишат в шоуто за таланти в края на пътуването. Спенсър си отбеляза наум да запише техния хула танц по-късно през деня.

Кирстен се хвана за главата и тихо изстена.

— Толкова ти завиждам, че снощи не страдаше от морска болест. Аз съм изтощена. Дори не знам дали ще мога да се гмуркам днес.

Двете се бяха записали на водолазен курс, който носеше кредити, и отиваха на първия урок, който щеше да се проведе в един от фитнес центрове. Спенсър беше много доволна, че се е паднала заедно с Кирстен, особено като се имаше предвид как не беше провървяло в това отношение на приятелките ѝ. Двете с Кирстен се бяха сприятелили преди години покрай хокея, и вече бяха съжителствали при гостувания на отбора в други градове.

— Това ще е само опознаване, изпробване на екипировката и съвети по безопасността във водата — успокои я Спенсър. — Била съм неведнъж на такива мероприятия.

Спенсър беше взела сертификата си за водолаз на четиринайсетгодишна възраст. Сигурно можеше да напише книга за мерките за безопасност.

След като се качиха на най-горната палуба, те минаха покрай един от ресторантите, пълен с момчета, които отрупваха подносите си с ястия от бюфета, момичета, които си шепнеха по масите, и деца, които щъкаха и бърбореха край еспресо бара. После Спенсър мерна

нечий висок, изпънат гръб пред гигантския аквариум и потисна едно нервно писукане.

— Рифър? — извика тя с леко разтреперан глас.

Рифър се обърна. Когато я зърна, лицето му грейна. Това беше първият път, когато се виждаха на кораба. Бяха опитали да се свържат предишния ден, но, подобно на Кирстен, Рифър беше прекарал вечерта в стаята си, страдайки от морска болест.

— Мога ли да те придружа до водолазния курс? — попита Рифър, леко смутено.

— Разбира се — отвърна Спенсър, опитвайки се да смекчи усмивката си. Тя се обърна към Кирстен, за да види дали е добре, но момичето тактично беше отминало.

— О, и една изненада. — Рифър измъкна иззад гръба си чаша с плодов коктейл. — За теб е. От банан и папая.

— Любимият ми! — Спенсър си пое дъх, потрепвайки при спомена. Беше споменала, че харесва комбинацията от тези два вкуса само веднъж, по телефона.

Когато тя пое чашата от него, ръцете им се докоснаха. По гръба на Спенсър преминаха тръпки. Тя погледна скришом към лицето на Рифър, към изсечените му челюсти и кехлибарените му очи. Това беше първият път, в който го виждаше след Принстън — откакто беше осъзнала, че го харесва. Как беше могла да забрави силните му рамене или какви розови и създадени за целувки са устните му? Как не беше забелязала сладките лунички по бузите му? Дори неговите расти, протритите му конопени кецове, хавайската му риза изведнъж ѝ се сториха привлекателни.

Тя отметна къдрица от косата зад ухото си, чувствайки как вратът ѝ се зачервява.

— Ъ-ъ-ъ, по-добре ли си? — избъбри тя, почувствала внезапна нужда да наруши тишината. — Сигурно си разочарован, че пропусна купона по случай пристигането.

Тя едва не се бе изкушила да почука на вратата на каютата му с чаша джинджифилова бира и малко драмамин, но се боеше, че по този начин ще отиде твърде далеч.

— А, всичко е наред — каза Рифър, поглеждайки нататък по палубата, към мястото на курса за водолази. — Гледах филми по

платения канал. А на теб стана ли ти лошо? Тези вълни бяха доста ужасни.

Спенсър поклати глава.

— Никога не съм имала морска болест. Привикнала съм към корабите.

— Късметлийка — въздъхна Рифър. — Гмуркала ли си се досега?

Спенсър кимна.

— Имам сертификат от няколко години. Надявам се да направя някои самостоятелни гмуркания, без останалите от групата. Никак не обичам да се гмуркам сред цяла тълпа хора.

Рифър отвори пред нея вратата към стълбите.

— Как ти се струва някаква компания? Тоест аз получих сертификат едва миналата година, но се уча бързо, честна дума! А и се обзалагам, че ти ще ме напътстваш много добре.

Спенсър докосна с пръст устата си, свенливо правейки се, че обмисля предложението.

— Но ако искам тези гмуркания да са самостоятелни? Какво ще получа в замяна, ако те взема?

Рифър се спря на стълбището, очите му проблеснаха игриво.

— Какво ще кажеш за най-ценната ми тениска с концерта на *Грейтфул Дет* от 1977 година?

Спенсър го изгледа скептично.

— Тази, която си купил от И-бей и която още смърди на трева след всичките изпирания? Благодаря, не.

— Не смърди на трева! — възрази Рифър. — Мирише хубаво. Нося я постоянно в училище и никой нищо не ми е казал, честна дума!

Спенсър тайничко се почувства привлечена от идеята да носи тениска, която Рифър е носил. Изглеждаше толкова... интимно.

Междувременно бяха стигнали до вратата на фитнесзала „Морско конче“ — мястото на първия урок от курса за водолази. Покрай стената бяха наредени уреди, тренажори и пътеки за бягане, а върху килимчетата имаше около трийсет сгъваеми стола. Кирстен седеше на първия ред и пилеше ноктите си. Доста от присъстващите си взимаха кафе и гевречета от сложените отзад подноси. Тим, инструкторът, с когото Спенсър се бе запознала по време на

представянията на курсовете, се беше навел над два картонени кашона и подреждаше кислородни бутилки и водолазни костюми.

Спенсър погледна отново към Рифър, чувствайки изблик на възбуда. Рифър също ѝ се усмихваше.

В този момент ѝ хрумна великолепна идея. Тя докосна ръката на Рифър.

— Нека да го зарежем.

Рифър се опули.

— *Курса?*

— Ние и двамата вече знаем как да се гмуркаме. Защо не?

Рифър се плесна с ръка по устата, правейки се на шокиран.

— Не си ли ти момичето, което всяка година взима наградата за най-редовно присъствие?

Спенсър сви рамене.

— Във ваканция съм.

Тя си представи как сграбчва Рифър за ръката и го отвежда в един от долните салони, който вероятно ще е празен по това време сутринта, и седат в някое задно сепаре. И започват да обсъждат хората на кораба, да планират екскурзии за след гмурканията им, и тогава ръцете им бавно се приближават една към друга, а после...

— *Рейф?*

Гласът дойде някъде от вътрешността на помещението. Рифър се обърна. Веждите му се повдигнаха, и той пристъпи през вратата.

— Това си *ти!* — извика момичето. — О, Божичко!

— О! — възкликна Рифър. И после я прегърна. *Наистина я прегърна.* Спенсър стоеше на вратата, чувствайки се като забравена детска играчка, изхвърлена през вратата на кола.

Тя се изкашля малко по-силно, отколкото беше възнамерявала, и Рифър се обърна рязко и растите му се развяха.

— А, Спенсър. Извинявай. Това е...

— Наоми — процеди Спенсър, вторачена в девойката, която пристъпи в полезрението ѝ. Тя изгледа Спенсър надменно и заплашително.

— Здравсти, Спенсър — изчурулика Наоми. — И ти ли ще караш курса за водолази?

— Тъъ... да — промърмори Спенсър, наблюдавайки пръстите на Наоми, които докосваха Рифъровите. Тя стрелна с поглед вратата,

обмисляйки дали да не офейка без него.

Но изведнъж това вече изобщо не ѝ се струваше добра идея.

7.

СЪУЧАСТНИЦА В ПРЕСТЪПЛЕНИЕ

Същата сутрин Ариа и около трийсет други ученици стояха в сянката на гигантска розова водна пързалка на горната палуба на кораба, жадно очаквайки началото на курса по „Еко лов на съкровища“. Въздухът миришеше на почистващ препарат за паркет, силен дезодорант и на корабното гориво, което капитанът беше настоял да е напълно екологично, въпреки че Ариа имаше своите съмнения. Те махаха пред лицата си с ветрила, мажеха се със слънцезащитни кремове с висок фактор, за да се предпазят от палещото карибско слънце, и обсъждаха развълнувано предстоящата игра.

Най-накрая ръководителката на играта спря да говори по телефона си и се обърна към групата.

— Добре дошли! — извика тя и луничавото ѝ лице се усмихна. — Казвам се Гретчен Вайн, а вас ви очаква нещо вълнуващо. Мислете за този лов като за състезанието „Шеметна надпревара“ — даваме ви указания и пари, за да стигнете до нужното място, и първата група, която разкрие всички загадки, печели.

— Печели какво? — попита една брюнетка, чиито прашки се подаваха изпод ризата ѝ.

Гретчен се усмихна и им показва два ваучера за онлайн магазина на Епъл, и всички ахнаха.

— Всеки от тях е на стойност хиляда долара.

После Гретчен раздаде малки червени несесерчета, на които пишеше: „ЕКО ЛОВ НА СЪКРОВИЩА“.

— Пазете указанията си тук — инструктира ги тя. — Трябва да ми показвате какво сте намерили в края на всеки ден.

— Ще имаме ли някакви лагерувания? Екстремн туризъм? Ролеви игри? — попита едно момче.

Гретчен се намръщи, като си играеше нервно с гerdана си.

— Е, трябва да се връщате на кораба всяка вечер — иначе ще се наложи да изпратим издирващ екип. Пътешествията обхващат големи райони, но не бих ги нарекла екстремни. И не съм много сигурна какво имате предвид под ролеви игри — може би ще обясните?

Задалият въпроса — момче с дълга кестенява коса и гъсти вежди, махна пренебрежително с ръка.

— Няма значение.

Гретчен им каза, че ще им се наложи да претърсват плажове, да се мъкнат през дюни, да си пробиват път през тропически гори в дъждовно време и да се придвижват през оживени градски улици, за да извличат информацията, която ще ги води към наградата. Ариа се спогледа развълнувано със седящите до нея. В групата имаше доста двойки, които се държаха за ръце, и тя изпита болезнен копнеж. Може би Ноъл щеше да избере търсенето на съкровища, ако знаеше за наградата.

— Добре, първото нещо, което искам да направите, е да се разделите на групи по двама — каза Гретчен, след като провери всички по списъка.

Двойките останаха заедно. Другите се обърнаха към хората, които познават. Ариа се заглежда, но всички от „Роузууд дей“ вече си бяха намерили партньори. Дори нейната съквартирантка, приятно, скромно момиче на име Саша, която също се беше записала за търсенето на съкровища, се беше кооперирала с друго момиче с вид на зубрачка от нейното училище. Докато все повече и повече хора се групираха заедно, тя се чувстваше все по-неловко. Преди години, когато децата в „Роузууд дей“ се разделяха на отбори за състезания, кооперираха се в часовете по изкуства, или правеха групи за проекти по английски език, шантавата, лишена от приятели Ариа често биваше избирана последна. „Това е защото съм си привързала косата с розова лента ли е? — зачуди се тя. — Или е заради някоя моя вродена, смотаняшка черта, за която дори не подозирам?“

— Тези от вас, които нямат партньори, да вдигнат ръце — обяви Гретчен.

Ариа смутено вдигна длан съвсем ниско. Последваха я още неколцина.

Гретчен групира по двама онези, които нямаха партньори. Когато стигна до Ариа, ѝ посочи момчето, което беше попитало за

лагеруването и ролевите игри.

— Става ли двамата да работите заедно?

Младежът погледна към Ариа и сви рамене.

— Екстра е. — Той ѝ подаде ръка. — Аз съм Греъм Прат.

— Ариа Монтгомъри. — Тя му се усмихна. Той имаше светлокафяви очи и носеше сиви еспадрили, измачкани шорти втора употреба и избеляла тениска с нещо наподобяващо щит от предната страна и малка дупка на рамото.

— Виждали ли сме се някъде? — попита тя. Изглеждаше ѝ познат, но тя не можеше да се сети откъде. — В Мейн Лайн ли си учил?

Веждите на Греъм се сбърчиха.

— Не, учил съм във Филадельфия. — После той просия. — Чакай! Ти в ОКА ли си?

— Какво е това?

— Обществото за креативен анахронизъм — ухили се Греъм.

Ариа скришом се усмихна. Братовчед ѝ Стюърт беше в ОКА, и постоянно говореше за това. Беше нещо като целогодишен Ренесансов фестивал, където хората осъществяваха ролева игра в средновековно общество. Всъщност той беше срещнал и съпругата си там — тя е играела ролята на кухненска прислужница, а той е събирал трупове на жертви на чумата в дървена каруца.

— О, не! — отговори Ариа след кратко забавяне. Но после добави, опитвайки се да е дипломатична: — Но винаги ми е звучало много яко!

— Трябва да се присъединиш! — възкликна Греъм развълнувано. — Има събиране в Камдън другия месец.

— Пак ще говорим за това — рече Ариа. — Но продължавам да смятам, че те познавам отнякъде. Бил ли си в чужбина? Аз съм живяла в Исландия няколко години, но съм пътувала и до Франция, Германия, Австрия, Холандия...

Греъм поклати глава.

— За последно бях в Европа с родителите си, когато бях на шест. Обаче миналата година бях на поход в Чили.

— Сигурно е било страхотно!

— Да — отвърна Греъм отнесено. — Бях на конференция на ОКА — избрахме нов крал. — После той я погледна сериозно. — Как ти се стори в Исландия?

— Магическо — отговори Ариа тихо, макар че когато понечи да опише поетично Исландия, всичко, за което се сети, беше *последното* ѝ пътуване дотам, онова, което направи с Ноъл, Майк и Хана, и за което изобщо не искаше да си спомня.

Вместо това тя премести погледа си към кораба. Няколко ученици плуваха в басейна. Емили, която се беше записала доброволно за спасител, седеше на поста си и въртеше свирката около пръста си. Ариа се зачуди дали да не ѝ помаха, но Емили изглеждаше така, сякаш мислите ѝ са на милион километри отгук.

Ариа отново се обърна към Греъм.

— Е, във всеки случай съм наистина развълнувана от лова на приключения — каза тя, решавайки да смени темата.

— Аз също — отвърна Греъм. — Едно приятелче трябваше да дойде с мен, но промени решението си в последния момент.

— Да, аз се опитах да взема приятеля си с мен, но той предпочете да отиде на сърф — рече Ариа. — Но няма проблем. Явно имаше голямо желание.

Греъм кимна.

— И аз не съм много сигурен, че на приятелката ми щеше да ѝ хареса тази игра. Тя би си паднала повече по правенето на тен на плажа.

— Тя на пътуването ли е?

Греъм потърка носа си, чувстваше се неудобно.

— Не. Ъ-ъ-ъ... ние всъщност вече не сме заедно, така че... — Той млъкна и седна на една от пейките, наредени около басейна. — Значи ти си от Мейн Лайн, така ли? Означава ли това, че си снобка?

— Далеч не — подсмихна се Ариа. — През повечето време се чувствам не на място там. Сякаш трябва да съм другаде.

— И аз се чувствах така в стария ми град — той също е доста старомодно място — каза Греъм. — Бях във възторг, когато семейството ми се премести във Филадельфия миналата година.

— А къде си живял преди това? — попита Ариа.

— Мейпълууд, Ню Джърси — каза Греъм.

— *Мейпълууд* — процеди Ариа. Според възпоменателната страница на Табита Кларк, тя беше посещавала гимназия в Мейпълууд.

Греъм въздъхна примирено.

— Нека позная — следиш случая Табита Кларк.

Ариа се почувства така, сякаш стомахът ѝ е пълен с гореща, експлозивна смес.

— Познаваше ли я?

Греъм се загледа нанякъде, сините му очи помръкнаха. И тогава, преди той да успее да каже нещо, Ариа осъзна откъде ѝ изглеждаше толкова познат. Тя си спомни за видеото, което беше гледала на възпоменателната страница на Табита Кларк и за привлекателното момче, танцуващо с Табита на училищния бал. Беше видяла и името му под публикации за благотворително пица парти в чест на Табита. Спомни си дори, че е чула гласа му по CNN — как разказва за последния път, когато е видял Табита, няколко месеца преди смъртта ѝ.

Всичко това премина през съзнанието ѝ за броени секунди. А после Греъм вдигна насълзените си очи към Ариа и изрече точно това, от което тя се беше опасявала:

— Да. Табита беше моята приятелка.

8. ЛИЦЕНЗ ЗА УБИЙСТВО

По-късно същата вечер Хана хвана Майк за ръката, докато двамата излизаха от асансьора на палуба „Палма“.

— Деветстотин и седем е нататък — промърмори той, после зави надясно и тръгна по дълъг коридор. Хана го последва, хвърляйки надменен поглед на Фай Темпълтън, която се беше спряла, изпълнена с копнеж, пред вратата на каютата ѝ. Хана и Майк отиваха на таен купон за подбрани хора в каютата на Мейсън Байърс, където никой друг не беше поканен.

Преминаха покрай дълго огледало и Хана стрелна с поглед отражението си. Определено беше готова за купона. Кожата ѝ блестеше от току-що придобития тен; прозрачната ѝ, яркооранжева рокля без ръкави, която беше купила от мола „Кинг Джеймс“, леко се развяваше около бедрата ѝ; а обувките на високи токчета, които беше купила точно преди пътуването, правеха краката ѝ да изглеждат толкова дълги, че тя нямаше нищо против това, че леко я стягаха.

Майк се спря пред последната врата в коридора.

— Пристигнахме.

Те се заслушаха за момент. Отвътре думкаше бас. Някакво момиче изписка и група момчета избухнаха в смях. Под вратата се процеждаше миризма на алкохол и цигари.

Хана прехапа устната си.

— Ами ако отговорникът ни чуе? Не искам да се забърквам в неприятности.

Гъстите вежди на Майк се събраха заедно.

— Откога ти пука дали ще се забъркаш в неприятности?

Хана нави около пръста си къдрица от идеално накъдрената си кестенява коса.

— Нямам никакво намерение да жертвам времето си за плаж срещу корабния еквивалент на „оставане след часовете“. Достатъчно лошо е, че ми се налага да работя в тъмницата. — Тя не си беше

направила труда да се запише за някакъв доброволчески курс преди началото на пътешествието, така че я бяха разпределили да работи в административната канцелария на кораба. Канцеларията се намираще в недрата на кораба, и се ръководеше от жена на име Вера, която имаше хиляда тънки фибички в косата си и беше луда по кънтри музиката. Хана беше принудена да се занимава с умопомрачително вкарване на данни за вместимостта на кораба през цялата сутрин — Вера се опита да ѝ представи като интересно, че този вид кораби могат да поберат почти сто души повече, отколкото имаше на борда в момента. Ала Хана прекара повечето време в интернет, проучвайки как да изглежда секси в тръстикова пола на конкурса за таланти на края на пътуването.

— Не се тревожи — каза Майк. — Мейсън е платил на отговорника на този коридор да си държи езика зад зъбите. Всичко е наред.

После той почука на вратата. Тя леко се откряна.

— Парола? — изстреля рязко някой.

— *Плавник* — прошепна Майк.

Вратата се отвори и те пристъпиха в каюта, натъпкана с тела. Вратата към верандата беше широко отворена и пропускаше горещия, наситен с миризми въздух, а навън група ученици бяха насядали по столове или се бяха наоблягали на парапета. На кухненския плот имаше множество бутилчици с алкохол, наполовина пресушена кана с ром, пластмасови чашки, ядки и бонбони от минибара. От айпод-дока гърмеше песен на Риана, а на едно от леглата танцуваха няколко души. Стаята миришеше наситено на парфюм, пот и почистващ препарат за килими.

— Добре дошли на нашето соаре. — Мейсън пристъпи напред и предложи на Хана и Майк чаши, пълни с ром и диетична кола. Носеше самото от ученическата си униформа от „Роузууд дей“, раирана вратовръзка, разхлабена около врата му, и чифт шорти на ивици, които подозрително приличаха на боксерки.

Хана прие напитката и после се загледа в тълпата. Тук имаше много хора от „Роузууд дей“, както и от „Дорингбел Френдс“, „Причърд“ и „Тейл“. Две руси сексбомби от „Вила Луиза“ пиеха шотове с Джеймс Фрийд и още няколко момчета от отбора по лакрос. Дали заради горещия, влажен въздух, или заради миризмата на кокосов

слънцезащитен лосион, който си слагаха всички, но Хана внезапно си спомни за купоните, на които бяха присъствали в Ямайка — особено за онзи претъпкан банкет в нощта, в която срещнаха Табита. Тогава всички седяха на една маса, пийваха и си прекарваха страхотно, когато Емили изведнъж ги хвана за ръцете. „Това е Али“ — каза тя, и Табита стоеше там, на горната стълбищна площадка, и изглеждаше толкова странно и същевременно толкова познато в онази жълта рокля...

Божичко. Защо си мислеше за това *отново*? Тя сграбчи Майк за ръката.

— Да танцуваме.

— Слушам, капитане — отвърна Майк.

Те скочиха върху танцовата платформа и започнаха да се движат под звуците на песен на Уиз Халифа. Хана тръскаше ръце и крака като дервиш, опитвайки се да очисти мозъка си от негативните мисли. Последва песен на Лил Уейн, а подир нея — миш-маш от парчета от последния албум на Мадона. В момента, в който някой пусна най-добрите неща на Нирвана, тя вече се беше позадъхала от танците и се чувстваше много по-отпусната.

— Ще взема по още една напитка — рече Майк. Хана кимна замаяно и тръгна към терасата, където хлапетата гледаха луната. Една ръка докосна рамото на Хана и тя се обърна, мислейки си, че Майк се е върнал. Вместо него обаче пред нея се оказа Наоми. Хана моментално вдиша тежкия аромат на плодовия ѝ парфюм „Кейт Спейд“.

Това я разведри.

— К'во става? — попита тя.

— Здравсти, мацка — изчурулика Наоми. — Радвам се да те видя тук.

Хана се усмихна, но не отговори, защото не искаше да изглежда твърде ентузиазирана. Още я объркваше това, че Наоми се държи *мило*. Двете се бяха помотали заедно на купона по случай пристигането и бяха закусвали тази сутрин, което моментално ѝ вдигна акциите — след това няколко момичета я поздравиха в коридора. Наоми дори я беше попитала дали иска да правят слънчеви бани тази сутрин, но тя беше заета с курса за изработване на бижута. Хана все очакваше Наоми да я прецака, да я зареже, или да ѝ се присмее в лицето, но засега всичко беше наред. Явно Наоми най-после се беше пробудила и беше осъзнала, че Хана е готина.

— Не знам как танцуваш с тези обувки — Наоми посочи към високите токове на Хана. — Невероятни са. От „Солт енд Пепър“ ли ги купи?

Хана изтръпна. Обувките наистина бяха от „Солт енд Пепър“, но магазинът беше в частта за евтини стоки на мола „Кинг Джеймс“, което не беше много добре. Единствената причина Хана да се спре там беше, защото имитациите му бяха толкова добри, че хората често не забелязваха разликата.

— Ъ-ъ-ъ, майка ми ми ги купи — измънка тя. — Не знам откъде ги е взела.

— Стига, Хан — изрече Наоми с познат тон. — Видях ги на витрината на магазина. — После тя се наведе напред, гледайки я съучастнически. — Всъщност за малко да ги купя. Пазаруването оттам е моя малка тайна. Това е толкова хубав магазин, но щяха да ме скъсат от майтапи, ако знаеха. Виж — аз също нося обувки от „Солт енд Пепър“.

Тя вдигна крак, за да покаже розовия си ток, и Хана осъзна, че наистина го е виждала на рафтовете в магазина.

— Това е наистина страхотен магазин.

— Майтапиш ли се! Той е най-добрият! — Очите на Наоми проблеснаха. — Обаче не можем да кажем на никого за това — ще бъде нашата малка тайна. Иначе всички ще отидат там и няма да остане нищо хубаво.

— Определено — каза Хана с подигравателно надменен глас, тайно очарована, че има нещо, в което двете с Наоми са заедно.

— Отнася се и за Райли — продължи Наоми. — И определено и за доведената ти сестра. Става ли?

— Става. — Хана триумфално прекара пръсти по пластмасовия ръб на чашата. Наоми и Кейт бяха най-добри приятелки от самото идване на Кейт в „Роузууд дей“. Хана и Кейт бяха започнали да се разбират по-късно и Кейт ѝ беше казала, че е скарана с Наоми. По начина, по който го беше представила Кейт, вината беше у Наоми.

Наоми подпря лакти на перилото и хвърли поглед назад, към купона.

— Зелда Милингс изглежда доста добре с тази изрязана рокля, не мислиш ли?

Хана разгледа внимателно бледото русо момиче, което я беше отрязало предишния ден.

— Е — каза тя, изпитвайки триумф задето нещата се бяха обърнали, — тя прави гърдите ѝ да изглеждат наистина малки.

— Вярно е — кимна Наоми дълбокомислено. — Но поне с тези цветове не прилича на албинос.

— Ще има отвратително слънчево изгаряне в края на седмицата — размечта се Хана.

Наоми изкриви уста.

— Знаеш ли кой *искам* да получи слънчево изгаряне?

— Момичетата от „Вила Луиза“? — изтърси Хана.

— Да! — изкряска Наоми, след което докосна Хана по ръката. — О, Божичко, и ти ли мислиш, че са *страшно* дразнещи?

— Абсолютно! — Хана почувства изблик на задоволство. Приятно ѝ беше да одумва Вила горилите. — Знаеш ли, че Емили е съквартирантка с онази Ерин Бум-бум?

Наоми потрепери.

— Тя е *най-неприятната*. Наложил се да работя в канцеларията на кораба, защото ме мързеше да се запиша нещо друго, и тя работи в една смяна с мен. Кучката не ми каза нито дума през цялото време!

Хана се намръщи.

— Чакай, ти работиш в канцеларията? Аз също!

— С Вера? — попита Наоми.

— О, Божичко, *Вера!* — изкикоти се Хана. — Как ти се струват всички тези сантиментални любовни песни?

— А фибите? — добави Наоми, продължавайки да се кикоти. — Прилича на пудел!

— Няма ли тази канцелария най-странната миризма? — Хана се престори, че ѝ се повдига.

— Да, комбинация от крака, мокро куче и възрастна жена — изстена Наоми.

— Но можеше и да е по-лошо — рече Хана. — Чух, че някои хора, които са се записали със закъснение, са задължени да чистят. Принудени са да търкат мъжките тоалетни.

— Пфу! — възкликна Наоми.

Хана се ухили, докато отпиваше от напитката си. Чувстваше се замяна и свободна. Все едно току-що е открила нов моден дизайнер,

чиито дънки, тениски и рокли й прилягат перфектно — и името му е Наоми. А Наоми гледаше към нея със същия поглед, тип „Къде си била през целия ми живот“, което я караше да се чувства още по-добре.

После Наоми пристъпи от крак на крак.

— Искрах да те попитам нещо. Някога търсила ли си помощ за... сецаш се. Онова нещо с яденето.

Хана настръхна. Преди милион години Мона в качеството си на А. беше принудила Хана да се изправи срещу Наоми и Райли и да им разкаже за проблема си. Хана хвърли поглед към вратата, обмисляйки дали да не избяга.

— Единствената причина, поради която те питам, е защото исках да взема направление — добави Наоми, след като Хана не каза нищо.

Хана се намръщи.

— За кого?

Наоми погледна надолу.

— За мен — промълви тя тихо.

Хана едва не се изсмя.

— *Ти* се тъпчеш? Да бе, да.

Наоми беше размер нула. Хана почти не я беше виждала да яде.

Момичето сведе поглед.

— С много упражнения. Това е нещо, с което се боря от години. Всъщност исках да поговоря с теб за това — ти си единствената ми позната, която също страда от това. Не мога да говоря с Райли или Кейт за тези неща.

— Наистина вече не го правя — каза Хана предпазливо.

— Аз също не го правех. — Наоми прекара пръст по ръба на чашата. — До предишното лято. Случиха се някои странни неща, и започнах отново.

Хана примигна.

— Наистина съжалявам — каза тя тихо, все още неспособна да повярва напълно на ушите си. Но изражението на Наоми изглеждаше искрено и простодушно. Хана беше копняла да си говори за тъпченето с храна с някой, който също е минал през това, но досега не беше срещнала човек, който да си го признае.

— Ако някога ти се прииска да си поговориш с някого, аз съм насреща — предложи тя след кратка пауза. — Знам колко е тежко.

— Благодаря — промълви Наоми, пресегна се и потупа Хана по ръката.

В този момент Мейсън Байърс, препъвайки се, излезе на терасата. Косата му беше разрошена и носеше на ревера си златна значка на Роузуудската полиция.

— Аз съм офицер Байърс, дами — изфъфли той. — Вие двете достатъчно големи ли сте, за да пиете алкохол?

— Разбира се, че сме — намигна му Наоми.

— Мога ли да видя личните ви карти? — настоя Мейсън.

Майк също подаде главата си навън.

— Правим игра на карти със събличане, в която се използват фалшиви лични карти. Искате ли да играете?

Той размаха във въздуха собствената си фалшива лична карта.

— Дай да видя това. — Хана пристъпи обратно в стаята и я сграбчи. Макар че Майк се беше похвалил с фалшивата лична карта, не изглеждаше склонен да ѝ я покаже. Тя прихна. Кунси Томас — човекът на картата — беше рус, късо подстриган и с очила. Според описанието беше висок над два метра, трийсетина сантиметра по-висок, отколкото беше Майк.

Тя му подхвърли картата.

— Никой и за миг няма да си помисли, че това си ти.

Майк улови внимателно картата си. Бузите му бяха пламнали.

— Добре, всезнайке, да видим твоята.

Хана бръкна в чантичката си и извади своята собствена фалшива лична карта, която беше купила миналата година онлайн и която съдържаше собствената ѝ снимка и данни. Мейсън подаде своята фалшива карта, която беше купил от Ню Йорк. Останалите хлапета също започнаха да трупат картите си върху купчината. Едно от момичетата имаше доста убедително изглеждащ японски паспорт, въпреки че не беше японка. Ерин Бум-бум беше използвала собствената си фотография за фалшификацията. На снимката тя беше толкова привлекателна и приличаща на манекенка, че Хана се съмняваше дали някой проверяващ на входа или сервитьор би си направил труда да провери датата на раждане. *Кучка.*

— Хей, твоята е доста добра — каза Майк на Наоми, когато тя сложи картата си върху купчината. — Тя дори прилича на теб.

— Това е защото ми е братовчедка — обясни Наоми. На лицето ѝ се появи странно изражение. — И без това вече не ѝ трябва.

Хана погледна към снимката, и осъзна със закъснение кой е на нея. Въпреки че беше виждала девойката само веднъж, лицето ѝ беше незабравимо. Почувства се все едно я наблюдава призрак.

Мадисън.

Хана отстъпи назад, препъна се в някакъв изправен куфар и за малко да падне върху задника си. Докато се опитваше да запази равновесие, ръцете ѝ така се разтрепериха, че тя се принуди да ги скрие в дупките на роклята си. Стаята ѝ се стори толкова задушна и претъпкана, и толкова много хора гледаха в нея, включително и Наоми.

— Ъ-ъ-ъ, аз трябва да... — Хана непохватно започна да си пробива път към вратата.

Тича до края на коридора, отчаяно опитвайки се да си поеме дъх. После забеляза плъзгаща се врата, която водеше до малко открито пространство. Плъзна вратата, вмъкна се вътре, олюлявайки се, и се приведе над свитите си колене.

Мадисън беше *братовчедка* на Наоми. И какво имаше предвид Наоми, когато каза, че тя вече не се нуждае от личната си карта? Мъртва ли беше?

Пиу.

Това беше телефонът на Хана. Тя го извади от чантичката си, мислейки си, че я търси Майк. Но после погледна към екрана. „*Едно ново съобщение от неизвестен подател*“.

— Не — прошепна тя, оглеждайки тъмното пространство. После погледна екрана. С треперещи пръсти избра „ПРОЧЕТИ“.

Внимавай кого блъскаш и зарязваш, престъпнице. Ще се видим на палуба „Фиеста“.

А.

9.

СЛАДКА МАЛКА ПЪТНИЧКА БЕЗ БИЛЕТ

Във вторник сутринта Емили и Джордан седяха на леглото в каютата на Емили. Около тях бяха разхвърляни обвивки евтин чипс от автомат за храни, а Джордан беше направила за двете безалкохолно бананово дайкири от разни напитки, които беше намерила в мини бара. От слушалките на айпода на Емили свиреше един от плувните й миксове, а по Дискавъри — единствения канал, за който имаше сигнал, освен CNN, който Джордан беше казала, че мрази — даваха филм за парка Йосемити, но момичетата не го гледаха.

— Добре, трябва ми глагол — каза Емили, гледайки надолу към книгата е „Мед Либс“^[1], която беше намерила в дъното на сака си, останала там от едно нощно пътуване за състезание по плуване.

— Ъ-ъ-ъ, „целувам“ — каза Джордан след миг, мушкайки чипс в устата си.

— А сега ми трябва съществително.

— „Гърди“ — каза Джордан бързо.

Емили остави химикалката си и погледна към останалите думи, които Джордан беше избрала. „Сексуално“, „език“, „съвкупяване“, „чувствен масаж“.

— Осъзнаваш ли, че това е детска игра? А не порно?

— Какво друго мога да кажа? — изкиска се Джордан. — Вдъхновена съм от духа на Ерин Бум-бум. Дори аз чух слухове за това с колко много момчета е била.

Емили потрепери.

— Всеки път, когато я виждам, е с някой нов.

Джордан хвърли поглед към вратата.

— Сигурна ли си, че тя няма да има нищо против да остана тук?

Емили сви рамене.

— Честно казано, съмнявам се, че Ерин ще се върне тук до края на пътуването. А ако все пак дойде, просто ще й кажем, че си скарана

със съквартирантката си. Можеш дори да спиш в моето легло, ако така ще си по-спокойна.

При това предложение бузите ѝ леко се зачервиха, но Джордан със сигурност знаеше, че намеренията ѝ са само приятелски, нали така?

Джордан се усмихна с облекчение.

— Ти направо ме спасяваш, знаеш ли?

Емили завъртя очи.

— Казваш ми го за стотен път. — Тя се наведе отново над „Мед Либс“. — Добре, сега ми трябва наречие.

— „Страстно“ — изстреля веднага Джордан и двете избухнаха в смях.

След като Емили я вписа, тя изненадващо надуши миризмата на току-що приготвени в микровълнова печка пуканки. Сигурно някой си ги беше направил в кухнята в дъното на коридора.

— Това е един от любимите ми аромати — каза тя замислено.

— На мен също — рече Джордан, хващайки една от възглавниците. — Имаш ли други?

Емили се замисли за момент.

— Гумени топки и бензин, предполагам. И мирис на стаята на една стара приятелка.

— На Алисън? — попита Джордан.

Емили кимна. Беше разказала на Джордан за Алисън почти веднага. Това беше едно от нещата, които просто трябваше да сложи на масата, когато се сприятеляваше в последно време — така или иначе всички бяха гледали „Малка сладка убийца“, драмата по действителен случай, разказваща за онова, което Али им беше сторила.

— Промъквах се в стаята ѝ по време на гостуванията с преспиване — призна си тя, изчервявайки се. Стаята ѝ миришеше на цветя и пудра, и... просто на нея...

— Ти наистина си я обичала, а?

Емили сведе поглед. Това беше още едно нещо, което беше признала на Джордан веднага — вече нямаше смисъл да крие, че момичетата я привличат. Ала не беше никак трудно да признава на Джордан такива неща — тя беше толкова отворена към всичко, което чуваше от устата на Емили. Само се беше усмихнала леко и беше казала, че няма проблем с това.

Емили прочисти гърлото си и погледна към Джордан.

— Исках да те попитам: имаш ли нужда да се обадиш на родителите си? Имам телефонна карта, която мога да ти заема. Те сигурно се чудят къде си, нали?

Джордан сви рамене.

— Казах им, че ще отседна при една приятелка за известно време. Няма да тръгнат да ме проверяват.

— Сигурна ли си? За цяла седмица?

— Те сигурно дори няма да забележат, че ме няма. — Джордан въртеше в ръце виолетовата си панделка. — Родителите ми са посъсредоточени върху собствения си живот. Няма време за мен. Като се добави фактът, че не съм идеалната дъщеря, която винаги са искали да имат, сигурно предпочитат просто да си отида завинаги. — Тя се опитваше да звучи равнодушно и приключи със саркастичен смях, но болката в гласа ѝ беше очевидна.

Емили надраска една завъртулка в полето на страницата.

— Понякога си мисля, че родителите ми също искат да изчезна.

Джордан погледна към нея, явно очаквайки я да каже още нещо.

— Направих някои неща, които наистина ги подлудиха — изрече Емили неопределено. Въпреки че беше споделила много неща, още не беше готова и за *това*.

Но изведнъж лицето на Джордан се приближи. Въздухът миришеше тежко на жасминов парфюм.

— Не знам защо някой би искал *ти* да изчезнеш — изтърси тя. — Без значение *какво* си направила.

Емили усети дъха ѝ, за пръв път забелязвайки, че очите ѝ имат цвета на турмалинови скъпоценни камъни. А после телефонът ѝ издаде няколко резки пиукания. Тя изстена, обърна се и погледна в екрана. Хана ѝ беше изпратила есемес.

„А. е на кораба. Да се видим в Тръстиковия бар веднага“.

Емили обърна телефона така, че Джордан да не може да види съобщението.

— Аз... ще се върна — прошепна тя и излезе, преди Джордан да успее да попита какво се е случило.

Десет минути по-късно Емили стоеше при Тръстиковия бар и слушаше как проливният дъжд барабани по тентата над главата ѝ. Естествено, палубата беше празна. Някъде отдолу се процеждаше ню ейдж музика от вечерното представление на „Цирк дьо Солей“.

Вратата на асансьора се отвори и през нея излязоха Спенсър и Ариа. Видяха я и се затичаха, прикривайки главите си от дъжда.

Хана се появи от стълбището, облечена с дълга изрязана рокля, обувки с високи токчета и несъразмерно бяло яке с качулка, стигащо до средата на бедрата ѝ. Погледът ѝ беше див, лицето — бледо; стискаше телефона в дясната си ръка.

— Кучката по някакъв начин се е промъкнала на борда с нас — изстреля тя, докато се приближаваше.

Обърна телефона към момичетата. Емили се вторачи в текста на екрана.

Внимавай кого блъскаш и зарязваш, престъпнице. Ще се видим на палуба „Фиеста“.

Ариа погледна накриво бележката.

— *Блъскаш и зарязваш?* За какво говори А.?

— Не е ли очевидно? — попита Хана. — Произшествието на Рийдс Лейн? Онази ужасна нощ в дъжда? А. знае.

Челюстта на Емили увисна. Нощта на произшествието с Хана ѝ изглеждаше толкова далечна сега — това се беше случило в началото на лятото, преди всичко останало. Тя беше открила, че е бременна точно след пролетната ваканция в Ямайка, още живееше вкъщи, когато Хана ѝ обади — премести се при Карълайн през следващата седмица, за голямо разочарование на сестра си. Когато Хана ѝ се обади, тя едва не ѝ отказа; коремът ѝ вече беше леко издут — ами ако другите момичета се досетеха какво става? Достатъчно трудно ѝ беше да го крие от родителите си. Майка ѝ вече беше направила коментар за новия ѝ стил на обличане с широки ризи.

Но секунда по-късно се почувства ужасно. Хана се нуждаеше от нея. А после се обади и Ариа и каза, че вече е тръгнала и ще мине да я

вземе, и Емили вече знаеше, че няма как да откаже. В края на краищата, ако някоя от тях видеше коремчето ѝ, нямаше да каже нищо. Всички бяха твърде погълнати от катастрофата.

Емили се облегна на бара.

— Откъде А. знае за това? — попита тя, гледайки към Хана. Тогава бяха на абсолютно безлюден участък от пътя и си бяха тръгнали, преди да дойде линейката. Но заедно с тези мисли при нея се върнаха и спомените за тогавашната нощ. Те вероятно бяха наранили момичето. И бяха избягали, сякаш това е някаква лудория.

Хана въртеше между пръстите си голяма свещ с тръстикова обвивка, която беше взела от една от масите.

— Не съм сигурна. Но сещате ли се за момичето в колата, Мадисън? Оказа се, че тя е братовчедка на Наоми Циглър. Двете с Наоми се разбираме добре, и в първия момент си помислих, че това изглежда подозрително, но после реших, че тя просто е отворила нова страница. Вярвах в това, докато не видях фалшивата ѝ лична карта — тя е със снимката на Мадисън.

Ариа сбърчи вежди.

— Значи мислиш, че Наоми е била мила с теб, защото тя е А.?

— Не съм сигурна — рече Хана. — Но ако не е, А. възнамерява да ѝ каже за катастрофата. Наоми със сигурност ще ни издаде.

— Да, ако А. не ни издаде преди това. — Спенсър посочи телефона на Хана. — Нарича те „престъпница“.

— Хана, Наоми подхвърли ли нещо за произшествието? — попита Ариа.

— В известен смисъл — потвърди Хана и погледна към Спенсър. — Спомена, че се е случило нещо ужасно миналото лято. И на лицето ѝ се появи странно изражение, когато някой я попита кой е на фалшивата ѝ лична карта. Един вид „братовчедката ми вече не се нуждае от личната си карта“.

— Все едно е умряла? — изстена Спенсър.

Очите на Емили се опулиха.

— В катастрофата?

— Не може да е умряла в катастрофата. — Погледът на Хана шареше насам-натам. — Тя все още дишаше, когато се появихте вие, мацки.

— *Дали?* — погледна я накриво Ариа. — Всъщност някой провери ли?

Емили огледа останалите.

— Аз не си спомням дали го направихме, или не.

— Аз също — каза Ариа.

Лицето на Спенсър беше позеленяло.

— Ами ако сме я убили, когато я местехме? — Тя залитна към един от металните стълбове, които държаха тентата. — Аз я *изпуснах*.

— Не избързвай с изводите, Спенс — каза Ариа бързо, въпреки че тя изглеждаше не по-малко зле.

— Според вас откъде А. знае за това? — попита Емили.

Хана сви рамене.

— Ако А. е Наоми, сигурно е видяла произшествието от своята къща. Тя е точно на хълма над мястото на катастрофата, макар че досега не съм правила тази връзка.

— Или може би Мадисън е останала жива и е видяла момичето, което играе твоята роля в „Малка сладка убийца“, и е направила връзката — извиси глас Ариа.

— Не, в такъв случай Мадисън щеше да се досети още преди това — настоя Хана. — Ако Наоми е А., тя сигурно е научила почти веднага — и е решила да ни дебне. Така може да е научила за Гейл и Келси.

Емили кимна, обмисляйки предположението. През лятото тя беше посещавала къщата на Гейл, а жената ѝ беше предложила да купи бебето ѝ в едно кафене. Ако Наоми я беше следила, щеше да ѝ е лесно да съобрази какво става.

Ариа прекара ръце по лицето си.

— Но аз не съм сигурна, че е логично Наоми да е А. Как може тя да знае за всички останали тайни, известни на А.? Като например Ямайка — това се случи *преди* историята с Мадисън.

— Е, не е трудно да се предположи откъде тя знае какво ни се е случило през лятото — Наоми живее в Роузууд. — Хана се беше ококорила. — Тя е приятелка с Кейт — била е у нас стотици пъти. Тя *като нищо* може да изрови тонове мръсотия за мен. — Тя щракна с пръсти.

Спенсър прехапа устната си.

— Всъщност Наоми доста се навърташе наоколо и когато А. ме заплашваше за Келси. Тя беше една от вещниците в „Макбет“.

— Беше се лепнала и за Клаудия — по едно време много от посланията на А. до мен се отнасяха за нея — добави Ариа замислено. — И тя беше у Ноъл, когато получих от А. есемеса за семейството му.

Всички погледнаха към Емили, очаквайки да допринесе със своя собствена история за Наоми. Тя само сви рамене.

— Аз не съм имала никакъв досег с нея.

— Тя беше на погребението на Гейл, помниш ли? — отбеляза Хана. — Не мислиш ли, че това е странно?

Емили гледаше как знамето горе на пилона плющи. Не беше сигурна дали това е странно.

— Но в Роузууд живеят доста хора — може някой друг да ни е наблюдавал. И Ямайка продължава да не се връзва с останалото — прошепна тя. — Наоми не беше там — иначе щяхме да я видим. Как може да е научила за това?

— Трябва да има някаква връзка — рече Хана. — Може тя да е била там, но ние да не знаем.

Пръстите на Спенсър се спуснаха върху телефона ѝ.

— Не, Наоми е била в Сейнт Барт през пролетната ваканция — така пише на Фейсбук страницата ѝ.

— Добре, може да има двама А. — един, който е видял какво се случи в Ямайка, и Наоми, която изкарва наяве всичките проклети случки — предположи Хана.

Спенсър замижа.

— Божичко. Ще ми се пръсне главата. И сега ще трябва да се чудим кой може да е вторият А.?

Емили си пое дъх.

— Мисля, че имам идея.

Хана я изгледа напрегнато.

— Нека позная. Истинската Али?

— Да, Али — каза Емили тихо. След като Джордан се беше промъкнала на борда толкова лесно и непринудено, защо да не може и Истинската Али да направи същото?

Тя хвърли поглед през рамо, ужасена от възможността Истинската Али да ги наблюдава. В морето проблесна мълния. Локвите блещукаха под светлината. Идеята да се изправи срещу

Истинската Али на кораба я ужасяваше. Тук имаше толкова малко места, където да може да се скрие.

— Истинската Али е мъртва — изрече Спенсър пренебрежително. — Трябва да е някой друг.

Ариа се изкашля.

— Днес и на мен ми се случи нещо странно. — Тя си пое дъх. — Нали знаете, че се записах на онзи лов на съкровища? Получих за партньор едно момче, което наскоро се е преместило от едно училище в Ню Джърси. Поговорихме малко, и установих, че той познава Табита.

— Ти се майтапиш — каза Хана разтревожено.

Ариа кимна.

— Нещо по-лошо. Той е бил *гадже* на Табита.

— Какво? — изписка Хана.

— Сериозно ли говориш? — изстена Спенсър.

— Знам. — Ариа изглеждаше измъчено. — Мисля, че вселената е против нас.

— Или А. е против нас — рече Спенсър. — Може ли *той* да е А.? Той има още по-добър мотив от Наоми — *или* от Истинската Али. И вероятно е по-свързан — той може да е бил в Ямайка с Табита.

Ариа пристъпи от крак на крак.

— Не знам за Ямайка, но се съмнявам. Греъм каза, че е бил в Чили предишното лято — как може да е наблюдавал нашите тайни, или да е откраднал онези пари от пощенската кутия на Гейл? Ще пробвам да го подпитам по някакъв начин следващия път, когато се видим.

Спенсър я изглежда слисано.

— Не можеш да се виждаш повече с него! Ами ако се издадеш по някакъв начин? — После тя примигна. — И означава ли това, че на кораба има *още* хора, които са познавали Табита? Тя може да има куп приятели тук — те може *всичките* заедно да са А.!

Ариа поклати глава.

— Не, той се е прехвърлил от училището на Табита в училище във Филадельфия. Никой друг от приятелите ѝ не е тук.

— Въпреки това съм съгласна със Спенсър — рече Хана. — Стой далеч от този тип. Изглежда като ситуация, от която нямаш нужда в момента.

Ариа изглеждаше раздразнена.

— Не мога просто да го зарежа. Ще се чувствам ужасно.

— И защо? — настоя Спенсър.

Ариа се вторачи в пръстите си.

— Мацки, наистина ли мислите, че в края на краищата ще се измъкнем безнаказано? Това може да е последният ми шанс да постъпя по правилния начин с някого, който го е било грижа за нея, преди да вляза в затвора.

Спенсър я изгледа диво.

— Да не смяташ да му *кажеш*?

— Не. Но чувствам, че му дължа нещо. Искам по някакъв начин да направя живота му по-добър.

— Не му дължиш нищо! — извика Спенсър. — Единствената причина да се чувстваш така е защото А. те манипулира!

— Е, това е добра причина, не мислиш ли? — Ариа безпомощно сви рамене. — А. напълно ни държи в ръцете си! Не знам какво друго мога да направя!

Всички затвориха очи. През Емили премина вълна от страх. А. наистина ги държеше в ръцете си. Ами ако ги издадеше за всичко? Те бяха направили толкова много неща, особено ако Мадисън беше умряла. А А., изглежда, знаеше всичко.

Спенсър прочисти гърлото си.

— Вижте, ако открием кой е А., можем да го разобличим за убийството на Гейл и да предпазим себе си. — Тя погледна към Хана. — Ти си съквартирантка на Наоми. Претърси багажа ѝ. Виж дали има втори телефон, подобно на Мона. Или влез в пощенската ѝ кутия и виж дали в изходящата ѝ поща е някое от съобщенията на А.

Хана започна да гризе ноктите си.

— Наистина ли искаш да се ровя в нещата на А.? Забрави ли *другите* работи, които направи А.? Като с Гейл? Или как сложи наркотик в сладкишите?

— Но... — възрази Спенсър, ала после застина. От другата страна на палубата се чу изскърцване на дъска. Спенсър сграбчи Емили за ръката. Емили се вторачи в сенките, ужасена от това какво може да има там. По въздуха към тях полъхна аромат на плодов парфюм, после изчезна. За няколко секунди чуваха само туптенето на

сърцата си, отекващо в ушите им. Телефонът на Хана звънна и всички подскочиха.

— Това е просто Майк — каза Хана, след като погледна в екрана.
— Кани ме в стаята си за през нощта.

— Ще останеш с Майк? — Ариа изглеждаше обезпокоена. —
Може да си докарате неприятности.

— Вече си имам повече неприятности, отколкото ако ме бяха
убили — отсече Хана, и се отдалечи бързешком, като хвърли поглед
към сенките, преди да изчезна в стълбището.

След миг Спенсър погледна към останалите, направи отчаяна
физиономия и също се отдалечи. Останаха само Емили и Ариа. Те
излязоха изпод тентата и се спогледаха ужасено.

— Кажи ми, че това не се случва — прошепна Емили.

Ариа избърса дъждовните капки от очите си.

— Не мога да живея повече така, Ем.

— Знаем. Аз също.

В морето изплющя още една мълния. Емили пристъпи напред и
обви ръце около раменете на Ариа. Ариа също я прегърна и двете
постояха така известно време, предпазвайки се взаимно от стихията.

А може би и от А.

[1] „Мед Либс“ — популярна в САЩ игра, в която на играча се
дава списък с думи, за да попълни с тях празните места в даден текст.
Обикновено се получават забавни резултати. — Б.пр. ↑

10.

ГМУРКАНЕ ПРАВО В ЦЕЛТА

В сряда сутринта Спенсър стоеше при доковете в Сейнт Мартин. Круизният кораб, който беше достигнал до острова по изгрев-слънце, стоеше в пристанището сред много по-малките моторници и фериботи и изглеждаше като абитуриент в класната стая на първолаци. Небето беше розово-сиво, въздухът миришеше на нагорещен от слънцето паваж, а търговците вдигаха металните решетки на бижутерийните магазини и слагаха на вратите табелки, на които пишеше: „ПРОДАЖБА НА ДИАМАНТИ“ или „НАЙ-ДОБРИТЕ ЦЕНИ НА ОСТРОВА“.

Някъде около пладне участниците във водолазния курс бяха на дока, намъкваха се в плувните си костюми и ровичкаха из взетата под наем водолазна екипировка. Кирстен намаза ръцете си със слънцезащитен лосион, после предложи тубичката на Спенсър.

— Наистина ли смяташ да се гмуркаш отделно от групата?

Спенсър понечи да потвърди, но после се поколеба. Може би не беше толкова добра идея да се гмурка сама, когато А. е наоколо.

Тя огледа доковете, чувствайки нервно свиване в стомаха си. *А. е на кораба с нас.* От една страна, това изглеждаше невъзможно. Но от друга, беше много логично — А. беше навсякъде. *Разбира се,* че А. е на кораба. Може дори да я наблюдава в тази секунда.

— Добро утро, Спенсър.

Рифър стоеше зад нея, облечен с карирани плувки, които подчертаваха мускулестите му крака, и стискаше чифт неоновозелени плавници.

— Денят не е ли прекрасен? — добави самодоволно Наоми, която стоеше до него. Вместо да носи плувен костюм, като всеки благоразумен водолаз гмуркач, тя носеше оскъден бански с металически цвят, демонстриращ пищния ѝ бюст. Когато забеляза, че Спенсър я оглежда, Наоми се приближи още повече до Рифър, като едва не му се качи на краката.

— Здравсти — каза Спенсър равнодушно и им обърна гръб. Откакто започна водолазния курс, Рифър нямаше никакво време за нея. Беше получила приятен есемес от него по време на вечерята предишния ден, в който ѝ пишеше, че я търси, но само след няколко минути ѝ изпрати още едно съобщение, в което казваше: „Извинявай, Наоми иска да говорим, нека се свържем по-късно“. След вечерята, докато двете с Ариа се разхождаха из пешеходната палуба, тя забеляза Рифър и Наоми да седят в ъгъла, допрели интимно главите си.

Спенсър се наведе и взе една от кислородните бутилки. Когато зърна отражението си в хрома, потрепна. Кожата ѝ изглеждаше бледа на фона на яркожълтия ѝ плувен костюм. Миналата вечер се беше почувствала толкова уморена, че не си направи труда да вземе душ, така че сега косата ѝ висеше на мръсни, солени фитили. Как можеше да се сравнява с Наоми?

А относно нещата, които Хана беше казала за Наоми — възможно ли беше тя да е А.? Дори и да не беше, имаше доста причини да им е ядосана — особено ако А. ѝ беше казал какво са направили с братовчедка ѝ. Предишната вечер, след като Хана получи онова съобщение, Спенсър лежа в леглото си, мислейки си за катастрофата на Рийдс Лейн. Не можеше да повярва, че почти е забравила за това.

Докато се отдалечаваха от мястото на злоещото произшествие, тя се беше обърнала нервно към Хана:

— Ами ако момичето се свести и се сети коя си?

— Е, аз ѝ казах, че името ми е Оливия и съм от Ярмът — беше промърморила Хана.

— Но ако види твоя снимка в стар брой на „Пийпъл“?

Хана се беше извърнала рязко и се бе вторачила през прозореца.

— Е, да се надяваме, че няма.

Съдейки по факта, че на вратата на Спенсър не бяха почукали никакви полицаи, за да ѝ задават въпроси, и че по новините дори нямаше *репортаж* за произшествието, явно Мадисън не си беше спомнила. Спенсър се надяваше, че е така, защото Мадисън е била твърде пияна, но тънкото гласче в главата ѝ непрекъснато нашепваше, че причината може да е друга. Първото правило на курса по оцеляване гласеше никога да не се премества някой, претърпял произшествие. А го имаше и онова ужасно пукане на кост, когато Спенсър беше

изпуснала Мадисън — звук, който сега отекваше в ѝ, сякаш бе пуснат в режим на повторение на някакъв плещър.

Тя почувства погледа на Наоми върху себе си и потрепери. После усети, че и Рифър я наблюдава. Тя изпъна назад рамене и тръгна към вана с екипировката. Рифър се откъсна от Наоми и закрачи след нея.

— Търсих те при аквариума тази сутрин — каза той.

— Ъъ-хъм — промърмори Спенсър, хапейки силно вътрешната страна на устните си.

— Мислех си, че това ще е мястото ни за редовни срещи.

— Реших да тръгна рано — рече тя рязко, без да го поглежда.

— Спенсър... — Рифър хвана ръката ѝ, но Спенсър рязко я издърпа и продължи да върви, без да си прави труда да спре за плувната маска, която се изплъзна от пръстите ѝ и тупна върху паважа. Рифър я сграбчи и се затича след момичето. — *Спенсър* Спри.

Спенсър завъртя очи и спря. Рифър я гледаше тъжно.

— Сърдита ли си ми за нещо?

„Разбира се, че съм сърдита!“ — искаше да изкрещи Спенсър. Но вместо това издърпа плувната маска от пръстите му и едва-едва се усмихна.

— Не.

Рифър хвърли, поглед през рамо към Наоми, която в момента говореше с Тим.

— Ние сме само приятели, знаеш. Срецнахме се на купон в Принстън. Тя беше на обиколка из университетското градче.

Спенсър се намръщи. Наоми да иска да отиде в Принстън? За пръв път чуваше такова нещо.

— Тя един вид ме отвлече снощи — прошепна Рифър. — Искан да вечерям с теб, но тя ме замъкна на пешеходната палуба и говорихме за някакви семейни истории, които са ѝ се стоварили на главата.

Спенсър почувства как настръхва.

— Семейни истории? Като например?

Смъртта на братовчедка ѝ? Как убиецът е избягал от местопроизшествието? А ако А. вече беше разказал на Наоми какво се е случило?

— Просто някакъв семеен скандал или нещо подобно, не разбрах точно — сви рамене Рифър. — Не исках просто да я зарежа. Добре,

честно казано, свалихме се в Принстън. Но това е в миналото. Сега си падам по някой друг.

Той погледна изразително Спенсър в очите. Въпреки че тя възнамеряваше да остане ледена, нямаше как да не се размекне поне малко.

Тим отвори вратата на вана и направи знак на всички да се приближат. Спенсър гледаше във всички посоки, само не и към Рифър — не искаше да му прощава толкова лесно. В този момент Наоми се промъкна до тях и сложи ръка на рамото му.

— Толкова добре си прекараме снощи, Рейф. Толкова е хубаво да си възобновяваш връзките.

Спенсър доста се подразни от начина, по който Наоми го наричаше „Рейф“ — сякаш между тях имаше някакъв вид специално разбирателство. Рифър отвори уста, за да отговори, и точно тогава Тим плесна с ръце.

— Добре, внимавайте всички! Преди да поемем към първото си гмуркане, искам всички да се групират по двойки. Двамата с партньора ви ще се наглеждате взаимно, докато сме във водата. Така ще сте сигурни, че винаги сте в безопасност.

Когато Спенсър се обърна към Рифър, Наоми вече беше докоснала ръката му със собственически жест. Спенсър се извърна. *Дотук с това!* Но внезапно тя усети ръка върху гърба си.

— Няма начин. Ти си с мен.

Рифър й хилеше с надежда в погледа. Наоми стоеше покрай тях и изглеждаше шокирана. След миг тя сви рамене и навъсено започна да си пробива път през групата.

— Ако си съгласна, разбира се — добави Рифър по-тихо. — Искаш ли да си моя партньорка?

Спенсър се престори, че обмисля предложението му.

— Предполагам, че да. Но си ми длъжник за това, че ме заряза снощи за вечерята.

— Какво ще кажеш да те поканя на вечеря *навън*? — попита Рифър, докосвайки лакътя ѝ. — Някъде на острова. Не знам за теб, но на мен вече ми писна от тези органични сладки пържени картопки и всичкия този чесън, който слагат във вегетарианските ни бургери.

През Спенсър премина лек полъх на вина — изглеждаше безумно да иска да излезе на среща когато А. беше толкова близо до

това да ги издаде. Но може би трябваше да се наслади на тези последни мигове от свободата си.

— Звучи добре — отвърна тя.

Двамата се качиха на вана заедно и седнаха един до друг на средната редица, а Наоми се настани отзад при екипировката. Докато се отдалечаваха от паркинга, слънцето се подаде иззад един облак. Спенсър почувства приятна топлина върху кожата си. И за пръв път от седмици се почувства спокойна, пък макар и само за минута.

11.

ПИГМАЛИОНЪТ НА АРИА

Същата сутрин Ариа стоеше с Греъм на едно кръстовище във френската част на остров Сейнт Мартин. Покрай тях с обезпокоителна скорост се носеха раздрънкани автобуси. Възрастен, загорял от слънцето мъж, седеше в открито кафене и пиеше капучино. В далечината се люлееше сърф, а на близкия паркинг имаше стотина чайки, които се биеха за отворена опаковка чипс.

Ариа си пое дълбоко дъх и погледна отново към указанието от Еко лова на съкровища. То беше написано в стихотворна форма и закачено за голям къс дървени въглища.

„Използват ме за сладко, шкафове и дървен материал“ — прочете Греъм на глас. — *„А когато съм бариера, предпазвам морски костенурки, което е идеално“* — Той погледна към Ариа. — Някакви идеи?

Ариа докосна буцата въглища. Върху пръстите ѝ остана черен прах.

— Как може от парче въглища да се прави сладко?

Греъм си играеше с едната връв на суичъра си, който миришеше на омекотител с аромат на цветя.

— Може би е растение. Част от него става на въглища, но може би от друга част — плодовете — се прави хубаво сладко.

— В това има логика! — ухили се Ариа. — Как се сети?

Греъм сви рамене.

— Налага се да сме находчиви по време на срещите на ОКА в гората. Почти съм сигурен, че част от това дърво, което търсим, може да се използва и за направата на барут. — Той се усмихна гордо. — Аз отговарям за амунициите в моето подразделение.

Ариа искаше да възрази, че е убедена, че в средновековието хората не са имали барут, но се сдържа. Огледа се.

— Може би местните хора ще знаят кое дърво наоколо се използва за сладко.

Греъм кимна, после тръгна по неравния тротоар в посока към една табела, за която Ариа беше сигурна, че означава „бар за плодов сок“ на френски. Тя се загледа в рицаря на гърба на тениската му. Освен информацията за барута ѝ се беше наложило да изслуша и дълга лекция за предимствата на химическите тоалетни и готвенето в казан по време на сбирките на неговото Общество за креативен анахронизъм.

Все още не си беше проличало по нищо, че Греъм се е срещал с Табита. След като ги бяха освободили, Ариа се върна в каютата си и прегледа публикациите на Греъм във възпоменателната страница на Табита. Повечето от тях бяха неопределени, обикновени — просто казваше неща като „Почивай в мир“ или „Липсваш ми, Таб“. Но когато бащата на Табита беше започнал да говори за престъпната небрежност в курорта, Греъм се беше присъединил, казвайки, че в „Скалите“ не е трябвало да сервират алкохол на непълнолетни. А когато беше излязла новината, че смъртта на Табита не е свързана с алкохол, публикациите на Греъм бяха станали гневни. „Който и да го е направил, ченгетата трябва да го намерят и да го накарат да си плати“.

Само от прочитането на тази публикация, вегетарианското чили, което Ариа беше яла на обяд, се надигна към гърлото ѝ. През нощта беше сънувала как намира Табита в пясъка. Докато преобръщаше отпуснатото тяло, зад нея се появи Греъм. „Ариа? — Той изглеждаше толкова изненадан. — Какво правиш тук?“. И после лицето му се промени, докато бавно осъзнаваше какво е направила. „Това беше нещастен случай! — извика Ариа. — Изглеждаше сякаш тя сама се хвърля отгоре — аз едва я докоснах!“. От очите на Греъм бликнаха сълзи. И той протегна ръце и започна да я души. В този момент Ариа се бе събудила.

Тя чувстваше, че има нужда да направи нещо за Греъм. Приятелките ѝ може и да бяха категорично против това да се види отново с него, но тя държеше на онова, което бе казала предишната вечер — че само така може да облекчи съкрушителното чувство за вина. Като бъде приятел на Греъм, като му предложи рамо, на което той да поплаче за Табита — ако има нужда от това. Вероятно по този начин би могла поне отчасти да поправи онова, което беше сторила.

Отнякъде се чу звън на камбани, и Греъм се подаде от бара за плодов сок с триумфален вид.

— Човекът, който държи заведението, ми каза, че от морското грозде се прави хубаво сладко. Спомена и нещо за това, че служи за естествена бариера, предпазваща морските костенурки.

Ариа се намръщи.

— Никога не съм чувала за дърво морско грозде.

Греъм извади телефона си, натисна бутона за търсене и пусна „коколоба“ в Гугъл. На екрана се появиха снимки на дървета с едри листа и със зелени чепки грозде.

— Най-голямата група от дървета морско грозде е в най-южния край на острова — прочете той на глас.

— Предполагам, че точно там трябва да отидем — каза Ариа и се обърна към океана.

Греъм излезе от Гугъл и телефонът му се върна към основния си екран. Когато тя видя, че той използва за тапет снимка на Табита, едвам се сдържа да не изкрещи. Табита беше облечена с розова риза и тесни дънки и беше седнала на каменна стена.

Ариа се извърна, но не и преди Греъм да улови погледа ѝ.

— О... Това беше приятелката ми. Тази, която беше... знаеш.

Ариа кимна, гледайки позната руса коса на Табита, големите ѝ сини очи и леките следи от изгаряния на врата ѝ от пожар в детството.

— Тя е... ъ-ъ-ъ... красива.

— Да... — Греъм тежко въздъхна. — Беше прекрасна.

Гласът му беше леко приглушен.

Ариа се спря на ъгъла.

— Тя ти липсва, нали?

Греъм кимна.

— Да... тежко е. И необяснимо. Не познавам никой друг на нашата възраст, който да е умрял, знаеш ли? Това ми се отразява много зле, което е странно, защото ние дори не бяхме заедно, когато тя умря.

Една кола профуча край тях, повдигайки краищата на косата на Ариа.

— Не бяхте ли?

Той повелата глава.

— Срецахме се в десети клас, но аз винаги съм чувствал, че тя сякаш само чакаше да се появи нещо по-добро. Даже когато я поканих на бала по случай завършването на учебната година, тя изглеждаше така отегчена, сякаш предпочиташе да отиде с някой друг. — Той

изрита едно камъче. — Казах ѝ някои наистина ужасни неща, когато скъсахме, най-вече, че е луда. Но после, след като отново влезе в болница, се почувствах като най-големия кретен на света.

— Т-тя е била в болница? — попита Ариа, надявайки се, че звучи изненадано.

— Да. Тя влизаше и излизаше там години наред — отвърна Греъм, отстъпвайки от бордюра, за да избегне бързо движещ се мотопед.

— Защо?

— Депресия. Имаше много проблеми със семейството си.

В момента не се виждаха повече коли, така че те пресякоха улицата.

— Посещавал ли си я някога? — попита Ариа.

— Веднъж. — Лицето му се изкриви. — Мястото, където беше, изглеждаше красиво отвън и имаше страхотно фоайе, но стаите на пациентите бяха доста мизерни.

— Хм — каза Ариа, запазвайки абсолютно безизразна физиономия. Това звучеше като „Убежището на Адисън Стивънс“, добре. — Тя имаше ли някакви приятели там?

Греъм се загледа за момент в небето, размишлявайки.

— Там имаше две руси момичета, които бяха като пчели-царици на това място. Когато посетих Табита се бяха залепили за нея — сякаш ме преценяваха, чудеха се дали си струва да говорят с мен.

Ариа потрепери. Чудеше се дали някоя от тях не е била Али.

— Имаше и едно момче — продължи Греъм. — Не мога да кажа дали тя му харесваше — той постоянно ми хвърляше противни погледи през стаята. — Той стисна зъби. — Предполагам, че се бяха свалили. Всичките момичета го смятаха за привлекателен.

Греъм погледна към Ариа.

— Сигурно по думите ми изглежда, че е била луда, но тя не беше — беше страхотна. Всички си падаха по нея — не знам защо ме избра. — Нова въздишка. — Говорих с психотерапевтка за това. Всъщност именно тя ми каза да дойда на това пътуване. Смяташе, че това може да ми помогне да преодолея случилото се — откъсването от Мейпълууд и от цялата лудост, която цари там в момента.

— Дочух за това.

Ариа чувстваше такива бодлички по кожата си, че ѝ се искаше да започне да се чеше. Какво би си помислил Греъм, ако знаеше, че стои до убийцата на Табита?

Стигнаха до плаж с дъсчена пътечка през пясъка. Под раиран чадър седеше човек, който продаваше сода от хладилник. На Стойката за спасители стояха двама загорели от слънцето младежи и наблюдаващи неколцината плуващи във водата. От ляво имаше голям гъсталак от дървета. Зелени кръгли плодчета висяха на гроздове от клоните, а въздухът беше изпълнен със сладък, приятен аромат. Дърветата изглеждаха точно като на снимките в телефона на Греъм.

Гъстият листак се развяваше над главите им, и Ариа забеляза плик, забоден за един от стволите. В десния горен ъгъл на плика беше отпечатано логото на круизната компания.

— Следващото указание! — извика тя.

Откъсна плика от ствола. Вътре имаше инструкции указанието да се остави на същото място, за да могат да го намерят останалите ловци, и адрес на уебсайт, където щеше да им се каже къде да отидат.

Ариа показа на Греъм какво е открила.

— Страшни сме! Дай пет!

Тя вдигна дланта си във въздуха и Греъм я плесна. Изведнъж очите му се ококориха заради нещо, което видя на брега. Ариа се обърна. Две девойки стояха край поста на спасителите и мажеха със слънцезащитен лосион голите си крака.

— Какво има? — попита тя.

Греъм пхна ръце в джобовете си и се извърна.

— Нищо.

Ариа го изгледа накриво, после отново се обърна към момичетата. Едната имаше дълга коса с хипарска прическа и носеше чехли на „Биркенсток“, а късата коса на другата беше подстригана на пикси прическа и тя имаше халка на носа. Разпозна и двете от кораба — стояха зад нея в опашката за закуска тази сутрин.

— Те от твоето училище ли са?

— Тъхъ — промърмори Греъм.

— Сладурчета са.

Греъм изглеждаше измъчен.

— Да, както и да е.

— Защо не поканиш някоя от тях на среща?

Греъм изсумтя.

— Все едно ще приемат.

— Защо да не приемат?

Греъм се засмя тъжно.

— Да ти кажа ли откровено? Не знам как да разговарям с момичета — особено след като Табита ме заряза. И не знам защо ще искат да излязат с особняк, който се преструва на рицар.

Ариа се спря до знак, на който пишеше „Не паркирай!“ на френски, и погледна към Греъм.

— Ти не си особняк! Погледни се! Ти си сладур, ти си забавен, ти си умен — толкова много момичета биха си умрели да излязат с теб!

Греъм се изчерви.

— Съмнявам се.

Ариа сложи ръце на кръста си.

— А аз — не. И знаеш ли какво? Смятам да ти го докажа. С моя помощ на края на пътуването вече ще се срещаш с една от тези красавици.

Главата на Греъм клюмна.

— *Не!*

— Говоря сериозно! По коя от тях си падаш? Елфката с халката на носа, или мис Хипи?

Греъм се засмя на прякорите.

— Е, добре. Харесва ми Елфката. Истинското ѝ име е Тори. Но шегата настрана — нищо няма да се получи. Харесвам я от два месеца, но нищо не се получава.

— Ти всъщност *говори* ли с нея?

— Ами, не.

Греъм зарови половината от стъпалото си в пясъка.

Ариа изстена.

— Това трябва да е първият ти сигнал, че няма да се получи. Тя ти изглежда свършена. Иди и я почерпи една сода от хладилника с напитките.

— Сега ли? — Греъм изглеждаше паникьосан.

— Да, сега! — На Ариа наистина, *наистина* ѝ хареса идеята. Това беше шансът ѝ да направи нещо наистина хубаво за Греъм. А също и шанс да изкупи вината си за Табита. Да уреди делата си с вселената. Да заздравя кармата си.

Тя отиде при хладилника с напитките и купи четири оранжади — две за тях двамата и две за момичетата.

— Сега дори няма нужда да ѝ купуваш напитка. Само отнеси тези на Елфката и Хипи. Това ще е достатъчно за започване на разговор.

— За какво?

— Не знам! — възкликна Ариа и се засмя. — За френски напитки, за каквото и да е! А сега — хайде, направи го!

Греъм облиза устните си. Но след миг измъчения му израз изчезна, и той даже изглеждаше донякъде развълнуван.

— Добре — каза той.

Тръгна през пясъка, хванал тумбестите бутилки в ръце. Момичетата засенчиха очите си, когато той ги наближи. Те приеха шишетата и отвъртяха капачките. Греъм приклепна и каза нещо на Елфката. Елфката се изкикоти.

„Това е!“ — помисли си Ариа, отпивайки от оранжадата. Чувстваше се като Купидон.

Изведнъж телефонът ѝ вътре в чантата извънтя. Тя бръкна да го вземе. „Едно ново съобщение“. Подателят беше бърканица от цифри и букви.

По гърба я полазиха тръпки. Двама туристи с чантички на кръста гледаха объркано в географска карта от срещуположната страна на улицата. Красива тъмнокожа жена с щампа на острова върху банските си разстилаше кърпата си върху пясъка. Едно момиче се приближи до хладилника с напитките и си поръча лаймада. Когато тя си тръгна, Ариа срещна погледа ѝ. Това беше Наоми. Сините ѝ очи не потрепнаха. На устните ѝ имаше противна усмивка, а едната ѝ ръка стискаше телефон.

Ариа първо се извърна, като едва не пристъпи към една преминаваща кола. После погледна надолу към собствения си телефон и избра „ПРОЧЕТИ“.

Браво, че му помагаш да се върне обратно в играта,
Ариа. Всеки се нуждае от малък „тласък“, нали?

А.

12. ДУЕТИ

По-късно същия следобед, след като курса ѝ по изработване на карибски бижута приключи, Хана се тръсна на масата в бистрото заедно с Майк и започна да разглежда голямото кожено меню, което сервитьорката току-що им беше донесла. Майк подуши въздуха и лицето му се смръщи.

— *Пфу!* Нещо смърди на козешки курешки. Мисля, че съм аз.

Хана се изкикоти.

— Така става, като работиш в корабната ферма. — Естествено, корабът си имаше свои собствени кокошарници, развъдник за алпаки и оранжерия, и Майк се беше записал доброволец да работи в тях. — Всъщност защо ти трябваше да отиваш там? — попита тя. — Трябваше да поискаш да си в спортната зала или нещо подобно.

Майк тъжно поклати глава.

— Когато видях „хидропоника“ и „оранжерия“ в описанието, си помислих, че е ферма за трева. Не знаех, че ще трябва да прекарвам по два часа в доене на кози. Знаеш ли как вонят тези неща?

Хана го сръчка.

— Е, по-добре да си вземеш още един душ, смръдльо. Иначе довечера ще спиш на пода.

Мак се надигна върху стола.

— Искаш да кажеш, че довечера ще останеш отново в стаята ми?

Хана погледна разсеяно към следите от ленти за шафълборд^[1] върху палубата.

— Има ли някакъв проблем?

— Не, разбира се! — каза Майк решително. — Само че, виж, Хана, да не се лъжем, едва ли си падаш по това да се блъскаш на тясно единично легло с още някой. Да не сте скарани с Наоми?

Хана се направи на запленена от кубчетата лед в чашата си, като отбягваше погледа на Майк. Макар че беше наистина приятно да се гушка в леглото с Майк, тя цяла нощ се въртеше насам-натам насън,

нуждаеше се от повече пространство. Буди се няколко пъти през нощта и без малко да падне от леглото. Освен това стаята на Майк миришеше на мокри кучета, а неговият съквартирант, момче от „Тейт“, пърдеше докато спи.

— На купона на Мейсън изглеждаше, че се разбирате — добави Майк.

Хана потрепери, спомняйки за момента, в който беше зърнала фалшивата лична карта на Наоми.

— Няма значение.

Майк намаза с масло парче хляб.

— Не ви разбирам аз вас, момичетата, и глупавите ви вражди. Знаеш ли какво мисля, че трябва да направите двете с Наоми? Да се съблечете, да направите един рунд от добрата стара борба в кал, и много скоро ще разрешите всичките си проблеми.

— А после ще се целунем, предполагам? — отбеляза Хана безучастно.

Майк опули очи.

— Само ако го искате.

Хана го плесна, после даде поръчката си на сервитьорката. Тя знаеше, че Майк иска по-добро обяснение, но какво можеше да каже? „Страх ме е да съм близо до Наоми, защото катастрофирах с колата на братовчедка ѝ и оставих момичето да умре, и сега се притеснявам, че Наоми е открила това или винаги го е знаела, и ме измъчва от името на А. Съжалявам, че не съм ти споменавала за това досега!“.

Тя наистина, *наистина* не искаше Наоми да е Новият А., особено заради сближаването им на купона. Нещата между тях се бяха развили толкова естествено, сякаш двете бяха отдавна изгубили връзка приятелки. А всички тези неща, които Наоми ѝ беше разказала за тъпченето? Дали го беше направила просто за да спечели доверието на Хана, като част от сатанинските ѝ планове?

Обаче имаше логика Наоми да е А. — или поне един от А-тата. Тя можеше без никакви усилия да е подслушала толкова много тайни, с толкова бързото ѝ сприятеляване с Кейт. Можеше и да е примамила Хана на фотосесията с противния Патрик, който искаше да публикува онлайн нейните леко неуместни снимки. Наоми участваше във флашмоба, когато Хана срещна Лиъм Уилкинсън, сина на съперника на баща ѝ — можеше да ги е видяла да се целуват в алеята.

И Наоми имаше предостатъчно мотиви. Колко много мръсни погледи беше хвърляла заедно с Райли на Хана и останалите момичета, след като Али ги беше поканила в новата си групичка? Колко пъти Наоми се беше опитвала да прецака Хана — и се беше проваляла. Наистина, Ямайка не се вписваше в общата картина, но може би Наоми работеше с някой друг, някой, който я е вербувал в А-отбора след смъртта на Мадисън? Ако Наоми знаеше, че Хана е шофьорът, който е наранил Мадисън, докато я е откарвал, и после я е изоставил... Е, това би накарало всеки да търси отмъщение.

Обаче Хана не беше катастрофирала *нарочно*. Всъщност тя беше сигурна, че е постъпила като Добрия самарянин, когато закара Мадисън. В края на вечерта беше ясно, че Мадисън не е в състояние да кара — беше загубила дар слово и седеше полузаспала на бара.

— Имаш ли телефонни номера на таксита? — каза тогава Хана, поглеждайки към Джаксън, бармана.

Джаксън подпря лакти на плота и се подсмихна, сякаш това беше купон на някое студентско братство.

— Да, тя е много скапана, нали?

— Никакви таксита! — извика Мадисън. — Добре съм!

Тя надяна връзката с ключове на пръста си, но връзката се изплъзна и падна върху видео покермашината. Когато Мадисън се наведе, за да я вземе, целият бар видя розовите ѝ бикини.

— О, стига вече — каза Хана и остави на бара двацетачка, за да покрие сметката на Мадисън. Взе чантичката ѝ от високото столче пред бара и изправи момичето на крака. — Ще те откарам вкъщи, става ли? Къде живееш?

— Мога да карам, Оливия — изхленчи Мадисън, използвайки фалшивото име, което Хана ѝ беше дала. — *Псилютно трезвена съм! Тоест абсолютно дрезвена! Тоест...*

В този момент лицето ѝ позеленя, тя се преви и повърна върху обувките си. Редовните клиенти заотстъпваха, отвратени. Джейсън сбърчи нос.

— Хайде — каза Хана и започна да тегли Мадисън към вратата, преди да е повърнала отново. Докато гледаше ключовете на Мадисън, чувстваше леко безпокойство — тя също беше пила. Но това беше преди часове и трябваше да ѝ е минало. Щеше да кара няколко мили

под разрешената скорост, за да е сигурна, че ченгетата няма да ги спрат...

Група момичета, които се втурнаха към парапета на кораба, изтръгнаха Хана от размислите ѝ.

— Това делфини ли са? — извика някой.

Майк се надигна, за да погледне, но Хана остана на мястото си — още не беше успокоила мислите си. Изглеждаше толкова невероятно Наоми да е открила, че Хана е шофирала онази нощ — не и без Мадисън да се събуди и да си спомни, което беше невъзможно, ако е умряла. Беше ли видяла Наоми катастрофата от новата си къща, през дърветата? Но в това също нямаше логика — ако я беше видяла, със сигурност щеше да види и другата кола, която изскочи и принуди Хана да излети от пътя.

— Ето къде си!

Хана вдигна поглед. Над нея стоеше Наоми, облечена със зелена рокля на „Даян фон Фюрстенберг“ и плетени сандали. В ръката си държеше чаша със сок от грейпфрут, и ухаеше, както винаги, на „Кейт Спейд Туърл“.

— Току-що чух най-яката клюка за Ерин Бум-бум — каза Наоми заговорнически.

Хана примигна, объркана от появата на Наоми.

— И каква е тя?

Наоми се тръсна на мястото на Майк.

— Явно някой я е чул да говори по телефона с майка си. И представи си, тя се правела на абсолютен ангел — разказвала как се моли всяка сутрин, как прекарва много време със съученичките си и избягва купоните и момчетата. Можеш ли да повярваш?

Хана наблюдаваше Наоми внимателно. Очите ѝ искряха и усмивката на лицето ѝ беше приятна. Изглеждаше толкова безобидно — нищо общо със злонамерен убиец. Но това вероятно беше част от нейния план като А. Хана все пак се замисли за стратегията, която Спенсър беше предложила — да спечели доверието на Наоми и да разбере дали тя е А. Можеше да се сприятели наужким с нея. Изведнъж това ѝ се видя осъществимо. Навярно дори можеше да научи дали Наоми наистина знае нещо за произшествието с Мадисън.

Хана леко се усмихна.

— Само ако можем да качим флиртовете на Ерин на място, където Мама Бум-бум може да ги види.

— Наистина! — изкикоти се Наоми, налапвайки стръвта.

Хана остави долу салфетката си.

— Видях обява, че днес има караоке вечер. Искаш ли да отидем?

Наоми повдигна вежда.

— Само ако пееш в дует с мен. Мразя да правя караоке сама.

— Дадено!

— Тогава да отидем — съгласи се Наоми. — Имам идеална песен за нас.

Хана се изправи точно когато Майк се върна от гледането на делфините. Той я изгледа объркано, а тя се измъкна от ситуацията, като го целуна по бузата.

— Ще се видим по-късно — рече тя безгрижно и плавно се отдалечи. Надяваше се, че той няма да забележи колко силно трепереха ръцете ѝ, когато последва Наоми към асансьорите.

Залата за караоке беше две палуби по-долу, и тътенът от нея се чуваше чак от асансьора. Вътре имаше тясна, сумрачна сцена и малки кръгли маси, пълни с младежи. Хана забеляза симпатично, тъмнокосо момче, което стоеше само край тоалетните. Това беше Греъм — младежът, с когото Ариа си партнираше в Лова на съкровища. Ариа беше показала на Хана негови снимки във възпоменателната страница на Табита Кларк.

Сякаш усетил погледа ѝ, Греъм се обърна и също се вторачи в Хана. Гледаше я, без да мига. Хана потрепна и се извърна. Тя последва Наоми, за да разгледат книгата с песни. Сърцето ѝ туптеше през цялото време. „Може да стоя до А. точно в момента — мислеше си тя. — Това момиче може да знае за всички ужасни неща, които някога съм извършила“.

Зърна в списъка „California Girls“ на Кейти Пери и си помисли да предложи нея, но после реши, че ще е твърде безвкусно. Ала за нейна изненада Наоми посочи точно нея.

— Мисля, че с тази ще ги размажем, нали?

— Да го направим. — Хана записа песента срещу имената им. Нямаше смисъл да спори за дреболии с А.

Седнаха зад една маса и зачакаха своя ред. Въпреки че на Хана ѝ се наложи да клати краката си, за да успокои нервите си, тя се правеше

на абсолютно спокойна, докато гледаше група ученици от Ълстър, които ръмжаха нещо на някаква метъл група, а после три момичета с еднакви прически на русите коси, които се правеха на Бритни Спийърс. Наоми измъкна телефона си и въпреки че Хана си умираше да погледне какво пише тя, успя с разтуптяно сърце да задържи поглед върху напитката си.

Наоми пусна телефона в чантичката си.

— Искан ми се да ни бяха сервирали — въздъхна тя. — *Толкова* се нуждая от един коктейл! Имам голям проблем с едно момче и искам да се успокоя.

— Какво е станало? — попита тя, облягайки брадичка на дланта си. Правило номер едно на фалшивите приятелства: винаги се прави, че те е грижа за любовните проблеми на мнимата ти приятелка.

Наоми въздъхна.

— Момчето, по което си падам, харесва Спенсър.

Хана отпи от водата, която беше сложена пред нея, изненадана, че Спенсър не бе споделила това, докато разговаряха за А. предишната вечер.

— Това е гадно — изрече тя неловко.

— *Определено* е гадно. — Очите на Наоми се опулиха. — Хей, знаеш ли някоя мръсотия за нея? Сецаш се, нещо, което ще го накара да избяга с крясъци.

Хана се изкашля.

— Наистина не знам нещо *чак толкова* добро.

„Освен, че тя е убийца — обади се глас в главата ѝ. — Или че тя взимаше наркотици миналото лято и натопи някой друг за притежанието им. Или че тя ми помогна да пренесем братовчедка ти на шофьорската седалка на колата, която аз карах“.

Отново си помисли, че ако Наоми е А., тя вече знае всичко това.

— Е, аз само се шегувах. — След секунда Наоми сръчка игриво Хана, вероятно забелязала сконфузеното ѝ изражение. Хвана я за ръката. — Такава щастливка си, че имаш Майк, знаеш ли?

— Да — каза Хана и се отпусна. Усмихна се, сякаш си мислеше за Майк.

— Той е по-готин от Шон Ейкърд — добави Наоми. — Знаеш, че и аз се срещам с него, нали?

Хана кимна.

— В девети клас.

Наоми изглеждаше изненадана.

— Как си спомняш за това?

Хана се засмя.

— Харесвах си Шон години наред — знам всички, с които се е срещал. Но знаеш ли, след като веднъж го спечелих, се оказа голямо разочарование. Той просто беше... твърде *добър*.

— Имаш предвид неправенето на секс, нали? — Наоми завъртя очи. — Той винаги си е бил такъв. Бях веднъж на купон с него, и всички двойки се съблякоха и започнаха да се натискат. Само двамата с Шон седнахме на дивана да гледаме някакъв глупав филм по телевизията, сякаш бяхме родителите-домакини. Беше толкова тъпо!

— Какво ли намира Кейт в него? — изкикоти се Хана.

— Може би и тя е от девствениците — подсмихна се Наоми. — Чух, че сега ходи с него в Клуба на девствениците.

— Всъщност аз... — Хана се канеше да каже, че няколко седмици по-рано беше видяла как Кейт и Шон излизат заедно от една среща на клуба, но се спря тъкмо навреме. Тогава беше заедно с Лиам.

Но пък ако Наоми беше А., тя щеше да знае за това.

Хана изпъна гръб, чувствайки се леко изнервена.

— Знаеш ли, ако наистина ти се пие коктейл, трябва да се измъкнем от кораба, когато стигнем до Пуерто Рико, и да отидем в някой бар. Имам фалшива лична карта. А ти носиш картата на... ъ-ъ-ъ... братовчедка си, нали?

По лицето на Наоми премина странно изражение.

— Да.

— Близки ли сте? — Сърцето на Хана биеше ускорено. Тя имаше чувството, че е абсурдно прозрачна за Наоми.

Наоми загриза ноктите си.

— Като сестри. Тя се казва Мадисън. Учеше в Сейнт Агнес. Сега е в Пен. Добре де, учеше в Пен преди инцидента.

Стомахът на Хана се сви.

— Тя... мъртва ли е? — Момичето се приготви да чуе отговора. Или писъка на Наоми, че знае всичко и иска Хана да умре.

Наоми я изгледа продължително, сякаш я измерваше с поглед. Но преди да отговори, в залата прогърмяха първите ноти на „California Girls“ и на екрана зад сцената се появи тестът на песента.

Наоми подскочи.

— Боже, много ме бива да убивам настроения! Хайде, да забравим за това и да се забавляваме.

Те забързаха към подиума и грабнаха микрофоните. Но когато Хана отвори уста да запее, гласът ѝ излезе тънък и треперлив. Тя не спираше да си представя Мадисън в болнично легло, след катастрофата, с една от онези ужасни маски на лицето, които помагат за дишането. Представи си Наоми, любимата братовчедка на Мадисън, която седи до леглото и плаче. Всеки човек би се замислил за отмъщение, когато разбере, че вината е на някой друг. Но как е възможно Наоми да се държи толкова хладнокръвно?

Хана се обърна към момичето. Очите му бяха ясни, сълзите ги нямаше и тя пееше весело в микрофона, сякаш не бе преживяла никаква болка. Когато започна припевът, група деца от публиката запяха с тях. Гласът на Наоми се извиси. Тя се обърна и се плесна по задничето. Хана не се сдържа и се изкиска.

Тогава тя също отметна глава назад и запя по-силно. Гласът ѝ звучеше добре в съзвучие с наоминия. Когато тя отвори очи, Наоми я хвана за ръката и я завъртя. Подметна полата си, а Хана грабна две светещи пръчки от близката маса, преструвайки се, че от гърдите ѝ избухват фойерверки. Тълпата заликува. Когато Хана погледна лицата им, видя, че дори Греъм се усмихваше.

Когато песента свърши, група момчета, които седяха покрай стената, започна да скандира:

— Бис! Бис!

— Публиката ни обожава! — Хана се изкиска, докато слизаха от сцената.

— Защото сме страхотни! — Наоми я хвана под ръка. — Трябва да участваме в шоуто за таланти, не мислиш ли?

— Ами, да — отвърна Хана, припомняйки си танца хула и обещанието, което беше дала на Спенсър и останалите. Но и без това не можеше да каже не — не и на момичето, което може би беше А.

И когато се върна на мястото си, като по даден знак телефонът ѝ примигна. Имаше нов есемес.

Наоми гледаше настрани и разговаряше с Урсула Типингтън, без да ѝ обръща внимание. Хана хвърли поглед към телефона на Наоми, който лежеше на масата до нея. Трябваше просто да протегне ръка и да

го грабне, но крайниците ѝ тежаха като напълнени с пясък. Тя преглътна тежко и отвори съобщението.

Хана Мерин се блъсна.
Премести момиче, за да се прикрие.
После напусна местопрестъплението.
Но някой я видя — аз.

А.

[1] Шафълборд — американска игра с придвижване на дървени дискчета върху разчертано поле с помощта на стик. В случая полето върху палубата е очертано от залепени за дъските ленти. — Б.пр. ↑

13.

ХОРАТА, КОИТО ПЪТУВАТ В СТЪКЛЕНИ ЛОДКИ, НЕ БИВА ДА ХВЪРЛЯТ КАМЪНИ

— Добре дошли в Пуерто Рико! — прогърмя гласът на Джереми през усилвателите във вторник сутринта. Той го произнесе с превзет испански акцент, натъртвайки на „р“-то.

Емили гледаше децата, които махаха с шалове на хората на брега. От тонколониите се разля акустична успокояваща версия на „Over the Rainbow“ и всички изстенаха. Същата песен беше пусната и когато се отдалечиха от Нюарк, после на следващата сутрин в морето, *после* за да ги призоват за вечеря предишната вечер. Вече започваше да им досажда.

Тя седна на една пейка и вдъхна влажния въздух. Джордан ѝ беше оставила бележа на нощното шкафче, че отива да си вземе кафе и че по-късно ще се видят. Когато телефонът ѝ иззвъня, тя очакваше да види името на Джордан, но вместо това беше Хана.

— Спенсър и Ариа също са във връзка — каза Хана щом Емили отговори. — Помотах се с Наоми. Тя като че ли не знае, че сме замесени в инцидента с Мадисън — но някой друг знае. Изпрати ми още едно съобщение.

— Разбра ли дали Мадисън е умряла? — попита Емили и сърцето ѝ замря в гърдите. „*Моля те, моля те кажи, че не е*“, помисли си тя. Ако още някой беше умрял заради нея, не знаеше как ще продължи да живее. Но дори само мисълта, че Мадисън може би не беше просто припаднала от алкохола, както смятаха досега, направо я смазваше. Как можа да избяга, да остави едно ранено невинно момиче само? Емили не спираше да си представя как полицията ѝ чете обвиненията, израза на лицата на родителите си. Майка ѝ сигурно щеше да се облегне на баща ѝ — и това щеше да е *поредната* смърт, за която беше виновна Емили.

— Все още не знам дали е умряла — призна Хана. — Прекъснаха ни, преди да го науча, и не мислех, че е уместно да настоявам.

— Трябва да се опиташ да разбереш какво е станало, Хана — настоя Ариа. — Ако е умряла или ако е била наранена, това засилва вероятността Наоми да е А.

— Знам, знам. — Хана звучеше разсеяно. След това въздъхна. — Но съм объркана. Наоми изглежда толкова невинна и безгрижна. Възможно ли е да е толкова добра актриса?

— Вчера получих бележка от А. и когато вдигнах глава, Наоми се беше втренчила в мен — рече Ариа. — В съобщението се намекваше за Ямайка. Трябва да разгадаем този случай и да победим А., преди той да ни съсипе.

— Знаете ли *кой* ме съмнява? — попита Хана. — Бившият на Табита. Ариа, той беше сам в караоке бара и като че ли ме наблюдаваше.

— Той не е А. — рече упорито Ариа.

— Откъде си толкова сигурна? — попита Спенсър. — *Той* беше там вчера, когато получи есемеса от А., нали?

— Но откъде ще знае за всичко, което сме направили? — попита Ариа. — Миналото лято е бил в Южна Америка, забравихте ли?

— Така твърди той.

Линията заглъхна напрегнато. Най-накрая Спенсър въздъхна и каза, че трябва да тръгва. Останалите момичета също затвориха телефоните си, но си обещаха, че ще се срещнат по-късно, за да обсъдят своя танц *хула*. След като натисна бутона за прекъсване, Емили задъвка яростно дъвката си. Макар да не вярваше, че Наоми е А., тя си спомняше и нещо от предишното лято — може би между нея и Наоми наистина имаше връзка. След инцидента, докато Емили беше във Филаделфия, тя се прибираше у дома от рибния ресторант, в който работеше, потънала в разговор с Дерик, неин приятел и колега. Обсъждаха колко опустошително е въздействало на Емили завръщането на Истинската Али в Роузууд, особено след целувката им.

— Сигурна ли си, че тя е загинала в пожара? — беше попитал Дерик.

— Донякъде — беше отвърнала Емили, извъръщайки поглед настрана. Едва ли щеше да сподели с Дерик, че Али *не* е умряла в

пожара — че е избягала през задната врата, която Емили беше оставила отворена. Но Али беше умряла, когато Ариа я блъсна от покрива в Ямайка.

Тогава тя беше спряла рязко, забелязвайки някой от другата страна на кръстовището. Там, пред витрината на магазина „ВСВГ“, стоеше Наоми Циглър.

— О, Господи — бе изпъшкала тя, придърпвайки Дерик зад ъгъла. После бе изчакала Наоми да отmine, решавайки, че е в безопасност. Ами ако Наоми я беше видяла?

Телефонът на Емили отново изпиука, връщайки я в настоящето. На екрана пишеше *Ариа*.

— Какво ще правиш днес, Ем? — попита тя. — Искаш ли да закусваме заедно?

Точно в този момент Емили забеляза Джордан, която се появяваше иззад ъгъла. Тя беше облечена в късите панталонки с цвят каки и небесносинята тениска, които ѝ беше заела Емили. Все същата копринена лента за глава придържаше дългата ѝ тъмна коса.

— Ами, не мога — отвърна тя.

— Защо не? — Гласът на Ариа прозвуча разтревожено. — Всичко наред ли е?

— Страхотно е — отвърна тихо Емили. — *Повече* от страхотно, всъщност. — Тя погледна към Джордан, която бързаше към нея с широка усмивка на лицето си.

— Намерих си невероятна нова приятелка.

— О! — В тона на Ариа се промъкна задоволство. — Много хубаво. Поне *нещо* хубаво да се случи на това пътуване. Мога ли да се срещна с нея?

Емили задъвка края на рамката на слънчевите си очила. Ариа може би нямаше да одобри факта, че тя крие някого в стаята си. И без това яко го бяха загазили.

— Ами, ще поговорим по-късно за това — рече рязко тя и затвори.

Емили пусна телефона в чантата си и се усмихна на Джордан.

— Какво ще правим днес? — смушка я игриво тя. — Дано да е нещо интересно. Пропускам наблюдението на птици заради това. — Инструкторът ѝ по наблюдение на птици беше планирал за днес експедиция на брега, макар че ако приличаше на вчерашното

наблюдение, Емили можеше да се отегчи дотолкова, че да заспи докато гледа през бинокъла. Нямаше нищо вълнуващо в морските чайки и пеликаните.

Джордан протегна ръка и помогна на Емили да се изправи.

— Отиваме на брега.

— Сигурна ли си, че е добра идея да напуснем кораба? — попита недоверчиво Емили. — Не искам да се забъркваш в неприятности.

Джордан повдигна рамо.

— Нека да поживеем малко! Тръгвай с мен, сладурче!

Сладурче. Джордан я беше наричала също *готината*, *скъпа* и *пиленце*. Мая Сен Жермен обичаше да я нарича с подобни имена и Емили трябваше да признае, че ѝ харесва. Откакто Емили срещна Джордан, първоначалният ѝ интерес разцъфна в привличане. Те стояха будни до късно и разговаряха за живота си. Джордан не се присмиваше на Емили за нито една от тайните, които се изплъзваха от устата ѝ, както правеше някога Али. Тя просто слушаше със заинтригувана усмивка на лицето, сякаш Емили беше най-интересната личност на света.

Двете слязоха по рампата и навлязоха във влажната атмосфера на Пуерто Рико. Слънчевите лъчи се отразяваха във водата. Те подминаха група деца, които носеха тениски на „Ълстър“, училището на Джордан.

— Искаш ли да ги поздравяш? — попита Емили.

Джордан я погледна безизразно.

— Кого?

— Ами... — Емили замълча. Вече бяха подминали учениците от „Ълстър“; моментът бе отминал. — И какво ще правим сега? — попита вместо това тя. — Ще скитаме по улиците? Да седнем в някое кафе и да слушаме мариачи?

— Търпение, сладурче. — Джордан леко плесна Ема по хълбока, после рязко сви вляво и тръгна по втория док, към който бяха привързани яхти и лодки. Тя вървеше уверено, сякаш познаваше мястото, и накрая спря пред дълга, ъгловата моторница, която се поклащаше леко върху вълните. На Емили ѝ се стори, че промърмори: — Тази ще свърши работа.

Джордан влезе в лодката. Тя леко се разлюля под тежестта ѝ и момичето разпери ръце за равновесие. Влезе бързо в кокпита и огледа

уредите. После отвори люка до кормилото. Порови малко из вътре и моторът забръмча.

— И така! — извика тя на Емили пред боботеция звук. — Качваш ли се на борда?

Емили примигна.

— Това *твоята* лодка ли е?

Джордан се засмя.

— Не, глупаче!

— Тогава какво *правиш*?

Джордан се облегна върху кормилото.

— Собственикът ѝ отдавна не я е ползвал. — Тя посочи към стикера, залепен отстрани. — Виждаш ли? Лицензът ѝ е изтекъл. Покрита е със слой мръсотия — не е била почиствана от години. — Тя потупа с ръка по кожената седалка. — Горката старица. Искат ти се да излезеш в морето, нали?

— Можем да попаднем в голяма беда! Мислех си, че се опитваш да останеш незабелязана!

Джордан грабна шапката на капитана, която висеше на един пирон над кормилото, и я сложи на главата си.

— Животът не си заслужава да се живее, ако непрекъснато се страхуваш.

Емили погледна през рамото си, почти очаквайки да види сянката на А. да се плъзва зад съседната лодка. Но там нямаше никой. Тук бяха само тя, Джордан и докът, пълен с лодки. Джордан беше права: Емили непрекъснато се страхуваше. Кога за последно се беше забавлявала?

Тя колебливо стъпи с единия крак в лодката.

— Само една *малка* обиколка, нали?

— Яху! — извика Джордан и бързо се приближи до Емили, за да ѝ помогне да се качи на борда. Прегърна я силно и я притисна към себе си за няколко секунди. Кожата на Емили настръхна. Мисълта, че могат да последват още такива прегръдки, беше достатъчно основание да наруши правилата.

Джордан развърза лодката. След това с едно завъртане на кормилото изкара лодката от пристанището. Миришещият на сол бриз разреши косата на Емили. След няколко секунди те подминаха круизния кораб, после още няколко лодки. Докато заобикаляха старата

крепост в покрайнините на града, Емили погледна надолу и забеляза нещо. Дъното на лодката беше стъклено. На няколко сантиметра под него грациозно плаваха риби, които проблясваха под слънчевите лъчи.

— О, Боже! — Тя притисна длани към стъклото. — Джордан! Ела да видиш!

Джордан спря лодката и се приближи към нея. Под краката ѝ се плъзгаха тропически риби. Океанските растения се извиваха грациозно.

— Леле — възкликна тя.

— Никога не съм виждала нещо подобно — рече възхитено Емили. — Дори не ни е необходима маска за гмуркане!

Няколко минути двете наблюдаваха възхитено водата. Но докато Емили се взираше в бездната, веселото ѝ настроение постепенно започна да се изпарява. Преди по-малко от година Табита беше повлечена от същото това море. Риби, същите като тези, бяха плували безстрастно около тялото ѝ, наблюдавайки постепенното му разлагане. Водораслите се бяха оплели в косите ѝ. Солената вода бавно, неуморно бе разяждала трупа ѝ, докато накрая бяха останали само кости.

В гърлото ѝ се зароди странен гъргорещ звук. Джордан се обърна.

— Добре ли си?

— Добре съм — едва успя да произнесе Емили.

Джордан се наведе към нея, ококорила зелените си очи.

— Не, не си. Да не те е страх, че взехме тази лодка?

Емили уви ръце около тялото си, почувствала внезапен хлад. „От всичко ме е страх“, ѝ се искаше да каже. Но се боеше, че ако отвори уста, само за минути оттам ще се излеят всичките ѝ тайни. Не можеше да каже на Джордан за Табита. Беше твърде опасно.

— Радвам се, че сме тук — успя да произнесе най-накрая тя. — Имах нужда от това. Да се махна поне за малко от живота си.

Джордан наведе глава.

— Нещата вкъщи са много зле, а?

Емили кимна, чувствайки голяма буца в гърлото си.

— Родителите ти! — предположи Джордан. — Ти ми каза, че не те искат край себе си.

Очите на Емили се напълниха със сълзи и тя отново кимна.

— Те ме мразят.

— Какво точно се *случи*?

Емили я погледна, после си пое дълбоко дъх. Тази тайна поне *можеше* да сподели.

— Разбраха, че миналото лято родих дете. Когато миналата седмица им казах, те не просто откачиха — отдръпнаха се изцяло от мен.

Джордан примигна.

— Родила си *дете*?

Емили потрепна, долавяйки шока в гласа на Джордан. Сигурно беше отвратена. Но после погледна към лицето ѝ. На него бе изписана нежност и разбиране. „Хайде — сякаш казваше изражението ѝ, — слушам те. Така или иначе те харесвам“.

Изведнъж всичко се изля навън. Частта за Гейл. Дори отмятането от договорката и оставянето на бебето на прага на семейство Бейкър.

— След като Айзък разбра за него, реших, че е ред и на родителите ми да научат — каза Емили. — Но сега сякаш просто не съм част от семейството. И преди се е случвало да ми се ядосат, но това е нещо съвсем различно. Знам, че би трябвало да ги намразя, но толкова много ми липсват.

Тя погледна със замъглените си от сълзите очи надолу към рибите, които се носеха във водата. Всичко, което беше казала, бе болезнено искрено. Беше преживяла много неща със семейството си, но смяташе, че бяха започнали да се разбират взаимно. Стореното от нея бе съсипало завинаги нещата между тях.

Джордан пристъпи към нея и я докосна по ръката.

— Толкова си смела — каза тихо тя. — Аз не бих могла да постъпя като теб. В никакъв случай.

Емили примигна, за да махне сълзите от очите си.

— Беше много, много трудно.

— Какво е усещането? — Джордан я гледаше с ококорени очи. — Да си бременна, имам предвид. Да родиш. Да преминеш през нещо толкова... *разтърсващо*. Аз не мога да си го представя.

— Страшно — отвърна Емили. — Но и невероятно. Любимата ми част беше да я усещам как рита. Лежах си през нощта, сложила ръка на корема и просто оставах така часове наред. Първоначално беше като леко пърхане. Но после, когато стана по-голяма, ритниците бяха по-силни. Направо ми взимаше ума.

— Леле — прошепна Джордан.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя погледна с признателност към Джордан.

— Знаеш, досега никой не ме е питал за това. Винаги казваха, че съм сбъркала и какъв ужасен човек съм.

— Не си ужасна — рече Джордан. — Невероятна си.

Емили я погледна срамежливо.

— Мисля, че ти също си невероятна — прошепна тя.

Джордан постави показалеца си върху коляното на Емили. Вместо миг по-късно да го отдръпне, тя го остави там. Емили погледна розовия ѝ добре оформен нокът и се плъзна по-близо към нея. Сърцето ѝ се разтуптя. Преди да се усети, устните им се докоснаха. Носът на Емили се изпълни с главозамайващия аромат на жасминов парфюм. Тя погали с пръсти голите ръце на Джордан. Кожата ѝ беше мека като на венчелистче.

Те се притиснаха една към друга, вдъхвайки аромата си, а когато се откъснаха, впериха поглед в очите си.

— Яху — прошепна Джордан замаяно. — Надявах се това да се случи.

— Яху за мен — настоя Емили, сви се в скута на Джордан и се загледа в облаците.

— Яху за нас — поправи я Джордан. После взе капитанската шапка, постави я на главата на Емили и отново разпери ръце.

14.

НЕОЧАКВАНОТО ПЛУВАНЕ НА СПЕНСЪР

— Заповядайте! — Сервитьорката-латиноамериканка постави големия поднос пред Спенсър и Рифър. — Севиче от шест части. *Буен апетито!*

Докато сервитьорката се отдалечаваше, полюшвайки закръглените си бедра, Спенсър гледаше към шестте малки купички.

— Не мога да повярвам, че ме уговори да го опитам. Била съм на Карибите седемнайсет пъти и досега успях да избягна севичето.

— Ау, значи си непосветена! — Рифър побутна вилицата към нея. — Хайде. Трябва да го опиташ. Направо ще се влюбиш.

Спенсър погледна нагоре, опитвайки се да спечели време. Беше четвъртък вечерта и двамата седяха в латиноамериканския ресторант в Стария Сан Хуан. Обграждаха ги палмови дървета, на всяка маса имаше запалена свещ и ваза с тропически цветя. Група свиреше весела, приповдигната музика и няколко двойки танцуваха салса край сцената. В допълнение към чувствената атмосфера наблизко блискаха вълничките в син басейн. Спенсър вече бе видяла две двойки да се събличат по бански и вместо десерт да се гмуркат в басейна.

Преди гмуркането им тази сутрин, курсът гледа филм за Жак Кусто. През останалата част от следобеда Спенсър се беше подготвяла за вечерята им навън. Сега русата ѝ коса се беше разпиляла по гърба, кожата ѝ сияеше, а ноктите ѝ бяха лакирани в оттенъка на червеното, наричан „лисица“. Беше преровила дрехите си и дрехите на Кирстен, докато не се спря на една тюркоазена ленена рокля без презрамки, която просто крещеше „Аз съм прекрасна, но не се престарavam да го изтъквам“. Щом Рифър видя роклята, той веднага отбеляза, че това е любимият му цвят.

Тя избра и ресторанта, преглеждайки уебсайтовете на нощните заведения на Сан Хуан, насочвайки се към мястото, което ѝ изглеждаше най-романтично. И на други ученици от кораба им беше хрумнала същата мисъл — в ъгъла се виждаха две двойки от „Тейт“.

От другата страна на пътеката Лейни Айлър и Мейсън Байърс похапваха панирани ябълки. А Наоми Циглър просто седеше с група момичета от „Роузууд дей“ и изгледа злобно Спенсър, когато видя, че е заедно с Рифър. Спенсър стисна зъби, щом забеляза, че Наоми носи същата тюркоазена рокля. Какво, да не би да я беше шпионирала, докато се обличаше?

Все пак *Спенсър* беше на среща с Рифър, нали?

Но някъде в дъното на душата ѝ, под триумфа се прокрадваше страх. Може би Наоми я преследваше, защото беше А.

Спенсър преглътна тревогите си, взе вилицата от Рифър и изтънчено си бодна парченце севиче. Първоначално я стресна острият, кисел аромат, последван от хладен, мек вкус.

— Става — реши тя.

— Опитай още едно с чили. — Рифър побутна към нея друга купичка. — Страхотно е, когато го правиш с истинско чили, а не със сушено, на прах. Преди няколко години се бях вманиачил по севичето. Опитвам се да си спомня любимите си рецепти... — Той чукна няколко пъти по екрана на айфона си и го обърна към Спенсър. На екрана пишеше РЕЦЕПТИТЕ НА РИФЪР ОТ А ДО Я. Севичето, естествено, беше под буквата С.

Спенсър се изкиска.

— Толкова си организиран.

Рифър смутено прикри екрана с длан, но Спенсър не беше изненадана. Той държеше запасите си от марихуана в отделни, грижливо етикирани чекмеджета. Малко по-рано, когато беше отворил портфейла си, за да извади фалшива лична карта, визитките и членските му карти бяха подредени по азбучен ред, от членството в ААА най-отпред, до визитката на Джъстин Цайс, личен треньор, най-отзад.

— Обичам всичко да е на мястото си — призна си той. — Не мога да понасям хаоса. — Той гризна едно парченце. — Можеш да го кажеш. Такъв съм, особняк.

Спенсър облегна лакти на масата и се наведе напред.

— Ако ти си особняк, значи аз също съм. Всички пари в портфейла ми трябва да са подредени по серийни номера. Ако са разбъркани, се шашкам.

Рифър повдигна вежди.

— От колко време си така?

— Откакто за пръв път ми дадоха джобни. А преди това подреждах играчките си покрай ваната по цвят и височина.

Рифър се ухили.

— Аз нареждах комплектите си леко по размер и тема. И държах да гледя сам ученическата си униформа — не ми харесваше как го прави мама.

— Аз все още гледя дънките си от време на време — призна Спенсър и леко се смути от признанието си.

Рифър се изкиска.

— Когато за пръв път се запалих по ботаниката, мама ми даде едно шкафче за подправки, за да си съхранявам семената. Будех се по няколко пъти нощем, за да проверявам дали съм ги подредил в правилния ред.

Спенсър бодна едно парченце и го лапна.

— Умолявах баща си да ми позволи аз да подреждам папките му. Той реши, че нещо ми има.

— Ти щеше да си ценна придобивка за Айви клуб — пошегува се Рифър. — Идеалната секретарка.

— Лошо, че никога няма да стане. — Спенсър се загледа мрачно в солта по ръба на чашата си с маргарита. Тя отчаяно се опитваше да влезе в Айви, но след фиаското със сладкишите, пълни с дрога, това очевидно нямаше да стане.

Когато усети как голямата, топла длан на Рифър покрива ръката ѝ, тя го погледна изненадано.

— В Принстън ще ти е много по-забавно, ако не членуваш в никой клуб — каза нежно той. — Аз ще се погрижа за това.

— Наистина ли? — Спенсър се осмели да се усмихне.

— Разбира се. Ние ще си прекарваме страхотно. Знам толкова забавни неща, които да правим — които са много по-яки от онези, по които си падат момичетата в Айви.

Сърцето на Спенсър се разтуптя. Той беше казал *ние*. Сякаш щяха да са заедно. Може би *само* двамата.

До ухото ѝ изрева тромпет и тя се обърна. Джаз групата стоеше до масата им, за да им изпълни частна серенада. Китаристът задрънка по струните в бавен ритъм. Барабанистът разтърси маракаси. Певецът

подкара песен. Макар думите да бяха на испански, Спенсър разпозна мелодията на „Имам очи само за теб.“

— Имаш красива приятелка, човече — каза певецът със силен испански акцент между куплетите.

— Знам — отвърна Рифър, поглеждайки предпазливо към Спенсър, сякаш си беше позволил твърде много. Спенсър му се усмихна замаяно. *Приятелка?* Тя се опита да приложи думата към себе си, сякаш изпробваше рокля, и се почувства невероятно добре. Усмихна му се и стисна ръката му.

— Искате ли снимка? — Отнякъде се появи сервитьорката с полароидна камера в ръка. Спенсър и Рифър се наклониха един към друг и се усмихнаха. Светкавицата проблесна и апаратчето изплю готовата снимка. Спенсър я взе от сервитьорката и я остави на масата, за да изсъхне.

Рифър се изправи и протегна ръка.

— Искаш ли да танцуваме?

— Да — отвърна задъхано Спенсър.

Те си избраха място на дансинга, близо до басейна, и Рифър я обгърна с ръце.

— Никога не съм си мислила, че си падаш по танците — промърмори тя, докато се полюляваха в ритъма на музиката.

Рифър тихо изцъка с език.

— Досега трябва да си разбрала, че външният вид лъже. Обичам да танцувам — особено когато съм с подходящия човек.

Сърцето на Спенсър се разтупка, когато той се наведе към нея и носът му допря бузата ѝ. Тя преглътна нервно и вдигна лице към него. Когато устните им се докоснаха, тромпетистът изсвири поредица от триумфални ноти. Спенсър затвори очи и усети вкуса на лимон, севиче и сол. По тялото ѝ пробягаха тръпки.

Двамата се отдръпнаха един от друг и се усмихнаха. В ъгълчето на устата на Рифър потрепваше някакво мускулче. Но секунда покъсно погледът му се фокусира върху някой зад Спенсър.

— Нещо против да се намеся?

Пред очите ѝ се появи ъгловатото лице на Наоми. Тя гледаше сладко Рифър, леко навела глава настрани и пърхаше с мигли.

Спенсър се напрегна, готова да каже не. Но преди някой от тях да успее да помръдне, Наоми се шмугна пред Спенсър и сграбчи ръцете

на Рифър. Спенсър се опита да защити мястото си, но тогава Наоми я изблъска с хълбок. Спенсър отстъпи назад. Токчето ѝ хлътна в дупката между неравните плочи и тя размаха ръце, за да запази равновесие. Моментът във въздуха продължи като че ли цяла вечност и внезапно тялото ѝ се озова в студена вода, съпровождано от силен плясък. В ушите ѝ нахлу вода, роклята ѝ подгизна. Задничето ѝ удари пода на басейна и тя бързо се отгласна и изплува на повърхността, плюейки вода.

Отметна косата си от лицето и се огледа. Музиката продължаваше да свири силно, но много хора на дансинга бяха спрели да танцуват и я гледаха. Сервитьорите замръзнаха на местата си с подноси в ръцете. Рифър я беше зяпнал изненадано. Наоми се беше ококорила. Миг по-късно тя пристъпи внимателно към ръба на басейна.

— Мили Боже, Спенсър, добре ли си? — каза тя с престорена загриженост. — Трябва да си *по-внимателна!*

На Спенсър ѝ се прииска да сграбчи глезена на Наоми и да я дръпне във водата, но тя вече се беше върнала при Рифър, като може би предполагаше, че двамата ще продължат да танцуват. Но Рифър се обърна към един сервитьор, който се приближаваше бързо, носейки кърпа.

Спенсър излезе от басейна и позволи на Рифър да увие рамене ѝ с кърпата.

— Това беше много странно — промърмори разсеяно той, докато я водеше към масата им. — Може би не трябваше да танцуваме толкова близо до басейна, а?

„*Не и ако Наоми е наблизо*“ — помисли си горчиво Спенсър. Телефонът в чантата ѝ изпиука и тя се наведе да погледне. „Имате ново съобщение от непознат номер“.

Тя се обърна назад. Наоми гледаше през прозореца, а телефонът лежеше в скута ѝ. На лицето ѝ се бе изписала тъничка усмивка, сякаш знаеше страхотна тайна.

Спенсър я изпрати с поглед, докато Наоми се отдалечаваше към изхода с вирната глава, сякаш работата ѝ тук бе приключила. После погледна към есемеса.

Най-доброто за теб, Спенс, е да стоиш далеч от него. В морето е пълно с риба. Или в двора на затвора, след като приключи с теб.

А.

15.

СНИМКА, КОЯТО КАЗВА ПОВЕЧЕ ОТ ХИЛЯДА ДУМИ

В петък сутринта Ариа и Ноъл се намираха в кухнята на кораба, застанали на различни работни маси. Опитвайки се да правят нещо заедно, те се записаха доброволци в курса по природосъобразно готварство. Нямаха представа, че ще бъдат включени в смяната за закуска в шест часа сутринта.

Ариа надникна в купата на Ноъл и се намръщи.

— Мисля, че си сложил твърде много брашно в тестото — прошепна тя, поглеждайки предпазливо към Бет, едрата жена, която отговаряше за кухнята.

Ноъл свъси вежди и погледна към ламинираната рецепта на масата.

— Тук пише дванайсет чаши за това количество. Мисля, че *точно* толкова сложих.

Ариа разбърка тестото във вилица.

— Според мен трябва да е по-гъсто. Сега е твърде сипкаво.

Ноъл се изкиска.

— *Ти си* сипкава.

Той я погъделичка отстрани и тя го перна с кухненската ръкавица. Трябваше да признае, че ранната смяна е забавна: двамата бяха единствените ученици в кухнята, радиостанцията излъчваше романтични мелодии, изпълнявани на класическа китара, а въздухът беше свеж и чист, изгубил тропическата си влажност. Наистина, Ариа не очакваше, че голяма част от кухненските ѝ задължения ще включват работа с месо — изваждането на хиляди парчета пуешки бекон от фризера, пърженето на телешки наденички, дори трябваше да се занимава с нещо, наречено скрапъл, в което беше убедена, че има свински зурлички, които обаче бяха *органични*. Но това беше малка цена, за да прекара известно време с Ноъл.

Той наля още малко мляко в тестото.

— Хей, така и така сме станали рано, може да се поразходим по брега. Ще ти покажа какъв рап ще изпълним двамата с Майк на шоуто за таланти в събота. — Той я смуща отстрани.

— Това е страхотна идея! — отвърна Ариа, но прехапа устни, спомняйки си, че е заета. — Но днес не мога. Обещах на Греъм да играем минигольф.

— О. — Ноъл впери поглед в купата си. — Няма проблем.

Ариа изсипа още един поднос с бекон в тигана. Той се разцвърча шумно.

— Много съжалявам. Ако ми беше казал по-рано, щях да променя програмата. — Предишната вечер бяха вечеряли заедно с голяма група ученици. Ариа и Ноъл почти не бяха разговаряли.

— Казах, че няма проблем — отвърна високомерно Ноъл. — Ти определено прекарваш доста време с тоя Греъм.

Ариа сбърчи нос. *Тоя Греъм?* Майка ѝ би се изразила така.

— Не че си падам по него. Той е от онези, които си обличат брони и участват в турнири.

— А той пада ли си по *теб*?

Тя се засмя.

— Определено не. Всъщност се опитвам да го накарам да говори за последната си любов. Приятелката му е починала и той е твърде срамежлив, за да тръгне сам да говори за нея.

Ноъл я погледна изненадано.

— Как е починала?

Ариа се ухапа силно от вътрешната страна на бузата.

— Ами... не знам точно...

Не трябваше да казва и на приятелките си за Греъм — те не можеха да избият от главите си мисълта, че той може да е А. Предишната вечер, преди вечеря, те се срещнаха, за да репетират своя хула танц, и Емили ѝ каза, че е видяла Греъм да се крие в един от коридорите. А Хана, която се мотаеше с тях, макар да бе решила да изпълнява номер заедно с Наоми, отбеляза, че Греъм като че ли няма никакви приятели на борда на кораба — винаги се хранеше сам.

— Ами ако е дошъл на борда с единствената цел да ни шпионира?

— Той не е А. — рече настоятелно Ариа. — Дори връзката му с Табита не е била скорошна.

— Да, но ти каза, че той я е харесвал повече, отколкото тя него — напомни ѝ Хана. — Може би е смятал, че тя е истинската му любов или нещо такова. Може да е някой от ония откачени типове, които просто си умират да отмъщават.

— Ти изобщо не го познаваш — рече отбранително Ариа.

— Нито пък ти — репликира я Хана.

Затова сега Ариа се прокашля и погледна към Ноъл.

— Просто чувствам, че трябва да му помогна. Забавно е да се правя на сватовница.

Ноъл отпи от чашата си с кафе, която стоеше на масата до него.

— Стига да не го сватосаш за себе си. Може би го правиш, без да се усещаш.

Беконът силно изцвърча.

— Не ми ли вярваш? — попита Ариа.

— Разбира се, че ти вярвам — отвърна бързо Ноъл. — Просто... Мислех си, че това пътуване ще е по-различно. Не очаквах, че този твой еко лов ще ти отнема толкова много време.

Ариа насочи шпатулата си към него.

— *Ти* не пожела да се запишеш в еко лова с мен. *Ти* настоя да вземаш уроци по сърф. Знаеше, че не мога да се запиша с теб. Знаеш, че не плувам много добре. Но така или иначе се записа.

— Ти ми каза, че мога да го направя.

— И бях искрена — отвърна Ариа. — Страхотно е, че толкова се забавляваш. Но не ме карай да се чувствам виновна, че и аз се забавлявам.

Очите на Ноъл се разшириха.

— Хубаво. Повече нищо няма да кажа. Въобще няма да те притеснявам.

— Чудесно — отвърна Ариа с твърд тон.

Тя се върна към бекона си. Ноъл разбърка тестото. Движенията му бяха толкова енергични и страстни, че цялото излишно брашно се вдигна на облак и покри лицето му с фин бял пласт. Той примигна учестено, изглеждайки като мим.

Ариа не се сдържа и се разсмя. Миг по-късно се разсмя и Ноъл. Той поклати глава и нежно я докосна по рамото.

— Извинявай. Голямо съм магаре.

— Не, аз съжалявам — отвърна Ариа, грабна една хартиена салфетка и започна да забърсва брашното от лицето му. — Не искам да се караме. Искам да се забавляваме. Но ти не трябва да ревнуваш от Греъм, чуваш ли? Обичам *теб*.

Ноъл изплю малко брашно.

— Но и двамата сте толкова артистични... Сигурно имате доста общо помежду си.

Ариа зяпна от изненада. *Сериозно?* Толкова много пъти тя се беше чувствала незначителна покрай Ноъл — той беше толкова богат, красив и популярен, че понякога имаше усещането, че е ексцентричната Ариа от шести клас, приятелката особнячка на Али. Но това беше първият път, когато *той* ѝ казваше, че не се смята за достатъчно добър за нея.

— Ноъл... — Тя го докосна по ръката. — Говориш абсурдни неща. Уверявам те.

— Добре — отвърна той след кратка пауза. — Просто наистина исках да се поразходим, за да мога да ти дам това.

Той отупа брашното от ръцете си и измъкна от джоба си златна огърлица. Висулката се завъртя бавно на верижката. Беше потъмняла и малко очукана, може би бе старинна, със сложна, усукана гравюра отпред.

Медальонът ѝ се стори странно познат.

— Да не си го купил от онези скъпи бижутерии в Стария Сан Хуан? — попита тя.

Ноъл поклати глава.

— Всъщност го намерих на брега, докато вчера карахме сърф в Пуерто Рико. Без малко да стъпя върху него. Сякаш е трябвало да стане мой — или твой.

— Все едно си намерил потънало съкровище — прошепна Ариа, докато Ноъл го поставяше на шията ѝ. Тя наведе глава и погледна бижутото. Отпред имаше инициал — Г? Р? Невъзможно беше да се разбере, тъй като буквите бяха почти изтрити. Огърлицата беше имала свой живот, цяла история, която Ариа никога нямаше да узнае.

— Ще я нося винаги — каза тя на Ноъл и обви ръце около врата му, без да се интересува, че брашното ще я покрие цялата. И тогава изведнъж всичко отново ѝ се стори идеално.

Час по-късно Ариа и Греъм стояха на зеления терен на корабното игрище за минигольф. Те всъщност трябваше да обсъждат следващото указание в еко лова на съкровища — трябваше да разберат коя част от кораба е построена от най-голям процент рециклирани материали — но вместо това погледите им не слизаха от момичето, което се беше навело над дупка номер пет. Това бе Тори. Тя носеше дълга клоширана пола, рипсена синя блузка, сандали с малки перли на всеки каиш и сребриста гривна на глезена, което Ариа намираще едновременно за бохемско и шекспирово. Тори замахна със стика си и внимателно побутна синята топка за голф към отворената уста на клоуна, но топката удари парапета и се търкулна обратно по рампата.

— Значи аз поразпитах наоколо и открих, че Тори си няма приятел — прошепна Ариа в ухото на Греъм. — Шансовете ти са големи.

Бузите на Греъм почервенияха.

— *Разпитвала* си за нея?

— А как иначе ще разберем каквото и да било? — Ариа грабна един стик от рамката. — Хайде, да действаме. Да отидем при дупката, която се намира точно зад нея. След това искам да ѝ направя комплимент за ударите ѝ.

— Сериозно ли говориш? — Греъм се засмя. — Тя поне шест пъти пропусна да вкара топката в устата на клоуна.

Ариа го погледна.

— Ти *нищо* ли не знаеш? Когато става въпрос за флирт, трябва да *лъжеш*! Казваш всичко, което ще накара момичето да се почувства невероятно и специално! — Тя завъртя добросърдечно очи. — Ти си безнадежден случай!

— Обзалагам се, че се чудиш как *изобщо* съм си намерил приятелка, а? — пошегува се Греъм.

Ариа махна с ръка; нямаше желание да говорят за Табита.

— Вчера на плажа се държа чудесно с нея. — Греъм беше разговарял с Тори цели десет минути, преди да откачи и да побегне обратно към Ариа, като ѝ заяви, че се е притеснил, че ще им свършат темите за разговор. — Като че ли и тя си пада по теб. Сега просто трябва да запечаташ сделката.

Тя отиде на съседната до Тори дупка. Малката вятърна мелница се завъртя, поскърцавайки. Целта беше да вкара топката в малката

дупка в основата ѝ. Когато подаде стика на Греъм, той ѝ се усмихна с благодарност.

— Много мило от твоя страна, че правиш това за мен.

— Радвам се да помогна — изчурулика Ариа, усещайки, как самоувереността ѝ се завръща. Как можеха приятелките ѝ да си помислят, че Греъм е А.? Като се изключи фактът, че това няма никакъв смисъл, той беше толкова *мил*. Сутринта, когато отиде да го вземе от стаята му, който се намираше в същия коридор, като ноеловата, Греъм и съквартирантът му Карсън играеха видеоигри и се смееха. После Греъм учтиво благодари на камериерката, която дойде да изчисти стаята им. Психопатите-шпиони не се разбират със съквартирантите си и не благодарят на персонала, нали?

Тори най-после успя да вкара топката в устата на клоуна. Докато приятелките ѝ викаха одобрително, Ариа побутна Греъм към нея.

— Ъ-ъ, добър удар, Тори! — рече той с леко запъване.

Тори се обърна, изгледа Греъм и се усмихна.

— Здравсти, Греъм. — После погледна към стика си. — Но този път излъга. Никак не съм добра.

— По-добра си от мен — отвърна срамежливо той.

Тори се усмихна и отиде до следващата дупка. Греъм се върна при Ариа с обезсърчен вид.

— Видя ли? Аз съм безнадежден случай.

— Какво говориш? — рече Ариа. — Страхотно се справяш! — Тя взе стика си, който бе облегла на мелницата. — Да ги последваме. Може пък да ни поканят да поиграем с тях.

— Няма ли да е твърде очевадно? — прошепна Греъм. — Дори не изиграхме тази дупка!

— На кого му пука? — Ариа прокара пръст по фигурата на клоуна, докато минаваха покрай нея. — И без това никой не взема това на сериозно. — Тя погледна към Тори, която хвърли топката си на голф площадката и замахна със стика. — Сега трябва да разбереш от какво се интересува тя. След това се престори, че и на теб ти е интересно.

Тя го побутна и Греъм отново пристъпи към Тори. Той я изчака да удари — и както обикновено да пропусне дупката, — след което се прокашля.

— Харесваш ли ренесансовите панаири?

Ариа потрепна и си помисли дали не трябва да прекрати операцията. Целта не беше Греъм да натрапва *своите* интереси на Тори. Но лицето на момичето грейна.

— Била съм само веднъж, но беше доста готино. Защо?

Греъм се усмихна.

— Забелязах гривната на глезена ти и си помислих, че може да си я купила на ренесансовия панаир, който се провежда във Филаделфия. Там има един мъж, който прави авторска сребърна бижутерия. Едно лято работих в съседния павилион.

Тори прескочи малкия разделител, който отделяше зеленото игрище от палубата и се приближи до Греъм.

— А *ти* какво правиш на панаира?

— Различни неща, но точно онзи път помагах на един възрастен мъж в правенето на лютни.

— Какво е лютня?

— Малка акустична китара, само че звукът ѝ е по-различен — обясни Греъм. — Всъщност нося една на кораба. Смятам да изсвирия на нея „Death Cab for Cutie“ на шоуто за млади таланти.

Тори повдигна вежди.

— *Наистина ли?*

Греъм се наклони да отговори, но внезапно телефонът на Тори иззвъня. Тя го погледна и завъртя очи.

— Обажда се мама — каза момичето, докато го вдигаше към ухото си. — Откакто потеглихме, тя ми се обажда *всеки ден*.

Тори се отдалечи към водопадчето край дупка дванайсет. Греъм изглеждаше смутен.

— *Сега* какво да правя?

— Нищо. — Ариа го поведе обратно към клубното помещение. — Сега вече имаш за какво да разговаряш с нея другия път, когато се видите. Следващата ти задача е да я поканиш на среща.

Устните на Греъм бавно се разтегнаха в нервна усмивка.

— Добре. — Той хвана ръката на Ариа. — Какво щях да правя без теб?

— Не забравяй да ме поканиш на сватбата. — Тя го тупна приятелски по рамото. В този миг телефонът в джоба ѝ изжува. Усмихната, Ариа го извади и погледна към екрана. *Получили сте две нови снимки.*

Пръстите ѝ започнаха да изтръпват и тя вдигна глава с усещането, че някой я наблюдава. Една сянка се скри зад мелницата. Вратата на клуба се затръшна силно. Някой премина покрай решетките за увивни растения. Но когато Ариа се взря по-напрегнато, не забеляза нищо нередно.

После натисна бутона ПРЕГЛЕДАЙ. Първата снимка се зареди на екрана. На фокус се появи прочутата покривна тераса на курорта „Скалите“ и ясно видимите пет фигури върху нея. Снимката беше размазана, но Ариа успя да различи протегнатите си ръце. Табита, облечена в жълтата си рокля, стоеше до нея и всеки момент щеше да падне.

После Ариа натисна бутона за прехвърляне и се появи следващата снимка. Тя бе направена части от секундата по-късно, улавяйки момента, в който Ариа вече беше бутнала Табита. Тялото ѝ висеше във въздуха. Ариа стоеше на терасата, сложила ръце на кръста си. Приличаше на хладнокръвна убийца.

— Ариа? — Греъм стоеше зад нея. — Наред ли е всичко?

Ариа подскочи и прикри екрана с ръка.

— Ами, всичко е наред — излъга тя.

После натисна бутона за изтриване, но незнайно защо снимките не изчезнаха. Всеки път, когато кликнеше върху фотогалерията си, те стояха там, най-отпред. Сърцето ѝ заблъска в гърдите. Самото им присъствие в телефона ѝ я караше да се чувства така, сякаш на главата ѝ има нарисувана мишена. *Трябваше да ги махне оттам.*

Телефонът ѝ отново изпиука. *Имате ново съобщение.* Ариа натисна ПРОЧЕТИ.

Ами ако някое малко птиче ги покаже на Греъм — и на полицията? Аз мога — и ще го направя.

А.

16. НАД КЛИСУРАТА

Същия следобед Емили и Джордан чакаха на върха на скалата в джунглата. В краката им се вълнуваше гъстата гора, жаби крякаха, скрити в ниското, а въжетата на диплайна се полюляваха на вятъра. Емили гледаше как две деца от опашката сграбчиха в тандем дръжките и се оттласнаха от скалата. Те се зареяха във въздуха с викове и смях, и се приземиха успешно от другата страна на урвата. На Емили обаче това изобщо не ѝ изглеждаше смешно. Повече ѝ приличаше на смъртоносен капан.

Тя се приближи до Джордан, която се въртеше възбудено.

— Сигурна ли си, че искаш да направим това?

Джордан смръщи вежди.

— Нали няма да ми избягаш от страх? От години мечтая да направя това.

— Ами ако въжетата се скъсат? — Емили погледна нервно към бездната под краката ѝ. Инструкторът беше казал, че е дълбока поне тринайсет метра.

— Въжетата са свръхздрави. — Джордан внимателно изгледа Емили. — Май наистина те е страх, а?

Емили преглътна с усилие.

— Имах една приятелка, която беше доста луда. Преди време тя ме заведе до едно дълбоко дърво, скарахме се и за миг ми се стори, че тя ще ме бутне през ръба. — Емили затвори очи и се замисли за онази ужасна нощ с Келси Пиърс.

Джордан се ококори.

— Леле.

— С мен всичко беше наред, разбира се — продължи Емили. — С нея също всичко бе наред. Просто малко ме разтърси, това е. — Тя дори не искаше да навлиза в подробности за това как година по-рано Мона Вандерваал бе паднала от същата тази скала. Макар да бе

разказала на Джордан за Али и А., тя не беше навлизала в подробности. И със сигурност не ѝ беше споменала за Новия А.

— Виж какво, обещах, че няма да те притискам за нищо — каза Джордан. — Какво ще кажеш за следното? Ако възето ти се скъса, аз ще скоча в бездната с теб. Ако и двете умрем, поне ще можем заедно да проучваме живота в отвъдното.

— Добре — прошепна Емили. Тя потърси ръката ѝ. Джордан се огледа нервно и сплете пръстите си с нейните. Макар двете да се бяха целували много пъти насаме след пътуването им с лодката, те все още не бяха правили нищо на обществени места. Емили се колебаеше да попита защо. Може би всичко се развиваше твърде бързо. А може би Джордан се притесняваше какво ще кажат новите ѝ съученици в „Ълстър“, когато научат, че има момиче за гадже, както бе започнала да мисли за нея Емили.

Джордан беше идеална. Предишната нощ, след тайната им разходка с лодка, те започнаха да разговарят за всичко, дори по теми, които Емили не смееше да обсъжда с никой друг. Джордан разкри, че е имала няколко тъпи гаджета и тогава си паднала по някаква щура мацка на име Макензи. Когато Емили поиска да научи подробностите, Джордан не можа да продължи.

— Спомените са твърде болезнени — призна тя. — Ти, всъщност, си първият човек, с когото разговарям за нея. Официално знаеш повече за мен от всеки друг.

Още едно момче се спусна по възетата, надавайки пронизителен вик, докато се носеше над урвата. Внезапно дойде редът на Емили и Джордан.

— Готови ли сте, момичета? — попита инструкторът.

Краката на Емили сякаш бяха заровени в пръстта, но Джордан я дръпна напред.

— Да. — Тя хвана ръката на Емили и я стисна силно. — Ще те държа през цялото време. Обещавам.

Емили колебливо позволи на инструктора да ѝ сложи хамута. Едва намери сили да се хване за дръжките, дланите ѝ ужасно се потяха. Инструкторът преброи до нула, извика „Напред!“ и Джордан скочи. Емили нямаше друг избор, освен да скочи след нея.

Тя почувства как тялото ѝ полита надолу към урвата и изпищя. Но след това внезапно осъзна, че не пада — а се носи. Хамутът

издържа и механизмът бързо я понесе към другия край на клисурата. Вятърът развяваше косата ѝ. Под краката ѝ се виждаше гората и хилядите ярки цветя. До нея Джордан се смееше с отметната назад глава. Емили ѝ се ухили еуфорично.

След няколко секунди те вече се намираха от другата страна, останали без дъх. Цялото тяло на Емили трепереше, когато инструкторът свалеше хамута и ѝ помагаше да си свали шлема. След това тя се обърна към Джордан. Когато се усмихна, устните ѝ потрепериха.

— Може ли да го направим пак?

— Разбира се — отвърна Джордан. — *Знаех* си, че ще ти хареса.

Те се спуснаха още три пъти. Когато се качиха на джипа, който щеше да ги върне обратно на кораба, Емили провери телефона си. Ариа ѝ беше пратила есемес, молеше Емили да се срещне с нея и Спенсър в общата стая. Емили не попита защо, но предположи, че става дума за репетиция за танца им.

— Ще ми се да можеше да участваш в шоуто за таланти — въздъхна Емили, отпуснала глава на рамото на Джордан. — Хана се отказа, така че ни трябва още един човек. — Тя все още не беше разказала на приятелките си за Джордан, а може би трябваше. Наистина ли щяха да се възмутят, че тя е пътник без билет? Дори самата Джордан не изглеждаше особено разтревожена от това.

— И на мен ми се иска — въздъхна Джордан. — Но знаеш добре, че не мога. Ще ви гледам от публиката, става ли? И ако спечелите, ще ми дадеш да покарам веспата.

— *Когато* спечеля — поправи я Емили.

Когато стигнаха до кораба, Джордан се промъкна покрай охраната заедно с група ученици, за да не се налага да показва личната си карта. Разделиха се при асансьорите; Джордан каза, че ще отиде да полегне в стаята, докато Емили е на срещата си с Ариа. После се наведе към нея за целувка. Когато се отдръпнаха една от друга, Емили прибра кичур коса зад ухото на Джордан.

— Мислех, че не се чувстваш комфортно да се държим така на обществени места — каза тя.

Джордан сви рамене.

— Това е ново за мен. Но с теб няма какво да крия.

Тя отново целуна Емили, след това влезе в кабинката на асансьора. Емили тръгна с танцувална стъпка към залата, тананикайки си някаква салса мелодия, която беше чула по радиото, докато се връщаха към кораба. Когато минаваше покрай дългата поредица огледала в коридора, тя се засмя. Устните ѝ бяха подпухнали, а кожата ѝ бе порозовяла от слънцето. Не можеше да си спомни кога за последно е била толкова *щастлива*.

Зави зад ъгъла и влезе в общата зала, оглеждайки диваните. Нито Спенсър, нито Ариа се бяха появили все още. Тя се настани на един от тях и се загледа в новинарския канал CNN, който вървеше по монтирания на стената телевизор. „Модния крадец все още на свобода“, пишеше на банера в долната част на екрана.

Появи се една репортерка.

— Цяла сутрин следим развитието на ситуацията, след като осемнайсетгодишната нюйоркчанка, известна с псевдонима Модния крадец избяга от килията си във Филадельфия преди три дни.

Последва видеоклип с няколко адвокати, които влизат в съдебната сграда.

— Прочута с кражбите на частни самолети, скъпи яхти, мотоциклети и коли за екстравагантни разходки, Катрин Делонг бе задържана в килия до началото на процеса ѝ, който щеше да започне по-късно тази седмица — разнесе се гласът на диктора. — Но рано в неделя сутринта охраната откри липсата ѝ. Властите подозират, че тя се опитва да напусне страната. Делонг е много опасна и ако някой разполага с информация за местонахождението ѝ...

На екрана се появи снимка в близък план на Модния крадец. Емили я погледна с присвити очи и изведнъж се сепна. Това не беше ли... *Джордан*?!

— Емили?

Емили погледна нагоре. Зад нея стояха Спенсър и Ариа, понесли тръстиките поли, които бяха направили преди няколко дни. Обърканите им погледи се местеха от телевизора към вцепененото лице на Емили.

— Аз... — Емили млъкна, не знаейки какво да каже.

Погледът ѝ отново се насочи към телевизора. Сега по новините показваха картина как Джордан излиза от сградата на съда, облечена в оранжев гащеризон. Последва снимка на Джордан с тенис поличка и

гуменки, привързала косата си с познатата лента за глава. Последва нов клип на Джордан в съда. Някакъв адвокат шепнеше нещо в ухото ѝ. На китките ѝ имаше лъскави белезници, а на глезените — окови.

Емили се почувства така, сякаш таванът се стовари върху нея. Внезапно в гърдите ѝ се разгоря безумен гняв. С треперещи ръце тя грабна телефона си и написа есемес на Джордан.

„Знам коя си, лъжкиньо. Повече не искам да те виждам. Махай се от стаята ми веднага“.

Когато натисна бутона за изпращане, тя тихо изплака.

— Емили? — Ариа изглеждаше разтревожена. — Какво става?

— Познаваш ли това момиче? — попита Спенсър, сочейки телевизора.

Емили усещаше устата си като натъпкана с фъстъчено масло.

— Това е новата ми... тя е... *познавам я*.

— О, Боже — прошепна Ариа. — Това ли новата ти приятелка? Тя на кораба ли е?

Емили кимна едва-едва, страхувайки се да не издаде нещо повече.

Пиук.

Тя наведе насълзените си очи към телефона, приготвяйки се за онова, което ѝ е отговорила Джордан. Но когато погледна екрана, там пишеше: „*Имате нов есемес от непознат номер*“.

Гърдите ѝ пламнаха. Тя се огледа. Залата беше пълна с ученици — бяха насядали по диваните, край масите, играеха пинбол на машината в ъгъла. Стори ѝ се, че видя проблясък от руса коса, която изчезна зад ъгъла. Емили се надигна и надникна в коридора, но фигурата беше изчезнала.

Тя погледна съобщението.

Суперско! Може пък двечките с госпожица Модния крадец да се паднете в една и съща килия в затвора!

А.

17.

ВСЯКО ПРИЯТЕЛСТВО СИ ИМА СВОИТЕ ВЪРХОВЕ И СПАДОВЕ

— *Калифорнийски момичета, да-да-да-да-да-да!* — си пееха Наоми и Хана, докато вървяха по калдъръмените улици на Стария Сан Хуан по-късно същата вечер. Отиваха в един клуб, където следобед бяха поканили Наоми, и решиха пътьом да направят една бърза репетиция за шоуто за млади таланти. Преминаващите край тях хора им хвърляха странни погледи.

— Хей, трябва да проверим дали няма да открием синя и лилава перука — предложи Наоми, прескачайки една канализационна решетка. — Може би някъде има и магазин за костюми. Или да вземем назаем перуки от някого в „Цирк дьо Солей“? — Тя се изкиска.

— Няма ли да е по-смешно, ако намерим някое момче да играе Снуп Дог? — предложи Хана, мислейки си за клипа.

— О, Боже, това ще е *класика!* — изписка Наоми. После въздъхна. — Проклятие. Момчето, по което си падам, щеше да е страхотен Снуп — той си пада по тревата. Но сега той е със Спенсър и като че ли не иска да има нищо общо с мен.

— Ще намерим някой друг — каза бързо Хана, докато минаваха покрай един затворен бутик с облечени в бански костюми манекени на витрината. Тя не искаше да се меси в любовния триъгълник между Наоми и Спенсър, особено ако Наоми беше А. В което тя *все още* не беше напълно убедена.

Наоми безгрижно прибра кичур коса зад ухото си.

— А може и да намеря начин да си го върна.

Преди Хана да успее да попита какво означава това, те завиха зад ъгъла на улицата и се озоваха пред клуба. Пулсиращ бас и гръмогласен смях изпълваха въздуха. Пред двукрилата врата без опознавателни знаци се извиваше опашка от добре облечени хора. Когато Хана и

Наоми размахаха своите ВИП покани, биячът повдигна кадифеното въже, за да ги пропусне вътре.

— Благодаря! — пропя Наоми, сякаш познаваше мъжа от години. Хана се вмъкна подире ѝ, усещайки завистливите погледи на всички. Тя погледна към отраженията им в дългата поредица огледала, монтирани по стените в коридора. Двете бяха обмисляли заедно тоалетите си, носеха рокли в допълващи се цветове, сандали с високи токове и подобни бижута. Седяха една до друга, докато се гримираха, и обсъждаха хората на кораба, докато си слагаха фон дьо тен и спирала за мигли.

Тунелът стигаше до голяма, квадратна, тъмна зала с дълъг барплот от неръждаема стомана в единия край и пейки в дъното. Диджеят пускаше плочи в кабинката си в ъгъла, а останалата част от помещението представляваше един огромен дансинг. Той бе пълен с гънещи се тела, всяко момче беше по-готино от предишното. Залата миришеше на алкохол, цигари и гардении, които украсяваха всяка маса. Докато ритъмът на салсата отекваше в ушите на Хана, тя започна несъзнателно да поклаща бедра.

Хана докосна Наоми по рамото.

— Това е страхотно! — извика тя през силната музика.

— Нали? — Наоми се ухили, отиде до бара и запърха с мигли на бармана, който веднага се приближи до нея.

Тя поръча два неоново-оранжеви коктейла и подаде единия на Хана. Хана отпи една малка глътка — не искаше да пие твърде много и да не може да се контролира. Хората танцуваха на всяко свободно място, включително върху пейките. Наоколо обикаляше един фотограф, окачил голям цифров фотоапарат на шията си. Той се спираше от време на време и снимаше танцьорите. Миг по-късно спря пред тях.

— Мога ли да ви снимам? — попита той.

— Зависи. — Наоми сложи ръце на хълбоците си. — За какво?

— Секцията за стил в списание „Ола“.

Хана погледна развълнувано Наоми — *винаги* бе мечтала да се появи в секцията за стил. Тя остави питието си на близката маса и прегърна Наоми през раменете. Фотографът снимаше ли, снимаше. Първо Хана му хвърли зноен моделски поглед, после отметна глава

назад. Но тя внимаваше да не се изхвърля много — споменът за преживяното с гадния Патрик беше все още твърде пресен.

— Прекрасно — каза фотографът, когато приключи. След това погледна към тълпата. — Мисля, че вече си имате почитатели.

Което беше истина. Десетки момчета от дансинга ги стрелкаха с погледи, включително един тъмнокос колежанин, облечен с широка тениска и торбести дънки. Когато срещна погледите им, той вдигна чашата си за поздрав от другия край на залата и ги повика с пръст. Хана и Наоми се смушкаха и се изкискаха.

— Сладък е, и е наясно с това — извика Хана в ухото на Наоми.

— Определено. Хайде, да танцуваме — каза Наоми, хвана Хана за ръката и я придърпа към дансинга. Въртеше се някаква латиноамериканска бърза песен и те започнаха да гънат тела в ритъма ѝ, заемайки сексапилни пози всеки път, когато фотографът на „Ола“ минаваше край тях. Когато диджеят пусна следващата песен, Наоми побутна Хана по ръката.

— Кое е най-готиното момче тук според теб?

Хана намали темпото и огледа възможностите.

— Изборът е между онзи тип Енрике Иглесиас и Джеймс Бонд в ъгъла.

Наоми присви очи и огледа Джеймс Бонд, който носеше впит костюм, скъпо изглеждащи обувки и очила Рей Бан.

— Хана! — изписка тя. — Та той изглежда на четирийсет!

— Не е вярно! — отвърна Хана, оглеждайки загорялото му тяло и гъстите вежди. — Изглежда по-възрастен само защото е изтънчен.

— Определено е не повече от шест или седем — реши Наоми, отпивайки от коктейла си. — Виж онзи, вече, е десятка. — Тя посочи със сламката си един рус младеж до бара. Той изглеждаше като слязъл от корицата на списание за сърфисти.

— Шегуваш ли се? — Хана сбърчи нос. — Най-много осмица е.

— Ами ей този там? — Наоми погледна към младежа, който седеше на близката маса. Той имаше бръсната глава и секси скули.

— Петичка — обяви гръмогласно Хана, чувствайки се все по-уверена. — Мразя бръснатите глави.

— А другия? — Някакъв тип с рачешки червени нос и ръце.

— Бляк! Едно! — извика Хана.

Те го обърнаха на игра — тръгнаха да обикалят из залата, да си избират момчета и да ги оценяват като някакви полудели феи-кръстници.

— Шест! — извикаха те на едно леко пълно момче, което имаше гъста, сияеща коса. — Девет! — определиха на един, който приличаше на модел на Абъркромби и танцуваше гол до кръста на дансинга. — Седем! Четири! Осем и половина!

Първоначално младежите в клуба не разбираха какво точно правят момичетата, но доста бързо успяха да се досетят. Онези, които получаваха осмици и нагоре изглеждаха доволни. Момчето, което получи шест, присви очи и устните му произнесоха някаква дума, която изглеждаше като „Кучки!“.

Докато Хана минаваше покрай кабинката на диджея, някой я улови за ръката.

— Хей, на мен колко ще ми дадеш?

Тя рязко се спря и го погледна. Косата му беше мазна, ноздрите странно уголемени, носеше тениска с логото на Шанел, залепено отпред. Той напомни на Хана за младежа, който работеше на щанда на Моторола в мола.

Тя се обърна към Наоми, която също се спря.

— Знаеш ли, Али имаше подходящата фраза за такива случаи — извика тя в ухото ѝ.

— И каква беше тя? — попита Наоми.

— *Не и то!*

Хана се обърна и избяга. Наоми избухна в смях и забърза след нея. Останали без дъх от смях, те излязоха на терасата, която бе много по-прохладна и тиха. Наоми избърса очите си.

— Не мисля, че друг път в живота си съм се смяла толкова много.

— Видя ли изражението на този мазен тип, когато казах „Не и то“? — изписка Хана. — Мислех, че ще ни убие.

Наоми се тръсна в един стол.

— Играехте ли често тази игра, докато Али беше с вас?

Хана потисна кикота си и поклати глава.

— Не по този начин.

— Когато аз бях приятелка с нея, тази игра я нямаше — каза Наоми. По лицето ѝ премина смущение. — Но пък и тя не е била

същата Али.

Настроението на Хана леко се развали.

— Да — отвърна тя и се пресегна към питието си, не знаейки какво да каже.

Наоми завъртя гривната си около китката.

— Чувствам се ужасно заради онова, което се случи с вас и Али в Поконос. Направо е невероятно.

— Благодаря — промърмори Хана. После надигна глава, осъзнавайки нещо. — Ти изненада ли се, когато разбра, че всъщност са били две? И че момичето, с което *ти* си била приятелка, всъщност е убийца?

Наоми започна да човърка ноктите си.

— Ами, донякъде, но...

— Но какво?

Наоми се загледа във фенерите, които висяха от гредите.

— Знаеш ли, цялата тази история е просто тъжна. Чувствам се ужасно, като казвам това, но тя понякога ми липсва.

— Не трябва да се чувстваш така — каза тихо Хана. Досега не й беше хрумвало, че Наоми също е изгубила Али. Не *тяхната* Али, но все пак Али.

— Знаеш ли какво? — погледна я Наоми. — С теб се разговаря много леко. Изненадана съм.

— И аз съм изненадана за теб — отвърна колебливо Хана. Думите й имаха много по-голям заряд, отколкото би могла да предположи Наоми.

— Казах ти неща, които не съм казвала на много хора — рече Наоми, облягайки се на парапета.

— Нима? Какви, например?

— Например за тъпченето — призна Наоми. Светлината се отрази в златните й обеци и те заблестяха. — И неща като сега, за Али.

— Спомена нещо и за любимата ти братовчедка — каза Хана и сърцето й заблъска в гърдите. — Момичето, което катастрофирало.

Наоми сви устни.

— Да. Мадисън. *Никога* не говоря за нея.

— Значи тя... да не е загинала в катастрофата? — Хана затаи дъх.

Наоми поклати глава.

— Не. Но беше много зле — доста счупени кости, лежа в кома няколко дни. Трябваше да се учи да ходи наново. Много ни беше трудно. — Гласът ѝ секна.

Хана въздъхна облекчено на ум — Мадисън *не беше мъртва*. Но научавайки какво ѝ се беше случило, очите ѝ се напълниха със сълзи. Сега в съзнанието ѝ се появи нов образ — как Мадисън се държи за една от онези терапевтични проходилки и се опитва да направи крачка.

Наоми остави празната си чаша на масата и отново подсмръкна.

— Но по един странен начин тази катастрофа се оказа най-доброто нещо, което можеше да се случи на братовчедка ми. Тя я накара да се стегне. Преди това беше абсолютна алкохоличка — пиеше, вместо да ходи на училище, започваше да пие още щом се събудеше на сутринта, пиеше и шофираше и едва не се уби. Искам да кажа, че е гадно, дето помля колата и преживя толкова много болка, но оттогава не е близвала алкохол. И сега изглежда много по-щастлива.

— Това е... добре — рече Хана, опитвайки се да говори спокойно.

— Да. — Наоми вдигна глава към нея и ѝ се усмихна толкова искрено, че сърцето на Хана се разтопи. — Така е.

Двете поседяха мълчаливо още известно време, слушайки туптящия бас от клуба. Внезапно на Хана ѝ се прииска да се пресегне и да прегърне силно Наоми. Всичко, което я беше тревожило, всичко, от което се бе страхувала, внезапно се беше изпарило. Подозренията им към Наоми бяха неоснователни. Наоми не беше ядосана заради това, че Мадисън е катастрофирала — тя чувстваше облекчение, защото това бе променило живота ѝ към добро. Който ѝ да беше А., той беше научил за Мадисън по друг начин.

Усещането бе невероятно освобождаващо. Сега вече можеше да бъде приятелка с Наоми, без да се притеснява. Можеше да смята, че всичко, което казва Наоми, е истина.

Хана се изправи и ѝ предложи ръката си.

— Готова ли си да се върнем вътре и да възнаградим още някой с „Не и то“?

Наоми я погледна и се ухили.

— Определено.

Те влязоха наперено в залата, сякаш заведението беше тяхно. Докато стискаше ръката на Наоми, Хана си мислеше, че и преди са

бъркали за А. И този път грешаха. А. сигурно *искаше* тя да подозира Наоми — и така да изгуби потенциална приятелка. Но Хана нямаше да позволи това да се случи. Не и този път.

* * *

— Шшшт! — Наоми се намръщи, когато двете залитаха тромаво по коридора към стаята им. Бяха минали няколко часа и те се бяха качили на кораба преди началото на вечерния час, като се бяха престорили успешно на трезви, за да заблудят пазачите. — Едва не откърти пожарогасителя!

— Изпречи ми се на пътя — обяви капризно Хана и избухна в смях.

Докато Наоми пъхаше картата, за да отключи вратата на стаята им, тя увисна на гърба ѝ. Вратата се отвори и двете момичета залитнаха навътре. Хана се облегна на вратата на банята, за да не падне.

— Тук мирише толкова хубаво — извика тя, вдъхвайки свежия аромат на бебешка пудра и парфюма „Туърл“ на Кейт Спейд.

— Имаш ли нещо против първа да взема душ? — попита Наоми, сложила ръка на бравата.

— Действай — отвърна Хана и се просна на леглото.

Наоми затвори вратата и водата зашумя. Хана отърка краката си в меките, копринени чаршафи, чувствайки се доволна и изтощена.

Пинг.

Тя отвори очи. Телефонът ѝ, който лежеше на нощното шкафче, не мигаше. Погледът ѝ попадна върху отворения лаптоп на леглото на Наоми. В ъгъла на екрана се беше появило съобщение: *Имате нов имейл от Мадисън Стрикланд.*

Хана отмести поглед. На кого му пукаше, че Наоми е получила имейл от Мадисън? Братовчедките могат непрекъснато да се чуват.

Но нямаше да я заболи, ако хвърли едно око, нали?

Хана наостри уши към банята. Водата продължаваше да тече. Тя бавно свали краката си от леглото и отиде на пръсти до лаптопа. Когато седна на леглото на Наоми, пружините изскърцаха. В дясната страна на екрана имаше две папки с надписи *Училищни документи* и

Кандидатстване в Принстън. Хана ги прегледа и излезе. След това раздвижи курсора над иконката на гугъл мейл. Пое си дълбоко дъх и кликна два пъти върху нея. Програмата се отвори директно в пощата на Наоми. Появи се новото писмо от Мадисън. То беше част от цяла поредица, озаглавена *Онази нощ*. Хана си пое дълбоко дъх. Първият имейл в поредицата беше от началото на юли предишната година.

Хана се върна в началото на поредицата, с дата първи юли.

— *Все още ли се опитваш да разбереш името на шофьора?* — беше написала Наоми на братовчедка си.

— *Да* — беше отвърнала Мадисън още същия ден. — *Мисля, че имам напредък.*

След това, на трети юли, Мадисън бе написала ново писмо:

— *Трябва да поговорим лично. Мисля, че знам кой ми причини това.*

Наоми беше отговорила на пети юли:

— *Те потъват. Ще се погрижа да си получат заслуженото.*

След продължителен период без никаква размяна на писма, днес Мадисън беше написала:

— *Гордея се, че правиш това за мен.*

Хана излезе от пощата на Наоми и вдигна глава, зървайки абсолютно трезвото си отражение в огледалото, което висеше над бюрото. *Те*. Мадисън не само бе разбрала, че Хана е шофирала, но и че Ариа, Спенсър и Емили са ѝ помогнали да избяга. Щом е споделила това с Наоми в началото на юли, Наоми е разполагала с достатъчно време, за да проследи момичетата и да изкопае тайните им. Ами „Гордея се, че правиш това за мен“? Какво имаше предвид Мадисън?

Сърцето ѝ заби ускорено. Беше сбъркала. Отново. Наоми беше А. Това го доказваше.

— Какво правиш?

Наоми стоеше на вратата на банята, увита в халата си. Хана бързо отстъпи от леглото ѝ.

— З-здрасти.

— Здра-асти — отвърна провлачено Наоми. Погледът ѝ прескочи от Хана към лаптопа, после отново към Хана. — Всичко наред ли е?

— Ами просто търсех нощната си маска — каза Хана, опипвайки непохватно леглото на Наоми, след което продължи по пода. Сигурна беше, че туптенето на сърцето ѝ се чува чак в другия край на стаята.

Наоми отиде до леглото си и седна. Изгледа продължително Хана, но не каза нищо. За миг лунната светлина озари лицето ѝ и когато тя се усмихна, зъбите ѝ изглеждаха дълги и блестящи, почти като на вълк.

— Банята е твоя, ако искаш — каза най-накрая тя.

— И така съм добре — рече Хана. — Просто искам да си легна. — Искаше ѝ се да може да изпрати есемес на Майк и да го помоли да остане при него още една нощ. Но тогава Наоми наистина ще се досети.

— Добре, тогава. — Наоми свали лаптопа си на пода и придърпа завивките към себе си. — Лека нощ, най-добра приятелко.

— Лека — изграчи Хана и се сви под шалтетото, знаейки, че няма да може да мигне.

18. НЕУСТОИМ

В събота сутринта Спенсър нахлу в празната сводеста галерия, където я очакваха приятелките ѝ. Емили крачеше нервно покрай празните видеоконзоли на „Кол Ъф Дюти 4“ и „Денс Денс Ревълюшън“. Ариа барабанеше с нокти по машината за размяна на монети. Хана хвана един разнищен конец на дънковите си шорти, а светлините на пинбол-машината проблясваха по лицето ѝ. Косата ѝ беше изгубила блясъка си, под очите ѝ имаше тъмни кръгове. Сутринта им беше изпратила есемеси, в които искаше да поговорят по най-бързия начин.

— Не разполагам с много време — каза Спенсър, поглеждайки часовника си. Трябваше да се срещне с Рифър в сауната в десет часа — а сега бе десет без петнайсет.

— Снощи открих нещо. — Гласът на Хана беше писклив и потреперваше, сякаш бе изпила твърде много чаши кафе. — Погледнах в пощата на Наоми, точно както ми казахте да направя. Там имаше поредица от разменени писма с Мадисън Стрикланд, в които ставаше въпрос за катастрофата. Убедена съм, че знаят за нас.

— Чакай малко. — Ариа се сепна. — Значи Мадисън е *жива*?

— Наоми каза, че е жива, но е пострадала лошо — отвърна Хана. — Работата е там, че след това Наоми каза, че колкото и странно да звучи, донякъде се *радвала*, че Мадисън е катастрофирала. Това в никакъв случай няма как да е истина — не и след като прочетох имейлите.

Спенсър затвори очи и бавно въздъхна. В съзнанието ѝ отново отекина *пропукването* на кости. Тя беше виновна за това. Сега вече знаеше как се чувства Ариа относно Табита — когато ти си човекът, който е бутнал или изпуснал някого, нещата някак си изглеждат по-различно.

— В имейлите споменават ли се директно имената ни?

— Не, но в едно от тях пишеше *Те потъват. Те*. Наоми сигурно знае, че сме замесени. Тя е написала писмото на пети юли — преди да върнем парите на Гейл, преди историята със Спенсър и Келси, преди всичко, което се случи през лятото. Освен това има и ново писмо от Мадисън, която казва: *Гордея се, че правиш това за мен*.

Емили прокара ръка по челото си.

— Добре, сега вече знаем, че Наоми е А. Или поне един от А-тата.

— Така изглежда. — Лицето на Хана беше изкривено от болка, когато произнесе тези думи. — На пръв поглед изглежда, че нищо не знае, но подозирам, че просто е много, много добра актриса.

— Ако Наоми е А. — или дори работи с друг А. — значи Наоми знае всичко. — Ариа извади телефона си и го показа на момичетата. — Вижте какво ми изпрати А.

Момичетата огледаха размазания образ от курорта „Скалите“, който се появи на екрана. Най-отгоре се виждаха петте момичета на покривната тераса. Една руса девойка стоеше непредпазливо до ръба; брюнетка с височината и фигурата на Ариа стоеше с протегнати ръце, готова да я блъсне. Ако някой беше наясно какво търси, това просто им осигуряваше доживотна присъда.

— Трябва да ги изтриеш! — Спенсър грабна телефона на Ариа и започна да натиска бутоните.

— Ами опитай. — Ариа скръсти ръце на гърдите си. — Софтуерът ми не е наред — не мога да изтрия нищо. Ако някой ги види — Греъм, учителите, ченгетата — с нас е свършено.

Хана рязко вдигна глава.

— Още ли си говориш с Греъм?

Ариа затвори очи.

— Той не е А., ясно ли е?

— Ами ако Наоми му разкаже какво сме направили? — прошепна Спенсър. — Може би тя ти е изпратила снимките, Ариа — човекът, с когото работи, може да ги е направил и да ги е споделил с нея. Ами ако спомене снимката на телефона ти и той направо откачи в желанието си да отмъсти и те нарани?

Ариа перна леко гнездото на машината, където падаха монетите.

— Наистина не ми изглежда такъв човек.

Хана преглътна.

— Какво ще правим с Наоми, мацки?

— И който там е вторият А? — додаде Ариа.

— Да ги караме един по един. — Спенсър се облегна на конзолата на „Гран Туризмо“. — Има ли начин да докажем, че Наоми наистина е А.?

Хана прехапа устни.

— Спенс, ти каза, че си видяла как някой тича в противоположната посока в нощта, когато Гейл беше убита. Смяташ ли, че е възможно да е било момиче?

— Предполагам — отвърна неуверено Спенсър. — Но не видях лицето ѝ. — Тя погледна към Хана. — Можеш ли отново да преровиш компютъра на Наоми? Там може да има нещо, което да я свързва с убийството на Гейл. Трябва да провериш дали там са снимките, които е изпратила на Ариа — това ще докаже, че е А. Ако ги намериш, изтрий ги. Иначе може да ги изпрати на ченгетата.

Хана стисна зъби.

— Но тя ме хвана, че надничам в компютъра ѝ. Повече не искам да се връщам в стаята!

— Промъкни се вътре, когато нея я няма — предложи Ариа.

— Ами ако вече е изпратила снимките на ченгетата? — каза Хана. — Дори да намерим нещо за Гейл, те ще решат, че сме го подхвърлили, за да я дискредитираме.

— Съмнява ме, че Наоми го е направила — рече Ариа. — Защо иначе продължава да ни заплашва? Защо все още ченгетата не са почукали на вратите ни, за да ни арестуват?

Всички се спогледаха, без да отговорят. Ръцете на Хана трепереха. Емили не спираше да навива един и същ кичур коса около пръста си.

— За какво си говорите, момичета? — прогърмя глас зад гърбовете им. Всички подскочиха и се обърнаха. На вратата стоеше Джереми, очите му се криеха зад обичайните очила с форма на звезди. Спенсър потрепери. Колко ли дълго бе стоял там?

Ариа потрепна.

— Ами, за нищо — отвърна тя, пускайки телефона в джоба си.

Всички наведоха глави и тръгнаха към изхода. Джереми ги гледаше със странна усмивка на лицето. Когато Спенсър мина покрай него, той тикна нещо в ръката ѝ.

— Снощи забрави това в ресторанта. Взех го, преди да си тръгна.

Тя погледна към предмета в ръката си. Беше полароидната снимка, която сервитьорката ѝ беше направила преди серенадата. Стомахът ѝ се сви; не помнеше Джереми да е бил там.

— Двата сте много сладка двойка — пропя Джереми. — Толкова е хубаво да се види как разцъфтява една младежка любов.

Но когато той бутна очилата си нагоре и се въртна рязко, като войник, Спенсър изтръпна от ужас. *Рифър*. Трябваше да скъса с него — още сега.

В никакъв случай нямаше да отмъкне момчето на А.

Пет минути по-късно тя стоеше пред сауната. Вратата беше направена от дъсчени летви, които бяха потъмнели от влагата и времето. През процепите се процеждаше суха горещина, а във въздуха тежеше острия мирис на кедър. Тази миризма винаги щеше да ѝ напомня за дядо Хейстингс, който толкова обичаше сауните, че си беше построил една в дома си във Флорида. Веднъж тя го беше заварила да лежи там гол и повече кракът ѝ не стъпи в тази част на къщата.

Спенсър си пое дълбоко дъх, оправи връзките на банските си и бутна скърцащата врата. Вътре беше толкова горещо, че тя веднага започна да се поти. Единственото осветление в стаята идваше от тлеещите въглени в тъгъла. Тя веднага разбра, че някой седи на най-долното стъпало. Растите му висяха отпуснати върху раменете и той беше увил кърпа около хълбоците си.

Стомахът ѝ се сви. Това щеше да е много, много трудно.

— Радвам се да те видя тук — каза той с флиртаджийски тон, и бавно се изправи.

— Рифър, аз... — започна Спенсър, но Рифър плъзна ръце по гърба ѝ и устните му докоснаха шията ѝ. Спенсър затвори очи и изстена. Той миришеше толкова хубаво на лимон и сол.

— Рифър, почакай. — Спенсър се отдръпна от него и се опита да успокои дишането си.

— Какво има? — Попита задъхано той. — Да не е твърде горещо? Искаш ли да се разхладим в басейна?

Спенсър преглътна тежко.

— Искам, но... Рифър, не мисля, че мога да продължавам с това.

Рифър я погледна втренчено. Единственият звук в помещението бе поскръцването на дъските.

— Защо? — попита той с треперещ глас.

Спенсър избърса една капчица пот от очите си.

— Заради Наоми — рече тя.

— Какво заради нея?

Тя седна на пейката и се загледа в сумрака. Само да можеше да му каже истината. *Това е момичето, което и без това иска да ме убие — искаше й се да може да изрече. — Убивала е и преди. Нямам представа на какво е способна. Освен това се намираме насред океана, няма къде да се скрием, няма никаква полиция...*

Но не можеше. Вместо това се прокашля.

— Тя наистина те харесва.

— Но аз не я харесвам. — Гласът му прозвуча озадачено.

Спенсър зачопли коричката на една раничка на коляното си. Внезапно се досети нещо и вдигна глава.

— Нали каза, че си се запознал с Наоми на едно парти в Принстън. Кога беше това?

— Преди месеци. Много преди да те срещна.

— Тя идвала ли е и друг път?

Рифър се замисли за миг.

— Да. Същия уикенд, когато ти беше в Принстън заради онази работа с гурме клуба. Но срещата ни беше кратка — нищо не се случи.

Спенсър примигна.

— Наоми е била там *онзи* уикенд?

— Да. Защо?

Сърцето й затупка.

— Беше ли на партито, където... се случи инцидентът с курабийките? — Тя затвори очи и си представи всички ученици, натъпкани в онази къща. Не беше видяла Наоми, но пък беше толкова надрусана, а и цялото й внимание бе съсредоточено върху Харпър и останалите момичета от Айви.

— Не, на друго. — Рифър сбърчи вежди. — Има ли значение?

— Не, няма — отвърна Спенсър със слаб глас. Виеше й се свят. Ако Наоми е била в Принстън същия уикенд, когато Спенсър отиде на потлъка на Айви, възможно бе тя да бе добавила ЛСД в курабийките с марихуана. Не беше ли чула Спенсър зловещо хихикане, когато застана

пред входа на Айви хаус? Не зърна ли една руса глава, същата като на Наоми, да се скрива в гората?

Възможно ли бе катастрофата на Хана да беше поставила началото на всичко това? Спенсър я беше умолявала да разкаже всичко. След Ямайка те нямаха нужда от тежестта на една нова тайна. Хана бе поклатила глава. „Не мога да причиня това на кампанията на татко“, бе казала тя няколко дни по-късно. Двете със Спенсър седяха в „Уърдсмит“, книжарница, която се намиреше близо до „Роузууд дей“.

— Но ти дори не си виновна — рече Спенсър, потропвайки с крак. — Онази кола просто е изскочила от никъде, а после е изчезнала.

— Поне така *мисля*, че стана. — Хана затвори очи, сякаш се опитваше да си припомни сцената. — Но вече не съм съвсем сигурна. Може да съм се намирала в погрешното платно. Дъждът беше твърде силен, пътят криволичеше и...

Гласът ѝ секна и тя скри лице в шепите си. Известно време единственият звук в книжарницата беше класическата музика, която се носеше от колоните. Спенсър погледна телефона си; беше получила съобщение от Финиъс, приятел от лятната програма на Университета на Пенсилвания, която посещаваше, в което той я питаше дали иска да дойде на купона същата вечер. Тъкмо се нахрани да му отговори, когато зърна някаква фигура между рафтовете, която беше вирнала главата си. Човекът бързо се скри от погледа ѝ, преди Спенсър да успее да го види, но като че ли косата му имаше същия цвят като на Наоми.

Спенсър погледна предпазливо Рифър.

— Просто точно в момента не искам никой да ми се сърди.

Рифър повдигна ръце.

— Ще помогне ли, ако ѝ кажа да ме остави на мира?

— Не го прави! — отвърна бързо Спенсър. — Аз... просто смятам, че не трябва да започваме нищо, докато не слезем от кораба.

Рифър изглеждаше съсипан.

— Наистина ли смяташ, че така е най-добре?

— Да.

Двамата се отдръпнаха един от друг. Рифър ѝ обърна гръб и пооправи кърпата около хълбоците си. Спенсър направи грешката да погледне към мократа му кожа и широките му гръбни мускули. Стомахът ѝ се сви. Като че ли придърпвана от невидими конци, тя

отново се наведе към него. Той я притисна към дървената стена и силно я целуна.

— Знаех си, че не можеш да ми устоиш — пошегува се Рифър.

Спенсър се засмя смутено.

— Добре де, можем да се гушкаме скришом, докато не слезем от кораба.

— Стига да можем да се гушкаме, на всичко съм съгласен. — Той отвори вратата. — Да отидем в басейна. Имам чувството, че кожата ми се свари.

Спенсър кимна неохотно.

— Но ако видим Наоми, веднага си тръгваме.

— Съгласен.

Те зашляпаха по плочките на коридора към басейна. Група момчета се боричкаха на плиткото, а момичетата се препичаха на слънце в шезлонгите край бара. Под крака на Спенсър нещо изскимтя и едва когато се озова във въздуха, тя осъзна, че се е подхлъзнала. Падна тежко на плочките и си удари лакътя. Пред очите ѝ причерня от болката в глезена.

— Ох! — извика тя и се сви на кълбо.

Рифър се отпусна на колене.

— Добре ли си?

— Не знам. — Спенсър докосна крака си. Той вече беше започнал да отича.

— На какво се подхлъзна, всъщност? — попита Рифър.

— Не знам. — Спенсър се огледа за предмета, който ѝ се беше изпречил на пътя, но коридорът беше празен. Тогава тя долови познатия аромат на бебешко олио. На няколко сантиметра от мястото, където се беше приземила, се виждаше плитка локвичка. Но Спенсър беше минала по същия този коридор на път за сауната. Допреди няколко минути локвичката я нямаше — тя бе уверена в това.

Момичето усети как костите ѝ се вледеняват. Внезапно в коридора отекна писклив кикот. Докато Рифър помагаше на Спенсър да се изправи, телефонът ѝ пропя. Тя тромаво го извади от плажната си чанта и прочете новия есемес:

Внимавай, внимавай! Току-виж взема и аз да се
подхлъзна — и да се раздрънкам.

А.

19.

ПЛАВАНЕТО НА МЪРТВЕЦА

— Ариа? — извика Ноъл пред малката кабинка за преобличане край басейна. — Идваш ли?

— Не знам — отвърна Ариа, докато оглеждаше тялото си, облечено в лилавия бански, който Хана я бе накарала да си купи за пътуването. Тя беше толкова заета с търсенето на съкровища, че не го беше обличала още, но сега се чувстваше неловко. Той беше далеч по-оскъден от всеки бански костюм, който беше носила досега, с дълбоко изрязано горнище и долнище.

— Как ще те науча да плуваш, ако не излезеш от съблекалнята? — отбеляза Ноъл.

Беше събота следобед. Ариа и Ноъл тъкмо бяха приключили обедната си смяна в кафенето и най-накрая щяха да прекарат известно време заедно. Когато Ноъл предложи да я научи да плува, Ариа си помисли, че се шегува.

— Гарантирам ти, че съм най-добрият учител — настоя той.

Тя се показа от кабинката. През последния час времето бе захладняло и районът около басейна беше опустял. От джакузито се вдигаше пара. В пластмасовите кошове по палубата бяха натъпкани надуваеми шезлонги, дъски за плуване и гумени играчки. Но в празното помещение имаше нещо зловещо — декорациите от морски звезди, делфини и октоподи по парапета изглеждаха гневни, вместо приятелски.

Тя свали увитата около тялото ѝ кърпа и я хвърли върху един от шезлонгите. Ноъл, който носеше шорти на цветя, вдиша шумно.

— Леле.

— О, престани — каза Ариа, усмихвайки се вътрешно. Отиде до стълбичката и започна да слиза в басейна. Водата покри пръстите на краката ѝ, после прасците, накрая се потопи до кръста. Тя скри главата си под водата и изскочи с пръхтене. — *Студено!*

— Ще свикнеш. — Ноъл доплува до нея. — Ела при мен — прошепна той, сграбчи я през кръста и я привлече към себе си.

Ариа уви краката си около него, чувствайки се безтегловна и свободна. Двата се целуваха известно време, а миришещата на хлор вода се плискаше в телата им. Някъде от вътрешността на кораба се разнесе ню ейдж музиката на „Цирк дьо Солей“.

— Да видим сега техниката ти на плуване — каза Ноъл, когато се откъснаха един от друг.

— Да не кажеш после, че не съм те предупредила. — Ариа навлезе в дълбокото, докато пръстите ѝ вече не достигаха до дъното. След това лудо размаха крака. Ръцете ѝ започнаха да пляскат наляво и надясно. След известно време влезе в ритъма, който Майк наричаше Шльопането на Ариа.

Когато най-накрая успя да стигне до другия край и се обърна, Ноъл изглеждаше ужасен.

— Ти *наистина* не си се учила да плуваш като дете.

Ариа поклати глава.

— Майк се записа на курсове, но родителите ни никога не са настоявали да го правим. Аз винаги избирах ваяние. Или театралните курсове. Или хип-хоп танци.

— Може би трябва да те науча на основните правила — каза Ноъл. — Знаеш ли как да правиш *плаването на мъртвеца*?

Ариа потрепна.

— Ами, не.

Ноъл я поведе отново към плиткия край.

— Това ще ти помогне, ако някога го закъсаш в морето.

Ариа го погледна стреснато.

— Благодаря, но нямам намерение да ми се случват такива неща.

— Никой няма. — Ноъл постави ръце на кръста си. — Легни по лице във водата. Аз ще те държа.

Ариа направи каквото ѝ беше казано. Тя почувства ръцете на Ноъл под кръста си.

— Изпъни ръце! — каза той. — Сега се отпусни напълно!

Струваше ѝ се странно, че не се налага да пляска усилено с ръце, за да се задържи на повърхността — не спираше да си мисли, че ще потъне. Но след миг свикна и отвори очи под водата. Дъното на

басейна бе покрито с ромбовидни плочки. Едва успяваше да различи замъглените крака на Ноъл.

Тя извърна глава настрани, за да си поеме дъх, след което отново я потопа. Крайниците ѝ се струваха тежки, но не потъваха. Това беше Зен, сякаш наистина беше мъртва.

В съзнанието ѝ проблесна картина на тялото на Табита, което се носи по вълните. Разнесе се глас: *Ти го направи. Ще си получиш наказанието.* В този миг Ариа изгуби концентрация. Вдъхна и устата ѝ се напълни с вода; тя изскочи на повърхността, плюейки, и се втренчи в Ноъл, сякаш той бе надникнал в мислите ѝ.

— Какво стана? — извика той безгрижно. — Страхотно се справяше!

Ариа избърса водата от очите си.

— Уплаших се — промърмори тя. И това не беше лъжа.

През следващия един час Ариа се научи как да плува жабешката. Беше ѝ трудно да загребва с ръце, но се справи прилично с гребането по гръб. Когато слънцето отново се показа и край басейна се появиха няколко младежи, тя се чувстваше изтощена, но доволна от успеха. Двамата с Ноъл се оттеглиха в горещото джакузи и си поделиха кана с лимонада.

— Наистина си доста добър учител — каза му тя и го целуна по бузата. — Освен това е и романтично. Двамата, почти голи, ти ме прегръщаш...

— Искаш ли да го правим редовно? — Ноъл отпи от чашата си. — Ако се научиш да плуваш, двамата можем да ходим заедно на сърф. Ще ти хареса. Пристрастяващо е.

— Мисля, че все още не съм готова да сърфирам — каза Ариа, затвори очи и позволи на струйките вода да масажират краката ѝ. — Но да. Можем да продължим с уроците.

— Какво ще кажеш за по-късно? Мога да си взема почивен ден от сърфинга.

Ариа отвори очи. Ноъл я гледаше толкова нежно, че тя се намрази заради това, че трябваше да го разочарова.

— Не мога — отвърна със съжаление. — Трябва да се срещна с Греъм.

— О. — Ноъл изглеждаше разочарован. — Добре.

— Съжалявам. — Ариа наистина се чувстваше зле — Ноъл беше толкова разстроен. — Ние сме просто приятели.

— Знам, знам. Но той те харесва. Едно момче веднага може да го разбере.

— Не, не е така — отвърна бързо Ариа. — Той е *ей толкова близо* до среща с Тори. Снощи се засякоха на вечеря и тя го покани да седне на масата ѝ, но *това* всъщност не се брои за среща, защото не беше планирано.

Ноъл се изкиска.

— На теб май наистина ти харесва да си играеш на Купидон, нали?

— Определено — отвърна Ариа. — Кара ме да се чувствам добре.

Някой пусна радиото и от него гръмна песен на Шакира. Сервитьорите започнаха да зареждат бюфета и пред него се наредиха още ученици. Ноъл повдигна медальона, който висеше на шията на Ариа.

— Радвам се, че още го носиш.

— Това е най-хубавото нещо, което някой ми е подарявал — промърмори Ариа.

Ноъл пусна огърлицата на гърдите ѝ и тя отново я погледна. В нея имаше нещо ужасно познато, което не можеше да определи.

Нещо до кърпата ѝ привлече вниманието ѝ. Екранът на телефона ѝ беше светнал. Тя се измъкна от джакузито и го погледна. „Имате ново съобщение“.

Ариа се обърна с гръб, за да не може Ноъл да го види. След като го прочете, тя го изтри и за щастие този път съобщението изчезна. Но тя дълго време не можа да го забрави.

*Рибата клоун е красива,
Морската звезда е бледа.
Дали приятелят на Ариа
ще я посещава в затвора?*

A.

20.

СЪПРОТИВАТА Е ТРУДНО НЕЩО

Час по-късно Емили стоеше заедно с Ариа и Спенсър в един уединен ъгъл близо до казиното. Всички бяха облекли тръстиковите си поли и слушаха през портативните айпод колонки първоначалните ритми на хавайската песен, която бяха избрали за своя номер. Миг по-късно Емили започна да брой:

— Пет, шест, седем, осем...

Те грациозно размахаха ръце и започнаха да въртят ханшовете си. След около трийсетина секунди Ариа спря и ги погледна.

— В тази част ръцете ни започват да се размахват в различни посоки — каза тя. — Трябва да замахнем първо надясно, *после* наляво.

— Правя каквото мога, като се има предвид фактът, че глезенът адски ме боли. — Спенсър повдигна левия си крак, който бе увит с бинт. Беше им казала, че се е подхлъзнала на бебешко олио.

— Освен това смятахме да добавим онова патешко движение — каза Ариа, натискайки паузата на айпода. — Някой помни ли как точно се прави? Али определено най-много я биваше.

— *Писна* ми от Али — промърмори ядосано Емили под носа си.

Спенсър и Ариа рязко въртнаха глави към нея.

— Какво беше това, Ем? — попита Ариа.

— Нищо — отвърна намусено Емили, пригладжайки тръстиковата си пола. Една от сламките я убоде по бедрото и тя потрепна. — Някой друг не мисли ли, че тези поли са голяма гадост? — сопна им се тя.

Спенсър се облегна на парапета с разтревожено изражение.

— Добре ли си?

Емили въздъхна.

— Просто вече не съм в настроение за това. Какъв е смисълът?

— Тя бързо нахлузи чехлите си, без да поглежда към приятелките си.

— А. ни измъчва. Полицията ни търси. Не смятате ли, че е абсурдно да

се занимаваме с някакво си шоу за таланти? Как ще караме веспата в затвора?

— Добро отклонение — каза тихо Спенсър.

— Да не се е случило нещо, Ем? — настоя Ариа. — Нещо с А.? Нещо с момичето, което вчера видя по телевизията? Тя наистина ли е на кораба?

Емили извърна поглед и прехапа устната си. Съжаляваше, че приятелките ѝ бяха станали свидетелки на нервния ѝ срив когато видя репортажа за Модния крадец по CNN. Не искаше да ги въвлича в скандал.

— Вчера слезе от кораба — излъга тя, макар че, доколкото ѝ беше известно, това не беше така. Когато предишния ден Емили се върна в стаята ѝ, там нямаше и следа от Джордан, и оттогава не я беше чувала. — Съгласни ли сте повече да не говорим за това?

Настъпи продължителна, неловка пауза.

— Добре — рече загрижено Спенсър.

— Хубаво — отвърна Емили, колкото да каже нещо. Но когато затвори очи, всичко, за което можеше да мисли, беше онази емисия. *Модния крадец*. Джордан, отвеждана в затвора с оранжев гащеризон.

Гугъл ѝ беше предоставил стотици линкове, разкриващи ужасяващите подробности. Джордан — или Катрин Делонг, или както там ѝ беше името — не произхождаше от бедно семейство, както беше казала на Емили, а от рода на богаташи от Ню Йорк. Имаше нейни снимки на различни светски събития и партита на дебютантки в Хемптънс. Тя крадеше яхти, коли, самолети — практически всичко, което можеше да докопа — вече две години, обикаляйки целия свят в опити да извършва все по-големи и дръзки обири. Най-накрая успели да я арестуват и хвърлят в затвора край Филадельфия преди няколко месеца, когато я хванали да кара ферарито на юридическия партньор на баща ѝ. Сега я преследваше ФБР.

Статиите я описваха като самоуверена жена, способна да убеди хората във всичко, само за да постигне своето. Други репортери я определяха като „социопат“, „момичето Худини“ и „мерзавка без уважение към частната собственост“. Очевидно Джордан не крадеше превозните средства, защото имаше нужда от тях, а просто заради тръпката.

Това бе смазващо. С Джордан Емили се беше почувствала като преродена. За няколко блажени часа в света ѝ отново се беше появило нещо хубаво. Как може да попадне на поредния лъжец? Дали Джордан изобщо я харесваше, или просто беше използвала добротата и щедростта на Емили, за да се покрие? Ами ако Емили бе загазила здраво заради това, че си беше имала работа с нея? А. също знаеше за това — ами ако се раздрънка?

Тя въздъхна и грабна чантата си от перваза, където я беше оставила.

— Връщам се за малко в стаята си. Но утре ще бъда готова за представлението, обещавам.

Тя отиде до асансьора, поглеждайки само веднъж назад през рамо. Ариа и Спенсър си шушукаха нещо, сигурно се чудеха дали да я последват. Радваше се, че не го направиха.

В асансьора нямаше никой друг, а коридорът до стаята ѝ беше празен. Но когато зърна седящата до вратата фигура, тя замръзна на мястото си и сърцето ѝ се разтупка. Това беше Джордан.

Момичето я зърна в същия миг, устните ѝ се разтвориха и то започна да се изправя.

— Емили!

Емили рязко се обърна и тръгна в другата посока, тръстиковата пола драскаше краката ѝ.

— Емили! — извика отново Джордан и се затича след нея. — Почакай!

Емили не спираше да върви, без да каже нищо.

— Знам, че си сърдита — избъбри Джордан. — Съжалявам, че не ти казах по-рано. Опитах се няколко пъти, но... Просто не знаех как.

— Добре, сега всичко е ясно, нали? — рече бързо Емили, отваряйки тежката врата към стълбището. Тя нямаше представа къде отива. Знаеше само, че трябва да отиде *някъде*.

— Значи това е то? — Гласът на Джордан секна. — Просто така ще изоставиш всичко между нас?

Емили прехапа долната си устна и се изкачи до първата стълбищна площадка, шумолейки с тръстиковата си пола.

— Емили, моля те — каза Джордан. — Ти си най-хубавото нещо, което ми се е случвало от доста време насам.

Емили се спря напред крачка. Когато се обърна, лицето на Джордан бе обляно в сълзи. Вирнатото ѝ носле се беше зачервило от плач, а ръцете ѝ разнищваха подгъва на тениската ѝ. Тениска, която случайно бе взела назаем от гардероба на Емили — защото Емили беше толкова глупаво наивна и добра. Образът на Джордан от телевизора проблесна в съзнанието ѝ. *Продължавай да вървиш*, настоя обиденият глас в главата ѝ.

Но тя знаеше какво има предвид Джордан. Между тях се беше случило нещо невероятно.

Тя преглътна тежко.

— Ти ме излъга. Не знам нищо за теб. Не знам дори истинското ти име!

— Знам. И се чувствам ужасно заради това. Но не защото исках да те нараня. Исках да те защитя.

Емили прокара пръсти по една пукнатина на стената.

— Наистина ли си избягала от затвора?

— Да — отвърна тихо Джордан.

— Защо не носеше онзи оранжев гащеризон първия път, когато те видях?

— В килията стоях с обичайните си ежедневни дрехи.

— Защо избра името Джордан?

— Това е второто ми име. — Джордан заби поглед в краката си.

— А Ричард е бащиното име на майка ми. Винаги съм ги харесвала повече.

— Защо крадеш самолети? Коли?

Джордан наведе поглед.

— Най-добрата ми приятелка ме предизвика да го направя. Двете участвахме заедно.

Емили се намръщи.

— Най-добрата ти приятелка те е накарала да откраднеш самолет?

— Тя е онова момиче Макензи, за което започнах да ти разказвам. Тя ме предизвикваше да крада по-големи неща, да правя по-опасни работи, най-вече защото се наслаждаваше на властта, която имаше над мен. Обеща, че ще отвърне на любовта ми, ако го направя, но не се получи така.

Емили сви пръстите на краката си. Историята ѝ беше болезнено позната — Али също се беше държала така с нея.

— Всъщност Макензи ме предаде — продължи Джордан. — Казах ѝ, че повече не искам да крада нищо, че нещата стават твърде объркани. Затова тя се обади на ченгетата.

Емили ахна.

— Тя загазила ли е?

Джордан поклати глава.

— Не.

— Защо? Тя не е ли крала заедно с теб?

Устните на Джордан потръпнаха.

— Не казах на ченгетата за това. — Тя погледна смутено към Емили. — Голяма съм смотанячка, нали?

Емили изгледа голямото чисто шест, нарисувано на стената до стълбището. Тя също бе прикривала Али. По дяволите, дори я беше пуснала от къщата в Поконос.

— Не си смотанячка. Но връзката ти с приятелката ти не е любов. Дори не е *приятелство*.

— Знам — отвърна тихо Джордан. — Но когато го осъзнах, вече беше твърде късно. Едва сега *наистина* знам какво е любовта.

Емили я погледна; въздухът се наелектризира. Джордан я погледна толкова искрено, че Емили усети как я привлича като магнит. Спомни си как Джордан я притискаше към себе си в лодката със стъкленото дъно, как приемаше всичките ѝ недостатъци. Как я бе целунала в асансьора. Как можеха да разговарят за всичко, колко се смееха и колко истински бяха целувките им.

Тя заслиза бавно по стълбите, докато не се озова до Джордан. Когато плъзна ръка в нейната, се почувства така, сякаш се е прибрала у дома. Но след това се стресна.

— Ами ако някой знае къде се намираш? — Тя се сети за съобщението на А. „*Може да се паднете в една и съща килия в затвора!*“

Джордан сви устни.

— Какво имаш предвид?

Емили преглътна тежко.

— Ами ако някой те е разпознал от новините... и те издаде?

— Доста се постарях да не изпъквам — настоя Джордан. — А и не мисля, че някой на този кораб ще тръгне да ме търси. Не трябва да се притесняваш.

— Но... — Емили млъкна, мислейки си за всичко, което А. може да сътвори с информацията, която притежава. — Какво ще правиш, когато пътуването приключи и се върнем на сушата? Те ще те заловят — не можеш да бягаш вечно. Какво ще стане с нас? Ще те видя ли отново?

Джордан я притегли към себе си и я залюля успокояващо.

— Хей — рече тихо тя, разтърквайки нежно гърба на Емили. — Не се притеснявай.

— Но аз *трябва* да се притеснявам! — проплака Емили. — Ти се нуждаеш от план! Трябва да намериш начин да се скриеш!

Джордан се усмихна спокойно.

— Ем, аз *имам* план.

Емили примигна.

— И какъв е той?

Джордан бавно я поведе по стълбите, покрай колонадата в една от залите за почивка, която имаше големи сепарета и наредени покрай стените аквариуми. Освен тях двете, единственият човек в залата беше Джереми, който се беше облегал на бара и разговаряше с един от барманите.

Двете седнаха в едно от задните сепарета, което се намираше близо до банкомата. Секундарникът на часовника в стил арт деко направи пълен оборот, преди Джордан да заговори отново.

— Нямам намерение да се връщам в Щатите — започна тя. — Ти си права — щом стъпя там, ще ме арестуват. Но остана ли в някоя друга държава, ще съм в безопасност. Така че спрем ли на Бермудите, ще се кача на самолета. Смятах да го направя при първото ни спиране на Сейнт Мартин, но тогава срещнах теб и просто... не можах.

Емили се ококори.

— Къде ще отидеш?

— В Тайланд. Всичко съм измислила. На Бермудите ме чака фалшив паспорт заедно със самолетен билет.

Емили си представи картата на света, опитвайки се да прецени разстоянието между Роузууд и Тайланд. Все едно Джордан отиваше на Луната.

— Какво ще правиш там?

— Ще живея страхотен живот — отвърна замислено Джордан, мачкайки несъзнателно салфетката, която бе поставена на масата пред нея. — Там е невероятно, Ем — красиви плажове, изумителна култура, и с малко пари човек може да си живее като цар. Мисля да преподавам английски, за да припечелвам. И искам да дойдеш с мен.

Емили подскочи.

— *Какво?*

— Помисли си! — Джордан я сграбчи за ръцете, като едва не събори чашата с вода. — Ще живеем на брега. Ти ще плуваш всеки ден в океана. Бихме могли да пътуваме, да имаме невероятни приключения и така ще избягаш от всичко, което мразиш.

Покрай тях мина някакъв непознат ученик, отиде до банкомата и Емили не отвори уста, докато момчето не приключи. После изглежда тъжно Джордан.

— Ами ако искам да видя семейството си? Няма ли самолетният билет да е много скъп?

— Повече *никога* няма да можеш да видиш семейството си. Властите може да разберат, че сме избягали заедно — ще те смятат за съучастник, щом си ме укривала. Ако се върнеш в Щатите, също ще бъдеш арестувана.

Емили се почувства така, сякаш някой я беше ударил в стомаха. Никога повече да не види семейството си? Никога повече да не живее в Америка?

Но пък какво ли толкова ценно имаше в Америка? Семейство, което я мразеше? Университетско бъдеще, което изобщо не я въодушевяваше? Добри приятелки, да, но те сигурно също щяха да се вкопчат във всяка възможност да напуснат града. Имаше я и Вайълет, разбира се, но пък семейство Бейкър бяха най-добрите родители, за които можеше да се надява.

Ако Емили си тръгнеше, тя никога повече нямаше да се притеснява дали няма да я арестуват за убийството на Табита. Никога нямаше да се притеснява, че А. я преследва и призракът на Али никога повече нямаше да я навестява. Семейството ѝ сигурно щеше да се радва на изчезването ѝ. Айзък дори нямаше да го забележи. Университетът на Северна Каролина щеше да си намери друга плувкиня.

Тя погледна в големите, изпълнени с надежда очи на Джордан и очарователната трапчинка до веждата ѝ. Беше открила толкова много неща в един човек и изпускането му ѝ се струваше като ужасна грешка.

А можеше ли да си позволи да сгреша отново?

21. СЪНЯТ НА ХАНА

— Хайде, хора, само още два пъти! — извика застаналата в дъното на фитнес залата имитаторка на Джилиан Майкълс^[1], вдигайки двете бледосини гири над главата си. — Направете го, нищо, че боли! Почувствайте пламъка!

Хана усещаше ръцете си като гумени, но с пъшкане вдигна гирите колкото се може повече. Когато се погледна в огледалото, лицето ѝ се беше изкривило в гримаса на възрастна жена със запек.

След това остави тежестите на пода и въздъхна.

— Аплодисменти за всички! — извика инструкторката. Няколко души заръкопляскаха вяло.

Хана се отпусна върху рогозката си. Беше събота следобед и тя прекарваше вече втори час във фитнес залата — преди да изкара курса по аеробика, тя тича трийсет минути на пътеката, после се опита да доразпусне с дваисетина минути на „Стеърмастър“-а, но нищо не можа да ѝ помогне да забрави за Наоми или А., или за Наоми в *ролята* на А.

Всички от курса се запътиха към изхода. Хана метна кърпата през врата си и ги последва. Но когато зърна грейналото лице на Наоми пред прозореца, тя бързо отстъпи назад.

— Здравсти, суперзвезда! — поздрави я весело Наоми, влизайки в залата. Тя беше облякла сиви хавлиени шорти, бяла деколтирана блузка без ръкави и кецове „Ню Балънс“. — Тая сутрин се измъкна много рано! През цялото време ли беше тук? Трябваше да ми кажеш, че идваш във фитнеса — щях да дойда с теб!

— Ами, реших го в последната минута — отвърна Хана, избягвайки погледа на Наоми, който ѝ се струваше твърде обезпокоителен.

Наоми я хвана за ръката.

— Тъкмо разговарях с инструкторката по пилатес — тя е страхотна. Искаш ли да се запишем заедно за утре?

— Ами, да. — Хана зачопли кърпата си, изнервена от близостта на Наоми. В съзнанието ѝ се появи образът на Гейл, която лежи безжизнена в алеята пред дома ѝ. *И това е дело на Наоми.*

Наоми сложи ръце на хълбоците си.

— Да не си ми ядосана нещо?

— Разбира се, че не — изблея Хана, опитвайки се да прозвучи невинно.

— Добре, защото се държиш много странно — рече Наоми, а в гласа ѝ се долавяше обида. — Отнасяш се с мен така, сякаш имам повърнато в косата.

Хана успя да повдигне безгрижно рамене.

— Просто съм изморена. — След това махна с ръка към фонтана, промърмори колко е жадна и се отправи директно към кранчето. *Тя знае всичко, прогърмя гласът в главата ѝ. Всичко, което ти каза, е лъжа. Въобще не е щастлива, че братовчедка ѝ е катастрофирала — бясна е и търси отмъщение.*

Когато се напи, установи, че Наоми я чака.

— Може ли поне следобед да репетираме за шоуто?

Хана се чувстваше като в капан. За щастие в този миг телефонът ѝ пропя. Беше просто имейл от *Shopbop.com* за новите летни намаления, но Наоми не знаеше това.

— Майк иска да ме види — казва, че е спешно. Проклятие.

Наоми я погледна с подозрение.

— *Искаш* ли все още да си моя партньорка за шоуто?

— Разбира се! — излъга Хана, страхувайки се от онова, което би направила Наоми, ако ѝ отвърне отрицателно. Тя я стрелна с извинителна усмивка. — Ще се видим по-късно, става ли? — След това, навела глава, тя се стрелна към стълбището и хукна нагоре към етажа, където се намираше стаята ѝ — отчаяно се нуждаеше от смяна на дрехите. Страхуваше се, че Наоми ще я последва, но не я видя на площадката.

Хана отключи вратата и връхлетя вътре. Макар да бе отсъствала само няколко часа, стаята вече ѝ се струваше чужда. Куфарът на Наоми се намираше на съвсем различно място. На леглото ѝ бяха проснати съвсем различни дрехи, а столът бе преместен до прозореца. Хана се огледа за лаптопа на Наоми, но той не се виждаше никъде. Сигурно повече нямаше да го остави на показ.

Тя се отпусна за миг на леглото си, внезапно връхлетяна от умора. Главата ѝ потъна в хладната, мека възглавница. Наболяващите я крайници се отпуснаха върху удобния матрак. Толкова беше хубаво да може да се отпусне след часовете упражнения. Тихият шум на вентилатора ѝ действаше успокояващо и приспивно. *Ще затворя очи само за минутка*, каза си тя и дишането ѝ се забави. Изведнъж над нея като тежко одеяло се спусна мрак и затули всичко.

Когато отново отвори очи, тя седеше в едно непознато беembe. От огледалото за обратно виждане висеше боров ароматизатор. Радиото бе настроено на някаква хип-хоп станция.

Тя примигна и погледна през прозореца. Навън валеше като из ведро. Обграждаха я високи сгради, а в далечината се виждаше неоновата табела на „Саут Стрийт Стейкс“.

Пасажерската врата се отвори и на седалката се тръсна някой.

— Наистина не е нужно да го правиш, Оливия — чу се познат глас. — Напълно съм способна да шофирам.

Хана примигна учестено. Това беше Мадисън. Русата ѝ коса бе разрошена, лицето бе зачервено и тя носеше същата раирана тениска като онази нощ в бара. Хана отново се огледа. Това *беше* онази нощ в бара. Във въздуха миришеше на лято. Дъхът на Мадисън миришеше силно на алкохол. Хана усещаше леко соления вкус на маргарита в устата си.

Тогава я озари прозрение. Да не би да преживяваше онази нощ? Дали не можеше да промени съдбата? Ако слезе от колата, повика на Мадисън такси и я изпрати у дома, дали щеше да успее да се измъкне от тази каша? Тогава Наоми нямаше да има нищо срещу тях. Никога нямаше да се превърне в А. И този кошмар нямаше да се случва.

Но когато се опита да отвори вратата, за да излезе, пръстите ѝ не реагираха. След това, против волята ѝ, тя почувства как ръката ѝ завърта ключа, и двигателят забоботи. Преди да се усети, Хана вече навлизаше в трафика. *Спри!* — каза си тя, но кракът ѝ продължаваше да натиска педала за газта.

— Тръгни по Седемдесет и шеста Западна — промърмори Мадисън, сочейки знака над тях. Хана се опита да насочи колата в друга посока, но безуспешно. Установи, че излиза на магистралата, точно както предишния път.

Тя се съсредоточи върху пътя, който едва се виждаше през дъжда.

— Остани на Седемдесет и шеста докато не стигнеш до Двеста и втора — упъти я Мадисън.

Това беше пътят за Роузууд.

— Къде точно живееш? — попита Хана, макар вече да знаеше.

Мадисън се изкиска.

— Сигурно ще ме намразиш за това, но не си спомням точно. Родителите ми купиха нова къща миналата седмица и аз непрекъснато забравям адреса. Но мисля, че мога да се ориентирам как да стигнем дотам.

Една приближаваща кола в платното за насрещното движение обля предното стъкло с вода. *Отбий!* — каза си Хана. — *Поне изчакай да спре дъжда!* Но за голямо нейно раздражение тя продължаваше да шофира.

Мадисън я упъти към Рийдс Лейн. Сърцето на Хана биеше лудо, докато взимаше завоите, в очакване на онзи ужасяващ момент. Ето го и него: сякаш от никъде се появи една кола и навлезе право в нейното платно. Хана изпищя и рязко завъртя волана. Мадисън издаде странен гъргорещ звук и главата ѝ се удари в седалката. Гумите изсвистяха по мокрия път и преди Хана да се усети, колата се плъзна по насипа. Тя силно натисна спирачките, колелата блокираха и задницата поднесе настрани.

— Помощ! — изпищя тя. Колата приближаваше челно към един огромен дъб. Хана се опита да завие настрани, но беше твърде късно.

Разнесе се оглушителен трясък и заваля дъжд от натрошени стъкла. Хана прикри лицето си с ръка и почувства тласъка на отварящия се еърбег. Предпазният колан се вряза в рамото и кръста ѝ, и после всичко спря. Когато отвори очи, радиото продължаваше да работи. Двигателят все още боботеше. Един клон стърчеше през предното стъкло. Навсякъде се виждаха натрошени стъкълца.

Хана погледна надясно. Главата на Мадисън бе наклонена под странен ъгъл. От носа ѝ се процеждаше тънка струйка кръв. Когато Хана погледна надолу, тя изпищя. Мадисън нямаше крака.

— Мадисън? — прошепна тя с треперлив глас. После я хвана за рамото и я разтърси. — *Мадисън?*

Внезапно очите на Мадисън се отвориха. Хана се дръпна назад. Погледът на момичето бе ясен и тя гледаше в нея, без да мигне.

— Ти не се казваш Оливия — рече Мадисън с призрачен глас. — Името ти е Хана Мерин. Знам всичко за теб.

Хана се опули. Тя изблъска еърбега и се опита да се измъкне от колата, но Мадисън я улови за ръката, преди да успее да излезе. Когато се обърна назад, тя не видя лицето на Мадисън. Пред нея стоеше Али.

— Здравсти, Хана! — Тъгълчетата на устните ѝ се разтеглиха в усмивка. — Липсвах ли ти?

Хана се изправи рязко в леглото, дишайки тежко. Намираше се в тихата, спокойна каюта на кораба. Завивките ѝ бяха отхвърлени настрана и тя стискаше здраво възглавницата с треперещите си пръсти. Ощипа се по носа, опитвайки се да изтрие образа на Али от мислите си, но усмивката ѝ като че ли се беше отпечатала върху мозъка ѝ.

— Добре ли си?

Наоми седеше на своето легло и я гледаше с любопитство.

Хана подскочи.

— От к-кога стоиш там?

Наоми се усмихна; големите ѝ сини очи изглеждаха напълно невинни.

— От скоро. Но ти беше заспала дълбоко. Приказваше разни шантави неща.

— К-какви неща? — ахна Хана. Сънят се върна в съзнанието ѝ. Ами ако беше извикала на глас името на Мадисън?

Наоми сви рамене, но не отговори. Тя хвана Хана за ръцете и ѝ помогна да стане.

— Имам изненада за теб.

— Изненада ли? — попита Хана със слаб глас.

Наоми извади една найлонова торбичка иззад гърба си и измъкна от нея две перуки в бонбонени цветове.

— Виж какво намерих в един от магазините на кораба! Няма ли да са идеални за утрешния ни номер! — Тя сложи синята перука на главата на Хана, после намести лилавата на своята глава. — Мисля, че знам защо се държиш толкова странно, Хана. Имаш сценична треска, нали? Притесняваш се да пееш пред толкова много хора. Но всичко ще бъде страхотно. Аз ще бъда точно до теб. Нищо няма да се обърка, обещавам. Все още ли си навита?

Внезапно миризмата на парфюма на Кейт Спейд, който Наоми винаги носеше, стана толкова натрапчива, че Хана си помисли, че ще повърне. Тя погледна към ръката си. Наоми продължаваше да я държи за китката и очите ѝ проблеснаха, също като на Мадисън.

Хана бързо отдръпна ръката си.

— Т-трябва да вървя.

Наоми се намръщи.

— Защо?

Хана стоеше пред нея, неспособна да мисли. Единствената ѝ цел беше да се добере до входната врата колкото се може по-бързо.

— Н-нещо изскочи — заекна тя.

— Ами шоуто?

Хана я погледна през рамо. Наоми изглеждаше наранена, но Хана знаеше, че това е само преструвка.

— Съжалявам — едва успя да прошепне тя. После отвори вратата, измъкна се в коридора и я затвори бързо зад себе си, преди Наоми да успее да я последва.

Почти бе стигнала до асансьора, когато зърна отражението си в огледалото на стената. Синята перука, която Наоми беше купила, стоеше изкривена на главата ѝ. Половината ѝ коса стърчеше право нагоре, останалата бе зализана на челото. Когато посегна да я отмахне, нещо изпърха и падна на пода. Приличаше на касова бележка. На гърба беше написано нещо със син химикал. Когато Хана се наведе, за да го погледне отблизо, сърцето ѝ замря.

Не можеш да се скриеш от истината, малка лъжкиньо. Ще си получиш заслуженото.

А.

[1] Джилиан Майкълс — популярна фитнес инструкторка, участваща в множество телевизионни предавания. — Б.пр. ↑

22.

НА КАКВОТО СИ СИ ПОСТЛАЛ...

На следващата сутрин някой почука силно на вратата на Спенсър.

— Спенсър? — извика Рифър. — Там ли си?

— Иди си — отвърна тя с приглушен глас. — Болна съм.

— Какво ти е? — Рифър звучеше обезпокоен. — Мога ли да вляза? *Моля те!*

Спенсър скри лицето си под възглавницата си и изстена. Опитваше се да остане в стаята си колкото е възможно по-дълго. Беше получила есемеси от Ариа, Хана и Емили още от рано сутринта, в които приятелките ѝ съобщаваха, че Хана засега не е успяла да проникне в компютъра на Наоми и да открие още нещо. После Емили и Ариа ѝ се бяха обадили, за да я попитат дали иска да направят още една репетиция за шоуто на талантите — представлението беше вечерта, а те все още не бяха отработили всички танцови стъпки. Бяха се отказали да я врънкат, след като тя им каза, че не се чувства добре, но Рифър не се отказваше.

— *Моля те-е-е!* — провлачи той отново.

Спенсър въздъхна, изправи се и закуцука към вратата, потрепервайки всеки път, когато отпуснеше тежестта си върху изкълчения си глезен. Светлината в коридора беше ярка и тя примига. Когато Рифър я видя, ченето му увисна.

— Какво ти се е *случило?*

— За кое от всичките неща питаш? За това, че смърдя на повръщано, или че цялата ми коса е олепена с дъвка?

— *За всичките!* — простена Рифър.

Спенсър хвърли поглед на отражението си в огряното от слънцето огледало в коридора и изтръпна. Достатъчно лошо беше, че цялата нощ беше повръщала заради някакви развалени мариновани скариди, които беше яла на вечеря — или поне предполагаше, че са били скаридите, макар че и други хора бяха яли същото и нямаха дори

болки в стомаха. Плюс това тази сутрин се беше събудила с нов аксесоар в косата си — голямо парче дъвка. Щеше да е същинско чудо, ако успееше да я махне, без да си отреже цялата коса.

— Някой я е пъхнал в косата ми в блъсканицата на излизане от кафенето след вечеря — каза Спенсър. — Въртях се насам-натам в леглото и изведнъж се оказа, че е там.

Рифър седна в креслото, изглеждаше озадачен.

— Видя ли кой го направи?

— Не.

— Може да си дъвчела дъвка, преди да заспиш, и да си забравила да я извадиш?

Тя поклати енергично глава.

— Никога не дъвча дъвка преди лягане.

Рифър пристъпи към нея и я прегърна през кръста.

— Може би с това вселената иска да ти каже, че не бива да се крием повече?

Спенсър се измъкна от прегръдката му.

— Ние *трябва* да се крием.

— Все още? — Рифър сложи ръце на хълбоците си.

— Казах ти — рече Спенсър. — Не мисля, че е честно спрямо Наоми. И ти каза, че нямаш нищо против.

Рифър подсмръкна.

— Не знаех, че намеренията ти са толкова сериозни.

Той прекара ръце през косата ѝ, като нямаше вид на отвратен от дъвката. Тя се опита да се възпротиви, но Рифър ухаеше на лосион против изгаряне и хлор; след секунда устните му бяха върху нейните и двамата паднаха на леглото на Спенсър. Кожата му беше нагорещена от слънцето. Спенсър се извъртя, за да може да помогне на Рифър да съблече ризата през главата си.

Хрръс.

Внезапно леглото пропадна. Подът се разтресе. Картината с изображение на кораба, поставена над леглото на Спенсър, се разклати на гвоздея си, после падна и се разби в матрака. Спенсър успя да покрие с ръце главата си точно преди това.

Рифър примигна.

— Знаех, че съм буен, но не знаех, че съм чак *толкова* буен.

Спенсър изпълзя на килима и се вторачи в рамката на леглото. И четирите крака бяха паднали настрани, сякаш вече не можеха да издържат тежестта на матрака. Но дървото на мястото на счупването не беше натрошено, както можеше да се очаква, а беше останало гладко — сякаш е било отрязано с трион.

После тя се изправи и огледа гвоздея, на който беше висяла картината над главата ѝ. Той едва-едва се държеше за стената, готов всеки момент да падне. Явно някой го беше разхлабил. През първата вечер от пътуването имаше силни вълни, и въпреки че тубите с паста за зъби на Спенсър и Кирстен бяха паднали от полицата в банята, мебелите и декорацията не бяха помръднали. Двете се бяха пошегували, че вероятно всичко в каютата е завинтено, а не е окачено на калпави гвоздеи.

Кожата на Спенсър настръхна. Мисълта, която бавно и коварно се прокрадваше в главата ѝ през последните двайсет и четири часа, избуя с пълната си сила.

— Това е — обяви тя. — Не мога да издържам повече така. Това отиде твърде далеч.

— За какво говориш? — попита Рифър.

— Не разбираш ли? — извика Спенсър с треперещ глас. — Подхлъзването, хранителното отравяне, дъвката, и сега леглото? Някой ми причинява това *нарочно!*

Усмивката върху лицето на Рифър застина.

— Сериозно ли говориш?

— Разбира се, че сериозно.

— Кой би могъл да ти причинява това? И защо?

Тя дълбоко си пое дъх.

— Не е ли очевидно? Наоми!

Рифър се опули.

— О, стига. Тя не е чак *толкова* луда.

— Разбира се, че е!

Спенсър заоглежда изнервено каютата.

— Не ти ли се струва, че този телевизор е твърде близо до ръба? — попита тя. После се вторачи в недокоснатия поднос със закуската, която беше поръчала на рум-сървиса и помириса предпазливо сладките. — Би ли пробвал тези мъфини, за да се видим дали Наоми не им е сложила наркотици?

Рифър я изглежда.

— Хм, Спенсър, ако в тях имаше наркотици, тогава аз щях да се надрусам. Но ти страшно си се заблудила. Наоми не се опитва да те подлуди.

— Напротив, опитва се! — извика Спенсър. Тя се хвърли към шкафа и надникна вътре, за да провери дали саковете ѝ не са сложени така, че да паднат върху главата ѝ. После вдигна срещу светлината шишенцето с хапчетата ѝ против алергия. Бяха ли със същия син цвят като преди? А ако Наоми ги беше сменила с нещо друго — нещо опасно?

Рифър положи ръцете си върху раменете ѝ.

— Трябва да се успокоиш. Не можеш да се мяташ насам-натам и да обвиняваш някого за лошия си късмет. Всичко, което ти се е случило, е защото ти си направила така, че да се случи, нали?

В гърлото на Спенсър заседна буца. Рифър беше прав за всичко, грешеше само относно причините. Може би тя беше *предизвикала* лошия си късмет — може би това беше кармична разплата за всички ужасни неща, които беше извършила. Натопяването на Келси. Помагането на Хана в случая с Мадисън. *Табита*. Това беше начинът, по който вселената я наказваше.

После тя замижа силно, идвайки на себе си. Това не беше карма — беше А.! И А. нямаше да спре, докато не постигнеш каквото иска!

Спенсър веднага осъзна какво трябва да направи. Тя погледна към Рифър, отново с буца в гърлото си.

— Трябва да скъсаме — каза тя.

Ченето на Рифър увисна.

— *Какво?*

— Съжалявам — изрече тя монотонно. Знаеше, че ще се пречупи, ако погледне Рифър в очите, затова се беше втреничила в ръцете си. — Това просто не е редно.

— Наистина мислиш, че тя те тормози, нали?

— Да.

— Защо не ме оставиш да говоря с нея?

Спенсър извърна поглед.

— Не можеш ли просто да направиш каквото те моля?

Рифър отстъпи назад, сякаш тя го беше блъснала. За миг в очите му проблеснаха сълзи, но после скулите му се вкамениха, той си пое

дъх и се извърна.

— Хубаво — изрече той примирено.

— Съжалявам — каза Спенсър тихо. Но той вече беше хлопнал вратата.

23.

ПОГРЕШНА ПРЕДСТАВА

Същия следобед Ариа и Греъм стояха пред театъра, който се намираше на най-долната палуба на кораба. Боядисаните в небесносиньо стени бяха окичени със снимки на изпълнителите от „Цирк дьо Солей“, които изглеждаха шантаво и налудничаво с изпъкналите си очи, нелепо впити трика и абсурдно дълги крайници. Съседната стена беше посветена на обявите и рекламите за тазвечерния конкурс за млади таланти — той започваше в седем, с тематични партита преди и след него.

Но останалите стени също бяха покрити със странни йероглифи, свързани с „Цирк дьо Солей“. Ариа и Греъм бяха дошли тук заради последното указание от еко търсенето на съкровища, което бяха открили в една купчина с обелки в корабната кухня. То изискваше от тях да разшифроват йероглифите. Но на Ариа те приличаха просто на безсмислени завъртулки.

— Някаква идея? — Ариа отстъпи встрани, за да пропусне една от акробатките, над чиято глава стърчеше самотно щраусово перо. Сутринта, когато двамата с Греъм се бяха явили при Грегчен, тя им каза, че водят в класирането. — Ако разгадаем тази загадка, онези ваучери за Епъл са наши. — Макар в началото тази мисъл да не я изкушаваше особено, тя се разходи наум из магазина на Епъл, размишлявайки дали да си купи бял Айпад с много памет или Макбук Еър.

— Може би точно затова са го направили невъзможно за разгадаване. — Греъм сбърчи чело и започна да оглежда стената. — Това тук ми прилича на облак. — Той посочи към един пухкав образ. — А това прилича на падащо момиче.

Ариа потрепна. Ако наклонеше главата си под определен ъгъл, *наистина* можеше да види тяло, което пада в пространството. В съзнанието ѝ се появи снимката на Табита и последното съобщение на А. *Дали приятелят на Ариа ще я посещава в затвора?*

Вратата на театъра се отвори и навън изскочи още една акробатка. Тя ги погледна и се усмихна.

— Искате ли подсказка?

Ариа и Греъм кимнаха нетърпеливо.

Акробатката се приближи до тях.

— Виждате ли онази рисунка там, която прилича на стълба? Това всъщност е буквата А. А рисунката, която прилича на чадър, всъщност е Т.

Ариа отново погледна към стената.

— Значи това е нещо като криптограма?

— Точно така — отвърна акробатката, направи пирует и се отдалечи.

Ариа се вгледа в символите. Двамата с баща ѝ Байрън всяка сутрин решаваха заедно криптограмните пъзели във „Филаделфия Сентинъл“. Пъзелите представляваха разбърканите букви на даден цитат. Номерът беше да разгадаят шифъра, за да успеят да схванат смисъла.

Когато бръкна в чантичката си за молив, пръстите ѝ докоснаха малкия голф пин от игрището за мини голф, което двамата с Греъм бяха посетили предишния ден. Тя се плесна по челото.

— Греъм, колко съм недосетлива! Как мина снощи с Тори? — Предишния следобед Греъм ѝ беше изпратил есемес, в който ѝ съобщаваше, че двамата с Тори са си уговорили среща за вечеря. В отговор тя му беше изпратила списък с теми за разговор, като бе добавила, че той трябва да придържа стола за Тори, когато тя сяде, и никога, ама никога да не поръчва вместо нея. Не можеше да повярва, че е забравила да го попита.

Греъм отметна кичур коса от челото си.

— Добре мина. — После посочи думата, която включваше и приличащия на стълба йероглиф. — Ако това означава А, значи думата завършва на ТА. Както и онази.

— Да. Вярно. — Ариа го записа, после попълни всички А и Т в пъзела. След това се прокашля. — Значи е минало просто добре? А не невероятно?

— А може би това е ТЕ. — Греъм посочи дума, в която имаше много Т. Сякаш изобщо не я чуваше какво говори.

— Да — отвърна тя и си записа. Стомахът ѝ се сви. Нима срещата е била пълен провал? Може би Греъм не беше спрял да говори за Обществото за креативен анахронизъм или за мъртвата си приятелка. Може би Тори си беше тръгнала след аперитива.

Ариа си умираше от желание да попита, но внезапно коридорът ѝ се стори твърде тих и оголен. Двата продължиха да гледат пъзела още няколко минути, записвайки нови думи. Накрая разполагаха с цялото послание: *Защитете моретата. Спасете планетата. Живейте на макс.*

— Добре-е-е. — Греъм сви устни. — И какво да правим с това?

— Виждала съм някъде тази фраза — промърмори Ариа и затвори очи. В този миг отговорът изскочи в съзнанието ѝ: банерът в казиното от първия ден. Беше го забелязала, защото ѝ се беше сторило, че е видяла нещо — или някой — да се движи в сенките зад него.

— Хайде — каза тя, хващайки Греъм за ръката.

Казиното беше тъмно и празно, ротативките жужаха атонално. Банерът все още висеше над масите. Ариа мина под него и облегна дланите си на масата. Когато прокара ръка под нея, пръстите ѝ напипаха някакъв картон. Тя се наведе; до мястото, където краката на масата се срещаха с плота, бяха залепени две картички. Ариа дръпна тиксото и ги поднесе към светлината. И на двете пишеше „Поздравления!“.

Ариа отвори едната. Това наистина беше ваучер за онлайн магазина на Епъл на стойност хиляда долара. Тя махна с ръка на Греъм.

— Успяхме!

Греъм вдигна победоносно юмрук. После вдигна Ариа във въздуха и я завъртя. Тя се изкиска, но не го прегърна твърде силно, за да не оставя погрешни впечатления. Когато Греъм се обърна назад, бузите му бяха порозовели.

— Трябва да го отпразнуваме, не мислиш ли? — попита той. — Какво ще кажеш за вечеря в онзи ресторант на най-горната палуба?

— Ами... — Устните на Ариа потрепериха. Искеше ѝ се да му каже, че вместо това е по-добре да направи нещо с Тори. Освен това искаше да види Ноъл. Но Греъм изглеждаше толкова щастлив. А и току-що бяха спечелили.

— Съгласна съм — реши накрая тя, грабвайки единия ваучер от ръката му. — Само първо да се поосвежа.

Час по-късно Ариа се изкачи по спиралната стълба до „При Галилео“, малкия ресторант на главната палуба. По парапетите проблясваха гирлянди от миниатюрни лампички, които продължаваха по засадените в саксии фикуси. По масите бяха насядали посетители, джаз групата свиреше тихо в ъгъла, а по стените бяха накачени плакати, които рекламираха конкурса за млади таланти. Всички обявяваха с големи букви: ПЪРВА НАГРАДА: ВЕСПА!

— Ариа?

Греъм се появи зад нея, облечен в синя риза и нови дънки. Косата му беше грижливо сресана, беше се обръснал и от мястото си тя можеше да усети одеколona му с горски аромат. Когато я видя, лицето му потрепна нервно.

— Изглеждаш много добре.

— О, непрекъснато нося тези вехтории — отвърна Ариа, махвайки с ръка към синята си дълга рокля и еспадрилите.

Греъм отиде до бара и поръча две джинджифилови бири, после я поведе към високата маса до парапета. Щом се настаниха, той я погледна лукаво, измъкна една манерка от задния си джоб и я разклати. Вътре се разплиска течност.

— Какво е това? — прошепна Ариа.

— Нещо, което ще ни помогне да празнуваме — отвърна Греъм, но се поколеба. — Нещо против?

Ариа сигурно имаше доста странно изражение на лицето; тя се изненада, че Греъм пие. Все пак в уебсайта, посветен на Табита, той беше изказал твърдото си отношение към сервирането на алкохол на непълнолетни в „Скалите“.

— Предполагам, че мога да пийна малко — отвърна тя след миг и му позволи да ѝ налее в чашата малко от парливата течност. Когато отпи от нея, тя едва не се задави. — Бляк. — Сигурно беше поне петдесет градуса.

Греъм бързо пресуши чашата си.

— Имах нужда от това.

— Защо? — Ариа бутна чашата си встрани. — Мислех си, че след като вече спечелихме, ще се чувстваш доста по-спокоен. — Тя повдигна вежди. — Да не би да се притесняваш за изпълнението си в

конкурса? На мен изпълнението на „Death Cab“ на лютня ми звучи страхотно.

— Не е заради това — промърмори Греъм.

— Тори сигурно адски ще го хареса — въздъхна Ариа. — Като стана дума за това защо най-накрая не изплюеш камъчето? Как *всъщност* мина срещата?

Греъм помръдна едното си рамо.

— Нали ти казах. Добре. Отидохме в ресторанта на главната палуба. Тя си поръча суши, аз — бургер с пуешко.

Ариа примигна. Изброяването на ястията, които някой си бе поръчал на срещата, не беше точно добър знак.

— Имахте ли много теми за разговор?

— Предполагам. — Греъм разкъса на малки парченца салфетката, която му бе донесена заедно с чашата бира. — Честно казано, май не си падам особено по Тори.

— Защо не? — извика Ариа. — Тя изглежда идеална за теб! И съм повече от сигурна, че е заинтригувана. — Тя се облегна назад. — Да не би да се страхуваш да харесаш някой друг заради Табита?

— Определено не се страхувам. Просто тя не е за мен. — Греъм вдигна чашата и изпи остатъка от питието. На дъното на празната чаша задрънчаха парченца лед. Когато отново се облегна назад, той й хвърли продължителен, пронизващ поглед, който Ариа не можа да разбере. — Трябва да ти кажа нещо. Нещо, за което цял ден събирам смелост да произнеса.

Ариа се напрегна.

— Какво имаш предвид?

Греъм продължаваше да я гледа. Внезапно всички парчета от пъзела си дойдоха на мястото. *Той те харесва*, беше казал Ноъл. *Едно момче веднага може да го разбере*.

Тя рязко се обърна надясно, като едва не събори чашата си.

— Не е нужно да ми казваш каквото и да било — рече тя, опитвайки се да прозвучи безгрижно.

— Не, наистина трябва...

— Тази вечер ще се забавляваме — прекъсна го Ариа, пресягайки се към питието: внезапно алкохолът ѝ се стори много добра идея. — Ще отпразнуваме победата ни.

— Но... — Греъм млъкна рязко и очите му се разшириха, когато впери поглед в нещо на гърдите ѝ.

Тя погледна надолу и съжали, че не си е облякла нещо друго с по-малко деколте.

— Морето май е доста развълнувано тази вечер? — попита тя на висок глас, сочейки през перилата.

Но Греъм не кльвна на примамката. Той посочи с пръст медальона ѝ.

— Откъде взе това нещо?

Ариа го докосна предпазливо.

— Приятелят ми ми го подари.

Ръката на Греъм се стрелна напред. Той сграбчи медальона и го дръпна към себе си. Верижката се притисна в тила на Ариа, принуждавайки я да се наведе напред. Устните му се намираха на няколко сантиметра от нейните. Ариа извика и изви глава настрани, за да не може да я целуне, след което се отдръпна толкова рязко назад, че едва не събори стола си.

Когато отново се изправи, Греъм продължаваше да я гледа втренчено, без да се извини за онова, което беше направил. Ариа грабна чантичката си, избягвайки погледа му.

— Трябва да вървя.

Греъм също се изправи.

— Ариа, почакай.

— Недей. — Главата ѝ бе започнала да пулсира. Внезапно всичко започна да ѝ се струва неприятно и опетнено. — Ще поговорим покъсно, става ли?

Тя се опита да се обърне, но Греъм я хвана за ръката. Тя отново извика. Когато го погледна, лицето му бе мрачно, почни гневно.

— Но аз трябва да ти кажа нещо — рече настоятелно той.

— Боли ме — произнесе Ариа с треперещ глас, и погледна към ноктите му, забити в ръката ѝ. Сърцето ѝ блъскаше като полудяло в гърдите.

Греъм отпусна хватката си и изведнъж я погледна ужасено. Тя бързо се отдалечи към спираловидната стълба и започна да слиза по нея толкова бързо, колкото ѝ позволяваха обувките.

— Ариа! — извика Греъм след нея, но тя не спря. Едва когато слезе по стълбището, се осмели да погледне нагоре. Греъм стоеше на

върха с озадачено изражение на лицето. Очите му бяха тъжни, ъглите на устните му бяха увиснали надолу.

Тя бързо се отдалечи, усещайки как в гърдите ѝ се надига чувство за вина. Беше ли подвела Греъм? Беше ли той съкрушен? Как можеше нещата да се объркат толкова много?

Струваше ѝ се, че асансьорът не се движи достатъчно бързо. Тя не спираше да натиска бутона за повикване, уплашена, че Греъм може да реши да я настигне, за да говорят. В този миг зад гърба ѝ се разнесоха звуците на пиано. В чакалнята имаше малък роял и някой не спираше да натиска високите тонове. Мелодията приличаше на саундтрак на филма „Психо“.

Ариа се обърна с намерението да каже на човека, който свири, да престане, но на пейката не седеше никой. Тя огледа празната зала — дали изобщо беше чула нещо? Но във въздуха отекваха пискливите нотки на пианото. Някой наистина беше свирил на него. И Ариа веднага се досети кой.

24. НЕЩО ЛИПСВА

— Добре дошли на Бермудите! — разнесе се същия следобед гласът на Джереми от тонколониите. Прозвучаха първите тонове на „Over the Rainbow“. Вместо да изтича към парапета и да започне да маха на хората, които стояха на дока, както беше правила всеки път при пристигането им на някой остров, Хана продължи да стои зад купчината книги в библиотеката, без да сваля поглед от вратата на каютата си, която се намиреше малко по-нататък по коридора.

— Докога ще стоиш тук? — попита Майк, който седеше, вдигнал крака на съседното дъбово бюро, и разглеждаше някакъв стар брой на „Спортс Илюстрейтид“ с бански костюми.

— Вече ти казах — процеди Хана през зъби. — Чакам Наоми да излезе.

Майк надникна над корицата на списанието.

— Наистина ли не можеш да живееш, ако поне за миг не видиш Наоми? Да не би да се *страхуваш* от нея?

Хана го погледна.

— Можеш да си тръгнеш, когато поискаш. — Когато Майк я беше попитал какво смята да прави сутринта, Хана му беше отговорила, че смята да прегледа библиотеката на етажа. Майк ѝ беше предложил да отиде с нея, но след като половин час гледа как Хана наблюдава стаята си и не отваря нито една книга, той най-накрая разбра какво всъщност прави тя.

— Продължавам да смятам, че борбата в кал е решението — каза Майк, отгръщайки страницата, за да погледне пак към супермодела, облечен с изрязани бански.

— Благодаря за предложението — отвърна Хана. — Но всъщност не искам директен сблъсък. Тя ме хвана, че надничам в компютъра ѝ, и е много ядосана. Просто искам да се върна в стаята, когато нея я няма вътре.

Това донякъде беше истина. Хана не смяташе за нужно да добави, че иска да се върне в стаята, за да може *отново* да надникне в компютъра на Наоми. Или че може би Наоми е още по-ядосана на Хана, защото тя я беше зарязала без всякакво обяснение.

— Ровиш из нещата? — рече Майк. — Какво ти е щукнало? Първо следиш Колийн, сега Наоми...

— Ще престанеш ли да задаваш въпроси? — изсъска Хана, чувствайки се все по-раздразнена.

Майк остави списанието.

— Боже, добре. — Той се изправи и се протегна. — Отивам да намеря Ноъл, за да изрепетираме отново песента ни за шоуто. Обади ми се, като решиш да спреш да шпионираш.

Когато той излезе навън, вратата на каютата ѝ се отвори и навън излезе Наоми, облечена с бяла рокля с презрамки и сини сандали. На китките си носеше няколко дебели гривни, а под мишницата си държеше малка червена кожена чанта.

Когато Наоми мина покрай библиотеката, Хана затаи дъх, молейки се да не влезе вътре. Не влезе. Щом вратата на асансьора се затвори зад нея, Хана се промъкна по коридора към стаята им. Почти я беше стигнала, когато в коридора, който пресичаше техния, се появи някаква фигура, и тя замръзна. Беше Джереми. Вървеше с ръце зад гърба и си подсвиркваше „Янки Дудъл“.

Тя се притисна към стената, разколебана. Когато чу звънчето на асансьора, през ума ѝ мина ужасяваща мисъл. Ами ако Наоми беше забравила нещо и сега се връщаше?

Хана бързо изтича обратно в библиотеката и се обади на Спенсър.

— Хана съм — прошепна тя, когато приятелката ѝ се обади. — Намирам се точно пред стаята ми и искам да надникна в компютъра на Наоми, но не искам да ме хване. Можеш ли да стоиш на пост?

Спенсър изпъшка.

— Не искам да я ядосвам още повече.

Хана погледна отново към асансьора. Надяваше се Наоми да не се отскочила само набързо до магазина за подаръци.

— Моля те, Спенс. Няма да отнеме повече от пет минути. Трябва да я пипнем.

Спенсър въздъхна дълбоко и прекъсна връзката. След по-малко от минута асансьорът пропя и тя излезе навън, накуцвайки. Лицето ѝ беше бледо, а косата от едната страна на главата ѝ бе сплъстена. Спенсър забеляза, че Хана я гледа и каза:

— В косата ми беше залепнала дъвка. Голям зор беше, докато я махна. — След това направи жест с ръка към коридора. — Давай да свършваме по-бързо.

Хана влезе в стаята. Леглото на Наоми беше оправено, дрехите ѝ лежах сгънати на скрина. Хана се огледа наляво и надясно и накрая забеляза лаптопа под бюрото ѝ. Когато повдигна капака му, сърцето ѝ подскочи. Намери бързо папката със снимки и я отвори. Погледът ѝ веднага попадна на една папка, озаглавена „Вак.“ Тя я отвори и цъкна на първата иконка. Появи се същата снимка, която беше и в телефона на Ариа. Оказа се твърде лесно.

— О, Господи — прошепна Хана. — Ето ни.

— Наистина ли? — Спенсър дотича от вратата и погледна към екрана. — Господи. Изтрий ги!

— Ей сега. — Хана маркира снимките и ги изпрати в кошчето. — Върни се до вратата и гледай да не дойде! — нареди тя на приятелката си.

Спенсър го направи, макар че след няколко секунди отново се отдалечи от нея. Надникна в банята на Хана.

— Хей, твоята баня е по-хубава от моята.

— Според теб Наоми ли е направила тези снимки? — промърмори Хана, натискайки „да“ на прозорчето, което я питаше дали е сигурна, че иска да изтрие снимките.

— Мисля, че това вече го обсъдихме. Сигурно ги е получила от Втория А.

— Разбираш ли какво означава съществуването на Втория А.? — прошепна Хана, молейки се снимките да се изтрият по-бързо. — Означава, че някой друг също ни мрази. Освен това означава, че още някой притежава тези снимки. Това е човекът, който е видял какво се случи в Ямайка.

— Знам — отвърна мрачно Спенсър.

— Кой е той, според теб?

— Хана, ако знаех, може би нямаше да сме забъркани в тази каша! — Гласът на Спенсър звучеше отчаяно.

Хана също не знаеше, но мисълта, че Втори А. наистина съществува, започна да ѝ се струва все по-вероятна и това я ужасяваше. Макар да бяха заковали Наоми и бяха намерили доказателство, че тя е убиецът на Гейл, те пак нямаше да са в безопасност. Предполагаемият Втори А. пак можеше да ги натопа за всичко.

Най-накрая се появи съобщение, че снимките са били премахнати. *Пфу!*

— Мамка му! — извика Спенсър. Тя се появи от банята, носейки бутилка с бебешко олио, таблетки разхлабително и голям пакет с дъвки. — Виж какво намерих в чантата на Наоми!

— Не ѝ пипай нещата! — изсъска Хана, скачайки на крака.

— Не разбираш ли? — Спенсър размаха бутилката. — Това доказва без съмнение, че тя ме тормози! Използвала е разхлабителното, за да ме накара да си мисля, че имам хранително отравяне. Разсипала е бебешкото олио, за да се подхлъзна на него. И тя е сложила това — тя протегна пакетчето с дъвки, — в косата ми!

— Спенсър, искам да стоиш до вратата! — Хана я поведе по малкото коридорче към изхода. После върна нещата на Наоми обратно в банята и се върна при компютъра. След като вече бе изтрила снимките, искаше да намери нещо за Наоми, което да я свърже с Гейл. Някой имейл, може би. Тя отвори отново пощата ѝ в Гугъл, с надеждата да намери някое съобщение, подписано с А. Може пък да извадят късмет и да намерят нещо, което да издаде кой е човекът, с когото работи Наоми.

Но когато екранът се зареди, в пощата нямаше нито едно съобщение. Хана се намръщи и провери останалите папки на сървъра, но всичките бяха празни. Размяната на съобщения с Мадисън беше изчезнала, сякаш те никога не бяха съществували.

25.

ЗАБРАВИ ПРОБЛЕМИТЕ СИ

Загребване, загребване, загребване, загребване, загребване, вдишване.

Загребване, загребване, загребване, загребване, загребване, вдишване.

Емили стигна до стената, обърна се и заплува към другия край на басейна. Ръцете ѝ пореха ритмично водата. Краката ѝ ритаха с всичка сила. Когато стигна някъде до средата на коридора, тя трябваше да заобиколи един гумен макарон, а после и някаква плаваща играчка, която подозрително напомняше на гигантски пенис. По това време на деня басейнът не беше особено подходящ за правене на дължини — много ученици се киснеха във водата, спасявайки се от яркото слънце на Бермудите. Но плуването бе единственото нещо, което помагаше на Емили да мисли, а тя искаше да мисли колкото се може по-усилено. Все още не беше отговорила на Джордан дали е съгласна да избяга с нея, но Джереми току-що беше обявил, че влизат в пристанището на Бермудите. Скоро трябваше да вземе решение.

Загребване, загребване, загребване, загребване, загребване, вдишване.

Можеше ли завинаги да напусне Роузууд? Никога повече да не види семейството си? Освен това беше ли безопасно да бяга с една престъпничка? Ами ако някой проследеше Джордан и я върнеше обратно в Щатите? Какво щеше да прави Емили *тогава*?

Но след това тя си помисли за Тайланд. Предишната вечер беше разгледала снимки в интернет и едва не беше припаднала. Имаше тонове публикации за държавата, в които се казваше, че тя е спокойна, чиста, евтина и дружелюбна. *Никой не се интересува какво правите там*, беше написал някой. *Свободни сте да бъдете себе си*. Не искаше ли Емили точно това? Нали точно това Роузууд — или плуването — бъдеще в Университета на Северна Каролина — никога нямаше да ѝ осигурят?

Можеше всяка сутрин да се буди до Джордан. Можеха да пазаруват заедно из тайландските пазари, да пътуват до отдалечени и невероятни селища, да посещават други държави. Може би тя също щеше да преподава английски, както смяташе да постъпи Джордан.

В съзнанието ѝ се появи намръщеното лице на майка ѝ, след това на баща ѝ. Последва Карълайн, после Бет и Джейк. Отиването в Тайланд означаваше да изостави семейството си. От тях тя бе искала единствено да я обичат, а те не можеха. Може би бе настъпил моментът да избяга от болката. Може би Джордан щеше да стане нейното семейство.

Тя доплува до края на коридора и се хвана за ръба на басейна. Хана седеше в един от шезлонгите и Емили ѝ махна с ръка.

Хана изглеждаше пребледняла под тена си. Емили веднага се досети, че тя все още е притеснена от онова, което бе намерила — и което не бе успяла да намери — в компютъра на Наоми.

— Какво става? — попита Хана.

Емили прокара пръсти по повърхността на водата, неспособна да срещне погледа ѝ.

— Какво е мнението ти за Тайланд?

Хана се намръщи.

— Чувала съм, че е много готино. Защо?

Емили прехапа устната си.

— Ако ти се удаде възможност да отидеш там и да оставиш всичко зад гърба си, ще го направиш ли?

— Разбира се — отвърна натъртено Хана.

Внезапно Емили почувства как умът ѝ се прочиства и става ясен и безоблачен като небето. Тя се измъкна от басейна, прекоси бързо палубата и грабна хавлията си. Хана я последва.

— Чакай малко. За какво става въпрос? Да не отиваш в Тайланд?

— Не, разбира се — отвърна бързо Емили. Но гласът ѝ я издаде.

Хана се намръщи.

— Емили. Какво планираш?

Емили я стрелна с поглед. Внезапно си спомни за нощувките в дома на Али, когато двете с Хана заспиха последни.

— Хайде да разгледаме албумите със снимки на Али — беше предложила Хана веднъж и те бяха започнали да разгръщат страниците на старата книга под лунната светлина. — На тази снимка не изглежда

чак толкова добре — беше казала Хана, сочейки една снимка на Али от четвърти клас или на Али без грим сутринта на Коледа. Макар Хана умишлено да избираше най-грозните снимки на Али, тя като че ли разбираше, че Емили разглежда албумите, за да види най-доброто от Али, затова от време на време посочваше по някоя, на която Алисън изглеждаше особено красива. — Тя има най-красивите очи, нали? — казваше тя. Или пък: — Тук прилича на модел. — Всичко това заради Емили.

При този спомен очите ѝ се напълниха със сълзи. Приятелките ѝ щяха да ѝ липсват ужасно.

— Нищо не планирам — каза тя и избяга, преди Хана да успее да я спре.

От десния борд на кораба се виждаха доковете на Бермудите. Екскурзиантите вече бяха задръстили асансьорите в опитите си да слязат първи на брега. Дали Джордан беше сред тях? Щеше ли Емили да я открие навреме?

Асансьорите бяха твърде претъпкани, затова Емили изтича боса по стълбището към стаята си. Тя рязко отвори вратата и се огледа с надежда, но Джордан вече беше излязла. Тя трескаво дръпна хавлиения тюрбан от главата си, измъкна куфара си изпод леглото и бързо нахвърля нещата си вътре. После праметна чантата си на рамо и изскочи от стаята, присъединявайки се към потока от деца, които слизаха на брега.

Тя слезе по стъпалата и изскочи през вратата, която водеше към рампата. Подвижното мостче беше спуснато и тълпата ученици чакаше, за да слезе от кораба. Емили се изправи на пръсти и се огледа за тъмната коса на Джордан. Когато не я видя, тя усети как сърцето ѝ се качва в гърлото.

— Джордан? — извика тя. — *Джордан?* — Ами ако я беше изпуснала? Щеше ли Джордан да тръгне без нея? — Джордан? — извика тя отново.

— Емили?

Емили рязко се обърна. И там, под табелата, показваща къде е изходът от кораба, стоеше Джордан, облечена с тениската, която Емили ѝ беше заела, дънки, бейзболна шапка и слънчеви очила. Коленете на Емили омекнаха. Устните на Джордан се изкривиха в облекчена, възторжена усмивка. Емили се хвърли в прегръдките ѝ.

— Това означава ли, че идваш с мен? — прошепна Джордан в ухото ѝ.

— Предполагам, че да — отвърна Емили с треперлив глас.

Джордан отстъпи назад и извади мобилен телефон от чантата си.

— Страхотно ще бъде — каза възторжено тя и очите ѝ проблеснаха. — Обещавам.

След това набра някакъв номер и сложи телефона до ухото си.

— Ало, Джазмин? Искам да резервирам още един билет до Тайланд. Името е Емили Фийлдс. — Тя го произнесе бавно буква по буква. — Ще платя в брой на летището.

Емили отвори уста, за да каже, че ще помогне с плащането, но веднага осъзна, че няма толкова много пари. Освен това не знаеше откъде Джордан разполага с такива средства, но не беше сигурна, че иска да узнава.

Опашката пред изхода бавно се придвижи напред. Емили хвана Джордан за ръката, за да не я изгуби в блъсканицата. Като се придвижиха напред, тя успя да види доковете през вратата. Светлината беше толкова ярка, че трябваше да засенчи с длан очите си. Когато дойде техният ред, Джордан заслиза първа по рампата. Емили я последва с разтуптяно сърце. Джордан беше стигнала до средата на рампата, когато внезапно се спря. Емили се блъсна в гърба ѝ.

— Какво има? — попита тя. Потокът от деца се стичаше от двете им страни като река, която заобикаля скала по пътя си.

Лицето на Джордан беше станало призрачно бледо. Погледът ѝ беше фокусиран върху нещо във водата. Емили изви врат, за да види какво гледа. До кораба беше спряна една моторна лодка. Няколко мъже в униформи слизаха от нея. Единият говореше по уоки-токи. Другият като че ли имаше на кръста си пистолет в кобур. От едната страна на лодката се виждаше голяма емблема.

ФЕДЕРАЛНО БЮРО ЗА РАЗСЛЕДВАНИЯ.

Емили притисна длан към устата си. Тя гледаше, вцепенена, как федералните тръгват по дока право към кораба. След това ясно чу как единият казва „Катрин Делонг“ по уоки-токите си.

Джордан се обърна рязко към нея.

— *Ти* ли им се обади?

— Разбира се, че не! — извика Емили с широко отворени очи. — Знаеш, че не бих ти причинила това!

Погледът на Джордан прескочи към федералните, след което отново се върна на Емили.

— Знам, че не би го направила — призна тя. — Но... Не разбирам. Само ти знаеше истинската ми самоличност.

Стомахът на Емили се сви на топка. Тя *не беше* единствената. От известно време за това знаеше и още един човек. Емили трябваше да предупреди Джордан още когато бе получила първото предупреждение от А., но постъпи твърде егоистично.

Първият агент от ФБР изтича бързо по доковете; лицето му беше зачервено. Джордан сграбчи Емили за ръката.

— Да вървим — процеди тя през зъби. — Трябва да се отдалечим от тях.

Тя издърпа Емили обратно по рампата към вътрешността на кораба. Двете хукнаха нагоре по стълбите, взимайки стъпалата по две наведнъж. В началото Емили влачеше след себе си тежкия сак, но след това го захвърли настрани, защото само я забавяше. Най-накрая се спряха на палуба пет, където се намираха театъра и група ресторанти. Пред бюфета се виеше опашка от ученици, които даваха поръчките си.

Джордан изтича покрай тях и сви зад ъгъла към самостоятелните каюти. Зад тях се чу трясък.

— Не мърдай! — прогърмя мъжки глас.

Емили инстинктивно замръзна на място. И двамата федерални бяха застанали на стълбите и гледаха Джордан. Децата край бюфета стояха със зяпнали уста. Някой изпусна чинията си. Едно момиче дори изпищя.

Краката на Емили като че ли бяха залепени за пода. След няколко секунди Джордан щеше да бъде заловена. Тя също щеше да бъде заловена.

Тя рязко тръсна глава; мразеше се заради това, че дори си го беше помислила. Когато погледна към Джордан, тя ѝ се усмихна тъжно.

— Всичко е наред — каза тихо тя. — Тичай. Престори се, че никога досега не си ме виждала.

— Не! — извика Емили, засрамена от това, че Джордан е усетила какво се върти в главата ѝ. — Няма да те изоставя така!

Но Джордан се стрелна към парапета.

— Веднага спрете, мис Делонг! — нареди високият агент.

Джордан се вкопчи в парапета, очите ѝ гледаха студено. В лицето ѝ имаше нещо диво, сякаш бе заклещено в ъгъла неопитомено животно, което търси изход за бягство. Всички в закусвалнята я гледаха. Тогава Джордан скочи върху парапета. За миг остана там, запазвайки равновесие, вперила поглед във вълните далеч надолу под краката си. Тогава Емили осъзна, какво смята да направи.

— Не! — изпищя тя и се хвърли напред.

Но закъсня. Тялото на Джордан изчезна зад корпуса на кораба. Секунди по-късно се чу плясък. Всички изтичаха до парапета, за да погледнат. Тюркоазеното море се плискаше в борда на морския съд. По повърхността се носеха огромни купчини водорасли.

Моля те, покажи се, моля те, покажи се, мислеше си Емили, докато се оглеждаше да зърне главата на Джордан. Но тя не се появи.

— Къде отиде? — попита някой зад нея.

— Скокът беше много от високо — обади се някой друг. — Може да не е оцеляла.

Федералните вече тичаха надолу по стълбите към лодката си. Емили се вкопчи здраво в парапета, оглеждайки вълните за Джордан. На повърхността на водата се виждаше грозна кафеникава пяна. Над вълните скачаха риби. Но от Джордан нямаше нито следа.

Поне стотина ученици надничаха над парапета, за да видят дали Джордан ще изплува. Емили искаше да им изкрещи, да ги накара да се махнат оттам. Как можа да се случи това? Кой беше съобщил в полицията? Тя веднага се досети за отговора на този въпрос. Глупаво бе да предполага, че е бил някой друг.

И сякаш прочел мислите ѝ, телефонът ѝ изпиука. Емили го измъкна от чантата си и се вгледа гневно в екрана, изпълнена с омраза към съобщението, което всеки миг щеше да прочете.

Опа! Дали не „прескочих борда“ с това обаждане в полицията, Ем? Съжалявам!

А.

26.

ДЕКОМПРЕСИЯ

Същия следобед, въпреки факта, че Спенсър все още имаше дребни парченца дъвка в косата и глезенът адски я болеше, тя седеше в рибарска лодка заедно с останалите участници във водолазния курс. Пътуваха към малка групичка от естествено формирани пещери в необитаемата част на острова. Скалите изглеждаха гладки и хлъзгави, а пустото тюркоазено море се ширеше зад тях. Мястото беше красиво, но зловещо изолирано.

Тим изключи двигателя на лодката.

— Оставих най-интересното гмуркане за накрая. Коралът в това заливче е удивително запазен и в идеално здраве. Да видим дали ще откриете всички скалarii — това е мястото, където те обичат да се навъртат. Готови ли сте?

След като получи утвърдителен отговор от всички, Тим ги накара да проверят внимателно уредите и дихателните си апарати. След това се вторачи в Спенсър.

— Искаш ли ти и Рифър да сте първи?

Рифър. Спенсър хвърли поглед към него. Рифър седеше до Наоми в другия край на лодката и явно избягваше погледа ѝ. Не бяха разменили и дума, откакто Спенсър скъса с него. Тя би могла да пропусне последното гмуркане, но дезертирането щеше да означава, че не е минала курса. И въпреки че бъдещето ѝ в Принстън *изглеждаше* сигурно, тя не изключваше възможността А. да се опита да я прецака отново.

А. — тоест *Наоми*. Спенсър изгледа намръщено Наоми, която беше хванала собственически ръката на Рифър. „Щастлива ли си сега? — прииска ѝ се да извика. — Получи това, което искаше, както става винаги“.

Вместо това тя едва-едва се усмихна.

— Може ли Кирстен да ми е партньор?

Тим погледна към Кирстен, която седеше до своята партньорка, момиче на име Джесика.

— Няма проблем — каза Джесика.

Кирстен се изправи и взе плавниците си.

— Единственото, за което ви моля, е никой да не се отдалечава от групата, става ли? — рече Тим, докато правеше път на момичетата, за да се спуснат във водата. — Тези течения могат да бъдат много опасни. Не искам някой да бъде отнесен.

Някъде отзад се вдигна ръка.

— Но аз съм чувал, че има даже още по-удивителни корали няколко пещери по-нататък — каза късо подстригано момче с пиърсинг на веждата. — Може ли да ги погледнем заедно?

— Категорично не. — Тим сбърчи вежди. — Коралите в тези пещери са наистина остри — някой може да се нарани. Освен това там е доста дълбоко — не е безопасно за начинаещи водолази. Придържайте се към места, където мога да ви виждам през цялото време, ясно ли е?

Спенсър въздъхна. Това означаваше, че трябваше да остане в полезрението и на Рифър и Наоми.

Тя сграбчи водолазната си маска от касетката и нахлузи ремъка през главата си. После двете с Кирстен седнаха отстрани на лодката, броиха до три и се спуснаха заднешком във водата.

Спенсър усети хладката вода върху кожата си и потъна надолу, надолу, надолу. Отвори очи, поемайки си дъх, и се огледа. Тропическите риби се стрелкаха напред-назад. Пръстовидни водорасли се носеха в елегантен танц. Спенсър забеляза Кирстен на няколко метра и ѝ помахаша. Кирстен посочи към резервоара на Спенсър и повдигна вежди — като партньорки се очакваше всяка от тях да наглежда екипировката на другата. Но Спенсър само поклати глава — бяха във водата от броени секунди. Все още нямаше нужда да се проверяват показанията на уредите. Това, от което тя се нуждаеше, беше известно време, през което да остане абсолютно сама. Така че се обърна към заливчето, за което момчето в лодката беше говорило, изгаряща от желание да провери големите дълбочини. Майната им на правилата.

Видя как всички останали се спуснаха във водата, включително Наоми и Рифър. Щом Тим ѝ обърна гръб, тя заплува грациозно

надалеч от групата, и в продължение на няколко минути чуваше единствено звуците на механичното си вдишване и издишване. Пред полезрението ѝ минаваха мехурчета. Пасаж от дребни, неоново розови рибки се стрелна покрай нея, последван от извиващата се перка на манта. Спенсър заплува още по-надълбоко, докато не се озова лице в лице с корала.

Неволно в главата ѝ се мярна спомен. В началото на шести клас, скоро след като бяха станали приятели, семействата Хейстингс и Дилорентис пътуваха заедно до вилите си в Лонгбоут Ки, Флорида, за един дълъг уикенд, и Али и Спенсър се записаха на водолазен курс. Докато вървяха по дока, Али я побутна и ѝ посочи ледената блондинка, която водеше групата.

— За миг се уплаших, че това е Наоми Циглър — прошепна тя. — Семейството ѝ има имот тук, нали знаеш.

Спенсър погледна Али.

— Защо вече не сте приятелки с нея?

— Скарахме се — отговори простичко Али, намествайки връзките на банските си.

— За какво? — пропита Спенсър.

Али сви рамене.

— Наоми си знае защо.

Тя никога не беше дала по-подробни обяснения. Ала сега Спенсър знаеше, че това е била *Кортни*, която никога не е познавала Наоми. Не е имало скарване — Наоми не беше направила нищо.

Или... беше? Имаше нещо толкова смразяващо в гласа на Кортни, когато говореше за Наоми — суровост, която дори великолепна актриса не би могла да имитира. Беше ли открила нещо опасно за Наоми, когато беше пристигнала в Роузууд? Имаше ли в тази история нещо, което Спенсър не знаеше?

Докато прекарваше пръсти по един корал, в черепа я прободеше остра болка. Тя се завъртя, като си мислеше, че нещо я е боднало, но наоколо нямаше никого — дори риби. Тя замижа силно, внезапно почувствала се замаяна. Когато си пое дъх, дробовете ѝ не се напълниха с кислород. Дали не се беше потопила твърде надълбоко? Дали не беше получила декомпресия?

Опита се да си поеме дъх отново, но не успя. Внезапно изпаднала в отчаяние, тя започна да намества водолазната си маска —

може би не беше поставена точно върху устата ѝ? Но маската беше наред, и въпреки това Спенсър все още не можеше да си поеме дъх. Биенето на сърцето ѝ се ускори. Тя се опита да изплува към повърхността, но ръцете и краката ѝ не се подчиняваха. Провери налягането в резервоара си, но той си оставаше пълен. Което беше невъзможно — определено не ѝ достигаше кислород.

Тя се задъхваше, а междувременно в ума ѝ се оформяше една идея. Беше чувала за подобни неща. Уредите могат да се манипулират така, че да показват пълен резервоар, докато той всъщност е празен. Тя знаеше, че точно това се е случило. И знаеше кой ѝ го е причинил. А.

Спенсър погледна замаяно във водата и зърна Наоми сред групата водолази в далечината. Олиото, на което се беше подхлъзнала, и номерът с леглото бяха детска игра в сравнение с изпускането на кислорода ѝ. Разбира се, Наоми продължаваше да я мрази! Как можеше Спенсър да си помисли, че е в безопасност само защото е скъсала с Рифър!

— Ммм! — извика тя, а водата погълна звука. Пред очите ѝ започнаха да се появяват кръгове. Тя заразмахва ръце и крака, тихо зовейки за помощ, но водолазите бяха твърде далеч, за да я забележат. Тя зарита по-енергично. Дробовете ѝ вече пламтяха, лакоми за въздух.

— Ммм! — изкрещя тя, размахвайки ръце още по-силно. Но всички водолази бяха с гръб към нея. Очите на Спенсър започнаха да се затварят. Вратът ѝ се отпусна, внезапно почувства тялото си натежало. Спусна се мрак, който замъгли погледа ѝ. Кракът ѝ се блъсна в една скала, но тя вече не можеше да се движи. Нямаше *енергия* да се движи. Това беше краят, вече беше неспособна дори да се бори.

Обля я вълна от топлина и тя се остави да потъне. Вече не чуваше дишането си. Очите ѝ се затвориха. Последното нещо, което видя, беше приближаваща се към нея светлина, която изпълни полезрението ѝ...

А после в дробовете на Спенсър нахлу въздух, и тя внезапно отвори очи. Кашляше яростно, от гърлото ѝ изригна солена вода и експлодира в носа ѝ, изгаряйки ноздрите. Отново легеше върху палубата на лодката. Рифър се беше навел над нея, устните му бяха мокри, а върху лицето му беше изписано облекчение.

— О, Божичко! — пое си дъх той. — Добре ли си?

Спенсър се опита да проговори, но вместо това избухна в нов пристъп на кашлица. Завъртя се на една страна и зачака водата да се оттече от очите ѝ. За част от секундата си помисли, че Рифър току-що я беше целунал, че нейното потъване е било само сън. Но после си спомни всичко.

— Какво... се случи? — изграчи тя.

— Тъкмо беше започнала да потъваш — каза Рифър. — Намерих те и те извадих на повърхността, а после ти направих дишане уста в уста. Тим провери оборудването ти — в резервоара ти не беше останал кислород.

По гърба ѝ полази хлад. Тя огледа тълпата от деца, струпали се на лодката, и зърна Наоми, криеща се отзад, с поглед, стрелкащ се от Рифър към Спенсър и обратно. Устните ѝ бяха стиснати толкова силно, че бяха почти безцветни, а очите ѝ бяха широко отворени. Изглеждаше разтърсена — може би защото Рифър успокояваше Спенсър.

Или защото планът ѝ да нарани Спенсър се беше провалил.

27.

СКРИТА ИЗНЕНАДА

Няколко часа по-късно Ариа се оглеждаше в огледалото с човешки ръст до концертната зала. Беше облякла същия оскъден бански, който носеше за първия си урок по плуване с Ноъл, тръстиковата пола, няколко мънистени огърлици и римските си сандали. Като допълнение към костюма беше сложила и едно цвете зад ухото си.

Тя огледа фоайето. Край нея мина едно момиче, което носеше портативен статив под мишница. Няколко деца носеха куфарчета с музикални инструменти. Джереми, който продължаваше да носи слънчевите си очила с форма на звезди, мина покрай тях с папка в ръка и уморен вид. Двама мъже в костюми и една жена с бална рокля, които сигурно бяха съдиите, вървяха след него. Всички обсъждаха оживено конкурса, а в залата се усещаше тържествен и празничен дух. Стоотици балони се носеха под тавана, а подът бе украсен със звезди от холивудската Зала на славата.

Тя забеляза Ноъл до един от входовете и едва се сдържа да не избухне в смях. Той беше облякъл торбест, лъскав анцуг, а на врата си беше окачил няколко златни вериги. Тя изтича при него.

— Приличаш повече на учител по физическо, отколкото на рапър!

Ноъл извъртя бейзболната шапка на главата си настрани и скръсти ръце на гърдите си в гангста-стил.

— Само почакай да чуеш речитатива ни. Двамата с Майк сме адски добре подготвени!

— Кога излизате на сцената? — попита Ариа.

— Седем и половина. А ти?

Ариа погледна в телефона си; на всички участници в конкурса беше изпратена програмата на събитието.

— В седем — отвърна тя. — Мисля, че сме едни от първите. — Часът беше шест и половина.

Ноъл я хвана под лакът.

— Да отидем да пробваме храната.

Двамата влязоха в залата и тръгнаха по пътеката към сцената, край която бяха подредени бар и маси, отрупани с храна. Няколко редици със столове бяха изнесени, за да се освободи място за малък импровизиран дансинг. Докато заобикаляха група момичета, които упражняваха поредица от акробатически премятания, Ариа набра за пореден път номера на Емили. Отново беше прехвърлена на гласова поща. Това бе третият път през последните няколко часа, когато Ариа се опитваше да се свърже с Емили. Спомни си съобщението по телевизията, което бе чула, докато излизаше от стаята си. „МОДНИЯ КРАДЕЦ СКАЧА ОТ КРУИЗЕН КОРАБ В БЕРМУДИТЕ — АГЕНТИ НА ФБР ПРЕТЪРСВАТ ПРИСТАНИЩЕТО“. Това определено обясняваше всички лодки на ФБР в залива, които Ариа бе забелязала при последното доглеждане през прозорчето си. Очевидно момичето не беше слязло от кораба в предишното пристанище, както беше казала Емили.

След сигнала Ариа каза: „Ем, аз съм в залата за конкурса. Надявам се всичко да е наред и да не си се отказала да участваш. Обади ми се, когато чуеш съобщението“. Тя пусна отново телефона в чантичката си, после огледа тълпите от участници, които сновяха във всички посоки. Спенсър също я нямаше никаква, както и Хана.

Ноъл грабна една празна чиния и се нареди на опашката пред масата, която бе отрупана със сребърни супници, пълни с храна.

— А къде е Греъм?

Ариа погледна встрани и стомахът ѝ се сви.

— Не знам.

Ноъл повдигна вежди.

— Мислех, че вие двамата сте много добри приятели.

Ариа зачопли тръстиквата си пола.

— Търсенето приключи. Предполагам, че просто нямаме толкова много общо, както си мислехме.

— Уреди ли се с онова момиче, както обеща?

Ариа не отместваше погледа си от таблата с лъскави вилици и лъжици, която лежеше на масата.

— Оказа се, че не е неговият тип.

Тя усещаше погледа на Ноъл върху себе си, докато той се опитваше да разбере какво премълчава тя. Сигурно трябваше да му каже истината — нали все пак така се бяха разбрали — но ако той разбереше, че Греъм буквално я беше наградил, сигурно щеше да избие вратата на каютата му и да се опита да го пребие. По-добре беше да си мисли, че Греъм просто е изгубил интерес. Само ако можеше това да е истина. Мускулите на врата я боляха от дръпването му за огърлицата. Вбесеното му лице не спираше да проблясва в съзнанието ѝ, а стомахът ѝ се свиваше всеки път, когато си спомнеше как той я бе подгонил по стълбите.

— Хей, купонджии! — извика Джереми от сцената. Зад гърба му сновяха младежи с работнически тениски и скъсани дънки, които подреждаха оборудването. — Вярно, че все още не сме подготвили всичко, но за да ви настроя подходящо, съм ви подготвил голяма изненада. Към нас се присъедини един специален гост, който ще изпълни няколко песни, преди да започне шоуто. Затова без повече приказки, моля, посрещнете с ръкопляскания... „Веган Сънрайз“!

Ариа погледна питащо Ноъл; никога не беше чувала за тях. Децата заръкопляскаха вяло със същия объркан израз на лицата. Но когато членовете на групата излязоха на сцената и засвириха доста тежък китарен кавър на „When I Come Around“^[1], всички просто свиха рамене и затанцуваха.

Опашката за храна помръдна напред и Ариа и Ноъл започнаха да пълнят чиниите си. Тя провери няколко пъти телефона си, но нямаше никакъв отговор от Емили или Спенсър. Тълпата ставаше все по-шумна и възбудена; сякаш отникъде се появи някакъв момичешки лакът, който изби чинията на Ариа от ръцете ѝ. Ариа се извъртя, за да я подхване, но глезенът ѝ се изкриви и тя залитна. Усещаше как пада, но не можеше да направи нищо; след секунди вече се намираще на пода, а косата ѝ беше пълна с вегетариански нудълс. Дочу тих звън. В първия момент си помисли, че това е вилицата ѝ, която се удря в земята, но след като се надигна, осъзна, че е бил медальонът ѝ. Той се беше отворил от удара.

— Добре ли си? — попита Ноъл, протягайки ръка, за да ѝ помогне да стане.

— Да — отвърна Ариа, докато събираше разпиляната храна, доколкото можеше, за да я изхвърли в близкото кошче. След това

отново хвана медальона си. Вътре имаше снимка на две усмихнати русокоси момичета, допрели бузите си. Когато се взря в тях, тя бавно осъзна, че ги познава. Момичето вдясно имаше кръгло лице, големи сини очи и леки следи от изгаряния по шията. *Табита*.

Ариа погледна към момичето вляво. Очите ѝ бавно обходиха познатото лице със сърцевидна форма, големите сини очи. Тя се дръпна стреснато назад. *Не*. Не беше възможно.

Ариа отмести медальона по-далеч от лицето си, но очите на момичето като че ли продължаваха да я следят. Тя имаше онази манипулативна усмивка на победителка, която години наред беше очаровала Ариа. В гърлото ѝ се надигна писък. Внезапно осъзна, че не може да диша.

Али.

— Ариа?

Ариа погледна нагоре и примигна. Ноъл я гледаше втренчено. Тя му се усмихна нервно и бързо затвори медальона. Но заключалката му беше счупена и капачето почти веднага отскочи обратно. Ариа отново погледна снимката. Не беше възможно. Сигурно съзнанието ѝ въртеше номера. Тя се опита отново да го затвори, после погледна внимателно към външната страна на капачето. Под силната светлина на сценичните прожектори инициалът, който бе гравирен върху него, не беше *G* или *P*. Беше *T*.

От Табита?

Внезапно в ума ѝ прещрака нещо. С разтуптяно сърце тя грабна телефона си, отвори паметната страница на Табита и се втренчи в снимката на момичето на първата страница. *Ето* къде беше виждала огърлицата. На шията на Табита, преди да умре.

Тя хвана синджирчето с ръка.

— Къде всъщност намери това?

Ноъл я погледна объркано.

— Нали ти казах. На плажа на Сейнт Мартин. Защо?

Мислите на Ариа препускаха в милион различни посоки.

— Това е невъзможно — прошепна тя. Не можеше да е съвпадение. Дали А. я беше подхвърлил на Ноъл? Освен това тази снимка — Табита и Али *наистина* бяха приятелки.

Тя отстъпи назад, но краката ѝ се подгънаха.

— Ариа? — Ноъл докосна ръката ѝ. — Какво има?

— Просто трябва да... — рече тя със слаб глас. После тръгна, залитайки, към изхода. Телефонът ѝ иззвъня. Беше Греъм. Паникьосана, Ариа прекъсна повикването и набра номера на Спенсър. Но отново ѝ се включи гласова поща.

— Къде си? — попита настоятелно Ариа след сигнала. — Трябва да поговорим.

Ала тя се страхуваше да каже каквото и да било по телефона, затова затвори и ускори крачка. После се обади на Емили, но и тя не ѝ отговори. Същото се случи и с Хана. Ариа изтича по пътеката и се спря пред асансьора, натискайки бутона за повикване няколко пъти.

— Ариа?

Ариа се обърна. Греъм стоеше до прозореца и я гледаше.

— Мина покрай мен — каза той с раздразнен глас. — Защо не отговаряш на обажданията ми? Трябва да поговорим.

— Аз... — Ариа замълча и погледна към медальона, който държеше в ръцете си. Греъм също го гледаше. Той сбърчи вежди. Устните му се свиха и той внезапно се протегна и докосна китката ѝ. Тя ахна и побърза да стрие медальона в юмрука си, но беше твърде късно. Греъм сигурно беше разпознал огърлицата на бившата си приятелка. Сигурно я беше разпознал още предишния път.

— М-мога да обясня — заекна Ариа.

Греъм примигна.

— *Можеш?*

Бузите му пламтяха. Очите му горяха. Внезапно нещо друго прещрака в мозъка ѝ и една ужасяваща мисъл прегази всички останали. *Той знае какво съм направила.*

Точно така. Греъм не искаше да говори с нея за това, че го привлича: искаше да я обвини, че е убийца.

Тя се обърна, търсейки трескаво някое място, където да избяга. В далечината проблесна червеният надпис „ИЗХОД“, който сочеше към стълбището.

— Ариа! — извика Греъм, впускайки се след нея. Той я хвана за ръката и я дръпна силно. Пръстите му изгаряха кожата ѝ като гореща ютия. Тя изпищя, изтръгна ръката си от неговата, блъсна тежката врата и се затича надолу по стълбището. Никога не беше слизала на долните етажи и не знаеше какво има там. Пред нея се появи врата с надпис „НЕ ВЛИЗАЙ“.

Стъпките на Греъм отекнаха на горната площадка.

— Ариа, върни се! — изрева той.

Тя връхлетя през вратата и се озова в огромна, просторна зала, пълна с корабни машинарии. Бълбукаха котли. Жужаха климатици. Най-различни уреди потракваха и бръмчаха. Теренът се осветяваше от няколко тавански лампи и преминаваше в няколко дълги, подобни на лабиринт коридори. Наоколо нямаше жива душа.

Вратата зад гърба ѝ се отвори.

— Ариа! — извика Греъм и гласът му отекна в стените.

Ариа се шмугна зад един котел, но Греъм я забеляза и се затича към нея със зачервено лице и пламтящи ноздри, оголил зъби.

Тя рязко се обърна, търсейки отчаяно някой, който да ѝ помогне, но беше съвсем сама. Тогава се огледа за някое място, където да отиде, да се скрие. Зад котлите имаше друга врата с табелка „САМО ЗА ПЕРСОНАЛА“. Ариа изтича към нея и я отвори. Стаята беше пълна с тръби, монитори и още котли. Гърмящият звук беше оглушителен и ѝ напомни за форсиран двигател на мотоциклет. Дръжката на вратата изтрака и Ариа побърза да въртне ключа, след което затисна вратата с цялата си тежест. По бузите ѝ се стичаха сълзи от страх.

— По дяволите, Ариа, не можеш да се криеш вечно! — Греъм започна да удря с юмруци по вратата.

— Моля те — изхълца Ариа, — просто си върви. *Моля те!*

— Няма да си тръгна, докато...

Някакъв двигател забръмча. Той се опита да надвика боботенето на машините.

— Трябва да... трябва да...

— Просто ме остави на мира! — проплака Ариа. — Съжалявам, чу ли? Ужасно съжалявам! Не съм искала да ѝ сторя нещо! Просто бях толкова уплашена! Всички бяхме уплашени!

— Не можеш... Аз... той... и... — Гневният глас на Греъм се усилваше и затихваше. Ариа успяваше да долови само отделни думи. — ... *те под око!*

— Моля те, върви си! — изпищя Ариа. — Казах, че съжалявам! Моля те, остави ме да си ида!

— ... има снимка! — продължи Греъм. — ... *те под око!*

Кръвта на Ариа се смрази. Той сигурно говореше за ужасната снимка на Ариа, която блъска Табита от покрива. Може би *той* я беше

снимал. Може би точно той я държеше *под око*?

Мислите прелитаха една след друга в главата ѝ, като падаща редица от плочки домино. Ами ако Грѐм беше полудял заради Табита и не я беше оставил на мира, след като бяха скъсали? Може би я беше последвал в Ямайка, за да отпрати нещата. Може би ѝ беше правил снимки, без тя да разбере, и си беше намерил място на брега, откъдето да я снима на покривната тераса. Само че вместо да снима Табита с няколко нови приятелки, той беше станал свидетел на убийство. Може би я беше снимал и на брега, след като беше паднала и умряла. Може би дори той бе свалил огърлицата от шията ѝ и я беше подхвърлил на Ноъл. Не беше ясно обаче защо не беше съобщил веднага в курорта, но пък може би беше решил *сам* да отмъсти. И така... се беше превърнал в А.

Ариа започна да трепери. Възможно ли беше това? Всичките предупреждения, които ѝ бяха отправяли приятелките ѝ, всеки път, когато ѝ бяха казвали, че той има мотив, а тя винаги го защитаваше и му търсеше *оправдания*. Той *имаше* мотив. Би могъл по някакъв начин да се свърже с Наоми след катастрофата и да я вербува в екипа си.

Може би той беше убиец. Мъчител. И сега тя бе попаднала в капана на тази стая, а той беше пред нея.

Вратата кънтеше и се тресеше под ударите и ритниците на Грѐм. Когато Ариа затвори очи, тя видя ужасеното лице на Табита, докато падаше. Представи си потрошеното ѝ тяло на пясъка, галено от вълните на прилива. Ариа *беше* един ужасен човек. Заслужаваше Грѐм да ѝ е ядосан. Но не заслужаваше нищо от онова, което той беше извършил като А.

Бум!

Ариа изпищя и покри главата си с ръце. Звукът беше дошъл съвсем отблизо и цялата стая се разтресе. Светлините над главата ѝ примигнаха и около нея се разнесе звъntenето на падащ по земята метал. Тя изхлипа и надникна между пръстите си. Да не би нещо да се беше взривило? Във въздуха миришеше ужасно на барут и изгоряла електроника. Това донякъде ѝ напомняше за фойерверки. Или, може би, за самоделна бомба.

Противопожарната аларма започна да вие.

— Внимание, до всички! — разнесе се гласът на Джереми от високоговорителите. — Трябва веднага да се евакуираме! Моля,

придвижете се до спасителните лодки и спазвайте реда!

Да се евакуират? Сърцето на Ариа заблъска в гърдите ѝ. Тя дори не можеше да отвори вратата.

Отново наостри уши, в очакване Греъм да продължи да удря. Минаха няколко секунди, после минута. Най-накрая Ариа се осмели да откrehне вратата. Над главата ѝ проблясваха аварийните светлини. Стаята беше пълна с пушек. Един котел се беше катурнал настрани. По пода бяха пръснати парчета метал. Като че ли отвсякъде бълваше черен дим и огнени пламъци облизваха тавана. Почти сигурно бе, че взривът е станал в тази стая.

Ариа изпищя и отвори широко вратата. Трябваше да се махне оттук. Огледа се за Греъм, очаквайки всеки момент той да я сграбчи. Но дори в замаяното си състояние тя бързо осъзна нещо.

Греъм го нямаше.

[1] Известна песен на Грийн Дей. — Б.пр. ↑

28.

ПЪРВО ЖЕНИТЕ И ДЕЦАТА

Емили следваше потока от ученици, които се бяха отправили към стълбите, а пушекът пареше в ноздрите ѝ. Над главата ѝ просветваха аварийните светлини. Наоколо всички говореха на висок глас за странната експлозия, смееха се истерично или правеха нервни сравнения с Титаник. И макар да бяха минали инструктаж по безопасност още първия ден, когато стъпиха на кораба, като че ли никой не си спомняше коя е неговата спасителна лодка.

— Слушайте всички! — извика Джереми от високоговорителите. — Ако случайно се разделим, не забравяйте, че срещата е в хотел „Ройъл Армс“ в град Хамилтън на Бермудите.

Джереми повтори съобщението още три пъти. Докато Емили чакаше да слезе по стълбището, тя погледна към небето. Над главите им се появи самолет, идващ от летището на Бермудите, което сега се намираше само на десет минути път с лодка. Дали това беше самолетът, на който трябваше да се качат двете с Джордан? Тя си представи хората, насядали по местата си, стюардесите, обикалящи по пътеките, миризмата на току-що сварено кафе, носеща се из залата — и двете незаети седалки, които бяха предназначени за нея и за Джордан.

Опашката се придвижи леко напред и още няколко деца успяха да минат през вратата към стълбището. Момичето пред Емили, което бе сплело цялата си коса на плитчици, смушка приятелката си.

— Чух, че терористи са взривили кафенето.

— Не, ония двете момчета от шоуто са го направили — отвърна многозначително приятелката. — Знаели са, че номерът им не струва и затова са решили да взривят терена и да отмъкнат веспата.

— Това си го измисли. — Плитчиците завъртя очи.

— Може да е онова момиче, което по-рано днес скочи през борда — разнесе се друг глас. — Може така да си е отмъстила заради онзи, който я е издал на федералните.

— Това са глупости. — Гласът беше раздразнен. — Тя повече не се показва на повърхността, за да си поеме въздух. Сигурно е мъртва.

— Можеш ли да си представиш, че през цялото време е била на кораба? Кой ли я е предал?

„Престанете да говорите за нея!“ — искаше да изкрещи Емили. Сякаш Джордан беше някаква прочута знаменитост, някой странен и непознат. „Тя обичаше кафето си с много мляко — помисли си тя. — Беше безстрашна. Тя е най-невероятното момиче, което съм срещала някога“.

Емили затвори очи и си представи как тялото на Джордан потъва все по-надълбоко и по-надълбоко в залива, точно както беше станало с Табита. Искаше ѝ се да удуши А. с голи ръце. Защо той просто не ги оставеше на мира? Защо А. трябваше да съсипе всяко едно нещо?

Тя усети как нечия ръка поляга на рамото ѝ. На стълбите зад нея стоеше Ариа, облечена с бански и с тръстиковата си пола, обляна в пот. Хана и Спенсър също бяха там, облечени в обичайните си дрехи, но с ошашавени лица.

— Какво става? — попита Емили.

Ариа огледа децата на опашката, после издърпа Емили на площадката, която беше сумрачна, хладна и празна. Край тях преминаваха ученици, но като че ли никой не забелязваше, че те са там.

— Погледни. — Ариа извади от джоба си кръглия златен медальон, който бе носила цяла седмица, и го залюля пред носа на Емили. Двете му половинки се разтвориха. Емили погледна с присвити очи двете момичета на снимката. Едното беше Али. Когато осъзна кое е другото, отстъпи объркано назад.

— Това *Табита* ли е? — прошепна тя.

— Огърлицата е била нейна — каза Ариа. — Ноъл я намерил на брега, но аз проверих снимката на Табита в интернет, и със сигурност е нейната.

Спенсър поклати замаяно глава.

— Обзалагам се, че Наоми я е подхвърлила на Ноъл, за да я намери и да я подари на Ариа.

— Или пък Греъм го е направил — каза Ариа, която продължаваше да диша тежко. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще избухне в сълзи. — Грешала съм за него, мацки. Той впери поглед в

огърлицата, сякаш знаеше какво представлява тя, след което ме погледна така, сякаш знаеше всичко, което съм направила. Избягах от него и се скрих в котелното, но той ми се разкрещя през вратата. Извиках му, че съжаляваме за онова, което сме сторили на Табита, но това не го възпря. Каза, че ме държи под око и спомена снимката. Мисля, че той е сложил бомбата. Веднъж, когато разговаряхме, спомена за барут — сигурно знае как да предизвика експлозия.

Спенсър притисна длан към устата си.

— Можел е да те убие!

— Знам. — Ариа преглътна тежко.

Емили потрепери.

— Според теб коя снимка е имал предвид?

— Не знам — отвърна Ариа. — Може би онази с Табита на брега. Мисля, че *той* работи с Наоми.

— О, Господи. — Спенсър отстъпи назад, изглеждаше замаяна.

— Но защо Наоми — или Греъм, или който и да е там — е подхвърлил огърлицата на Ноъл, за да я даде на Ариа? — попита Хана.

— Тя доказва, че сме убили Табита — рече Спенсър, навеждайки се напред, за да не я чуят групата момчета, които трополяха надолу по стълбите. — Тя ни свързва с нея и с онази нощ. А. се опитва да изгради непоклатимо обвинение.

Емили се облегна на стената.

— Не разбирам. Защо му е на А. да вади нови улики? Нали има снимките? Единият А. ни е видял. И ние наистина го направихме. Защо му е да събира допълнително доказателства?

Спенсър сви рамене, аварийните светлини оцветиха лицето ѝ в червено.

— Не знам. Но ФБР са наблизко, търсят онова момиче, което скочи през борда. — След като каза това, тя погледна към Емили, после извърна глава. — Сега е идеалното време да ни издаде. За няколко часа ще ни арестуват, особено след като огърлицата е в нас.

Хана погледна към Ариа.

— Къде е Греъм сега?

Ариа забарабани с нокти по парапета.

— Нямам представа. Изчезна след експлозията.

Спенсър се намръщи.

— Това е доста странно, не мислиш ли?

Ариа сви рамене.

— *Радвам се*, че го няма. Страхувах се, че ще изскочи отнякъде и ще ме нарани.

— Това щеше да е по-логичното нещо, не мислиш ли? — Спенсър прегърна коленете си. — Радвам се, че си добре, но защо не те е изчакал, след като бомбата е избухнала? Защо си е тръгнал?

Емили се замисли за миг, наблюдавайки разсеяно тичащите по стълбището пасажери.

— Може би е изчислил погрешно избухването на бомбата и е трябвало да избяга, за да не пострада самият той.

— Или може би просто не е бил сигурен, че на покрива сме били ние? — попита Хана и направи пауза, за да се изкашля. — Дори онези снимки са доста размазани. Може би когато си побягнала от него, Ариа, той е получил своето доказателство. Може би двамата с Наоми ще кажат на ченгетата.

Спенсър се хвана за парапета и се изправи.

— Огърлицата определено ще ни свърже с престъплението. Ченгетата ще решат, че сме я откъснали от шията на Табита онази нощ. Хана кимна.

— Трябва *веднага* да се отървем от нея. Не ни трябва нищо, което да ни свързва с Табита — особено, когато ФБР са тук.

— Трябваше да се отървеш от нея веднага, щом си разбрала какво представлява — каза Емили на Ариа. — Защо не я хвърли зад борда?

Ариа изглеждаше като замаяна. Светлината на флуоресцентната лампа на стълбището правеше и без това бледата ѝ кожа да изглежда още по-призрачна.

— Не мислех съвсем ясно.

— Добре, че не си я хвърлила зад борда — рече решително Хана. — Наоколо обикалят милион ченгета. Все някой от тях щеше да я открие. Толкова хора те видяха да я носиш, Ариа — веднага ще направят връзката и тогава А. ще се погрижи да направят и връзката с Табита. Трябва да се отървем завинаги от нея така, че да не се върне никога при нас. Трябва да я привържем към нещо тежко, така че никой да не я намери.

Тонколоните пропищяха и момичетата погледнаха нагоре. Джереми дишаше тежко в микрофона.

— Още веднъж повтарям, хотел „Ройъл Армс“. Изпращаме имейли на всички, в случай, че някой забрави.

— Имам една идея — каза Спенсър, след като съобщението приключи. — Недалеч оттук има една пещера за водолази — групата ми по гмуркане днес се доближи до нея. Очевидно е много дълбока. Защо не се качим на някой от спасителните салове и не отидем там? Можем да се гмурнем до дъното и да заровим огърлицата под коралите.

Очите на Емили се разшириха.

— Но ние не сме разпределени на едни и същи салове. А и те побират повече от четирима души, нали? Ами ако застрашим живота на някого?

Спенсър сви рамене.

— Виждала ли си колко спасителни салове има на кораба? Достатъчно са за всички.

— Всъщност тя е права — рече замислено Хана. — В някои от документите, които обработих в администрацията, се споменава капацитетът на кораба и колко пасажери има на него в момента. Макар да ни се струва, че сме хиляди, всъщност при нормалните круизи тук се возят поне още около стотина души.

Ариа преглътна тежко.

— Спенсър, аз не мога да плувам.

— Аз мога — напомни ѝ Спенсър. — И съм сертифициран водолаз. Аз ще заровя медальона. Дори не е необходимо да слизаш от сала.

— Ами като приключим? — попита Ариа. — Ще се намираме насред океана. Как ще намерим останалите?

Спенсър не изглеждаше разтревожена.

— Нали чу съобщението — срещата е в хотел „Ройъл Армс“ в Хамилтън. Ще успеем да стигнем дотам.

Хана откъсна парче обелена боя от стената.

— Може да е опасно да плаваме с лодка сами, особено до толкова уединено място.

Спенсър махна с ръка.

— Ходила съм на Бермудите шест пъти със семейството ми. Познавам тези води.

— Навита съм — реши Емили. — Да вървим.

— И аз ще дойда — съгласи се най-накрая Ариа. Всички погледнаха Хана и тя неохотно сви рамене.

Момичетата се сляха с потока ученици, които отиваха на най-долната палуба. Спряха по пътя в склада за водолазни екипировки, за да вземат маска, резервоари с въздух и плавници. Вратите към отделението със спасителните лодки бяха широко отворени и пред очите им се разкриха синьо-черният океан и великолепно залезващо слънце. Всички бързаха да се изкатерят в спасителните лодки, без да обръщат внимание на това къде са разпределени. Приятелите сядаха заедно. Двойките се притискаха един до друг. Мнозина носеха питиетата си от партито преди конкурса. Повечето все още носеха костюмите си, също както и Ариа.

— Хайде — каза Спенсър и посочи една празна лодка в края на коридора. Всички хукнаха към нея и се изкатериха вътре, докато персоналът на кораба бе зает да пълни останалите лодки. Емили се хвана за гумената стена и впери поглед в пристанището. Брегът изглеждаше така, сякаш се намираше на мили от тях. Една лодка на ФБР премина с боботене вляво от нея и стомахът ѝ се сви от притеснение. Всички облякоха спасителните жилетки, които миришеха леко на мухъл. Когато най-накрая се настаниха по местата си, Спенсър дръпна веригата, за да запали извънбордовия мотор.

В този момент някой сграбчи ръката на Емили.

— Има ли място за още един човек?

Емили се обърна и едва не изхълца. На палубата, вперила поглед в нея, стоеше Наоми.

— Ами... — изписка тя, без да се помести.

Погледът на Наоми прескочи от Емили към Спенсър, Ариа и Хана. Всичките изглеждаха като ударени с мокър парцал. Крайчетата на устните ѝ увиснаха надолу.

— Мога ли да дойда с вас или не? — попита остро тя.

— Съжалявам, Наоми. Няма място. — Хана сграбчи Спенсър за ръката. — Тръгвай!

Спенсър даде газ и се отдалечи от кораба, като едва не събори Наоми във водата. Емили разтърка ръката си, където я беше докоснала тя. Кожата ѝ беше настръхнала.

— Хей! — извика Наоми след тях. — Какво става тук, по дяволите?

— Не ѝ отговаряй — промърмори Хана под носа си.

— Хей! — извика отново Наоми, наблюдавайки как Спенсър насочва лодката по-далече от брега. — Къде отивате? Това не е правилната посока!

Ариа изхълца. Хана изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да повърне. Сърцето на Емили биеше бързо като на уплашен заек. Спенсър беше стиснала здраво зъби, докато насочваше лодката право към пещерата. Миг по-късно се бяха отдалечили достатъчно, за да имат панорамна гледка към целия кораб. От кърмата се отделяха мъничките спасителни лодки. На най-горната палуба примигваха аварийните светлини. От прозорците се кълбеше черен пушек.

След това погледът на Емили се насочи към палубата, където екипажът организираше отплаването на останалите спасителни лодки. Наоми все още стоеше на мястото си, сложила ръце на хълбоците, и ги гледаше. Емили продължи да се взира в неподвижната фигура, която ставаше все по-малка и по-малка, все по-бледа и по-бледа, докато накрая не се изгуби във всепоглъщащия мрак.

29

S. O. S.

Отне им два̀сет минути, за да стигнат до мястото за гмуркане, където следобед се беше упражнявала групата на Спенсър.

Слънцето почти беше залязло; последните слънчеви лъчи танцуваха по небето, оставяйки след себе си пурпурни следи. Спенсър насочи лодката към онази част от брега, която бе обезобразена от грамадно скално формирование: отвесни скали и малки пещери. Навсякъде стърчаха назъбени корали. Водата се плискаше в хлъзгави, стръмни, покрити с водорасли камъни. Пещерата, която се намираше най-близо до тях, беше дълбока и черна и приличаше на страховита, гневна паст.

Спенсър угаси двигателя, после метна на гърба си бутилката с кислород и obu плавниците, чувствайки се леко обезпокоена, че използва водолазно оборудване, след като едва не се беше удавила. Но този път провери клапаните три пъти, а и нямаше начин Наоми да ги беше пипала, преди да напуснат кораба.

— Най-дълбоката част е в онази пещера. Ще отида сама. Вие стойте тук.

— Луда ли си? — рече Емили. — Не можеш да плуваш дотам сама. Аз идвам с теб. Ще плувам на повърхността, докато ти се гмуркаш.

— Аз също — каза Хана.

Ариа се ококори.

— Не ме оставяйте тук! Аз също идвам.

Спенсър я погледна притеснено.

— Ще се справиш ли?

Ариа пооправи каишките на спасителната жилетка.

— Ще се оправя. Всички сме заедно в това, нали?

— Аз ще стоя близо до теб — предложи Емили.

Момичетата привързаха лодката към една стърчаща скала и се спуснаха в хладната, пълна с водорасли вода. Заплуваха към тесния

проход и тъмния басейн. След няколко загребвания коридорът премина в широка пещера, където водата беше много по-спокойна и топла. Но тук също цареше пълен мрак — Спенсър едва успяваше да види на няколко сантиметра пред себе си. Нещата не се оправиха и след като включи водолазното фенерче, което бе грабнала от залата с оборудването. Лентовидните, хлъзгави водорасли не спираха да се увиват като пиявици около краката ѝ. Тя погледна притеснено към Ариа, но тя се поклащаше удобно на повърхността, благодарение на спасителната жилетка.

Спенсър грабна огърлицата от ръката на Ариа.

— Пожелайте ми късмет — обяви тя и се изгуби във водата.

Потъна бързо надолу, също както се беше случило по-рано. Този път обаче оборудването ѝ функционираше нормално и дробовете ѝ се напълниха с кислород. Щом достигна нужната дълбочина, тя намери едно скално образувание и пъкна огърлицата дълбоко в пещерата, вдигайки облак пясък. Когато водата се прочисти, огърлицата вече я нямаше. Беше скрита — завинаги, надяваше се тя.

Когато изплува на повърхността, момичетата продължаваха да порят водата. Цареше напрегнато мълчание — Спенсър беше сигурна, че през цялото време, докато е била долу, никоя от тях не беше обелила и дума. Зъбите на Хана тракаха. Ариа дишаше тежко. Очите на Емили шареха по брега, който изглеждаше на милион мили от тях.

— Готово — каза Спенсър, щом свали водолазната маска от лицето си. — Да се махаме.

Те преплуваха коридора. Със залязването на слънцето морето беше станало още по-студено и Спенсър с нетърпение очакваше да се качат в лодката и да заплават към сушата. Тя погледна с присвити очи към тънката ивица светлина на хоризонта. Границата между смрачаващото се небе и тъмносинята вода почти не се забелязваше. Единственият звук, който се чуваше, бе тихото плискане на вълните. Тя се огледа наляво и надясно, изгубила ориентация. Нещо не беше както трябва.

Емили изплува до нея. Ариа бе следващата, която се появи, последвана от Хана. Всички започнаха да се оглеждат объркано.

— Къде е лодката? — каза най-накрая Емили.

Спенсър примигна. После изведнъж се ориентира. Видя круизния кораб в далечината. След това забеляза скалата с форма на

пръст, която си спомни от гмуркането по-рано през деня. Но когато потърси скалата, за която бяха завързали лодката, тя видя само част от въжето. Доплува до него и го издърпа, усещайки тежестта, която го теглеше към дълбокото. На повърхността се появи извънбордовия мотор. След него излезе и безжизнената гумена обшивка на лодката, останала без капчица въздух в нея.

Ариа ахна. Емили и Хана се спогледаха ужасено. Вълните се плискаха в скалата. Отнякъде се дочу тънък, писклив кикот.

Хана изписка тихо и ги огледа с ококорените си, изпълнени с ужас очи.

— Н-не разбирам.

— Сигурно нещо я е пробило — предположи Спенсър с треперещ глас.

Емили изхълца.

— Това наистина ли се случва? Как ще се върнем на брега?

Те се спогледаха, след което погледнаха към кораба и огромното разстояние, което ги разделяше. Спенсър се обърна, опитвайки се да прецени дали могат да доплуват до сушата, но тя също беше твърде далеч. Емили сигурно щеше да успее да я достигне, но точно до нея Ариа пляскаше с ръце във водата и дишаше тежко, въпреки че беше със спасителна жилетка.

— Трябваше да остана на лодката. — Ариа изплю малко вода. — Може би това нямаше да се случи. Щях да я пазя.

— Престани — рече твърдо Спенсър. — Ами ако беше останала на лодката и тя беше потънала, а ти не беше успяла да излезеш от нея?

Ариа погледна към гладките скали.

— А как може нещо да я пробие? Не ми се струва възможно.

И точно тогава, сякаш в отговор на въпроса ѝ, те го чува отново: онзи писклив кикот, който сякаш се донасяше откъм океанските дълбини. Това бе отмъстителен смях, доволен смях, който сякаш казваше: *И какво ще правите сега, кучки?*

Внезапно в съзнанието на Спенсър покълна една мисъл.

— Наоми го е направила — прошепна тя.

Ариа преглътна на сухо. Брадичката на Хана трепереше. Пръстите на Емили потрепнаха, когато прибра кичур коса зад ухото си. Още щом Спенсър произнесе думите, тя знаеше, че това е истината. Наоми ги беше видяла да тръгват. Сигурно се беше досетила какво

смятат да направят и тъй като беше А., веднага бе надушила възможността. Спенсър вече виждаше новините на следващия ден: *Четири красиви момичета поемат на увеселително пътуване, докато круизен кораб се евакуира. Лодката се спуква, момичетата се удавят.*

Сигурно се беше случвало и друг път. Когато спасителните екипи най-после ги откриеха, щяха да определят случилото се като нещастен инцидент, а не като умишлено дело. Никой нямаше да отиде в затвора. Това бе идеалното престъпление.

Момичетата се спогледаха напрегнато.

— Наоми ни остави тук да умрем — прошепна Спенсър. — Двамата с Грѐм сигурно са били в съюз през цялото време. Щом онази бомба не успя да довърши Ариа, те са преминали към план Б.

Емили избухна в плач.

— Какво ще *правим*? Не искам да умирам по този начин!

— Помощ! — изкрещя Хана. Но вълните погълнаха звука от гласа ѝ.

— Не трябваше изобщо да идваме тук — избъбри Емили.

— Вината е моя — каза Ариа. — Ако не бях взела огърлицата, нямаше да сме тук. А *изобщо* нямаше да я загазим толкова, ако не бях бутнала Табита.

— Не говори така — рече Спенсър.

— Но това е истината! — проплака Ариа. — Единствено аз заслужавам отмъщението на А. Вие не!

Спенсър видя как една вълна заля Ариа. Когато главата ѝ отново се появи на повърхността, кашляйки, друга вълна я покри. Ръцете ѝ безпомощно пляскаха по водата. В очите ѝ имаше ужас.

Емили я сграбчи през кръста и я избута на повърхността.

— Трябва да стоиш спокойно — извика тя в ухото ѝ. — Паниката хаби енергията ти!

— Как да не изпадам в паника? — проплака Ариа. — Не виждаш ли? А. е измислил такова поетично отмъщение за нас, зарязал ни е в морето, за да могат вълните да ни изхвърлят на брега точно както се случи с Табита. Дори да оцелеем, каква полза от това? А. отново ще ни намери и ще ни причини нещо *още по-ужасно*.

— Не говори така — успокой я Спенсър. — Ще победим А. Ще намерим начин. — Но докато гледеше далечните светлини, тя осъзна,

че всичко, което Ариа бе казала, е истина. Изоставянето в морето беше най-ужасната възможна смърт, но ако оцелееха, кой можеше да бъде сигурен, че А. няма да измисли нещо много по-страшно? Как щеше да живее тя, щом знаеше, че А. всеки момент ще ѝ погоди поредния номер?

Ариа избърса водата от очите си.

— Ако се измъкнем живи оттук, ще разкажа на ченгетата какво се случи в Ямайка.

Всички рязко завъртяха главите си към нея и я зяпнаха.

— Не, *няма!* — изсъска Спенсър.

— Вече не издържам! — Ариа запляска с ръце по водата. — Не виждате ли какво се случва? А. използва вината и страха ни, за да ни манипулира — и ако не го спрем, това може да продължи вечно! Единственият начин да се спасим от А. е да си признаем. Тогава той няма да разполага с нищо срещу нас.

За миг морето се успокои. Хана избърса водата от очите си. Спенсър преглътна сълзите си. Най-накрая Емили се прокашля.

— Може би *всички* трябва да си признаем — каза тя.

— Не можем да те оставим да го направиш сама, Ариа — додаде Хана.

— Освен това си права. — Една вълна се плисна бузата на Спенсър. — Ако си признаем, А. ще е безсилен. По един странен начин това наистина ще ни освободи. Да, ще ни съдят, и да, кой знае какво ще бъде бъдещето ни? Но поне А. ще изчезне от живота ни.

Ариа преглътна тежко.

— Не е нужно да съсипвате живота си заради нещо, което съм направила аз.

Спенсър завъртя очи.

— За последен път ти казвам, Ариа, че всички сме заедно в това. *Всички* ще си признаем. Никога няма да ти позволим да поемеш сама вината.

Тогава, в безмълвно съгласие, всички доплуваха една до друга и образуваха защитен пръстен. Внезапно се почувстваха като истински най-добри приятелки. Дори сестри...

Спенсър зърна нещо в далечината и потрепна.

— Какво е *това*? — Когато през тях премина поредната вълна, нещо бяло проряза водата.

Ариа зяпна изненадано.

— Лодка!

Хана размаха ръце над главата си.

— Хей!

— Насам! — изкрещя Емили.

Над звуците от бушуващия прилив те доловиха бръмченето на двигател. Лодката се придвижваше право към тях. Хана се изсмя истерично.

— Видяха ни!

Лодката се издигна на гребена на една вълна и се спусна надолу. Приличаше на рибарска лодка; от двете ѝ страни висяха мрежи, а от кърмата стърчаха прътове. Водачът ѝ носеше рибарска шапка в цвят каки, която бе спусната ниско над очите. Спенсър се зачуди дали това е някой от круизния кораб.

— Хвани се! — извика някой. Във водата падна въже. Спенсър се опита да го хване, но тъкмо когато го достигна, Ариа я хвана за крака.

— *Недей* — каза тя с нисък глас.

Спенсър се наклони да възрази, но тогава също погледна нагоре. На палубата стоеше едно момиче. Спенсър усети как ѝ се завива свят.

Наоми.

— Хвани се! — каза отново Наоми. Тя издърпа въжето и отново го метна като рибарска корда. Когато никоя от тях не хвана примамката, тя присви очи. — Какво ви *става*, хора? Да не *искате* да се удавите?

— Плувайте надалеч! — изкрещя Спенсър, като се завърташе във водата. — Трябва да се махнем по-далеч от нея!

Но тогава от лодката се разнесе друг глас.

— Момичета, моля ви, побързайте! Трябва да ви отведем на безопасно място!

Спенсър спря да загребва, разпознавайки гласа. Емили също зяпна изненадано. Когато поредната вълна отмина, край парапета се появи още една фигура. Той беше облечен с впито розово поло, крепонени шорти и носеше очила с формата на звезди. На лицето му беше изписан искрен страх и притеснение.

— Джереми? — избъбри Спенсър, примигвайки учестено.

До него се появиха още хора. Развратната мацка Ерин, с която Емили делеше каютата си. Кирстен Калън и Майк. Ноъл.

Бяха спасени.

30.

ДЪЛГИЯТ ПЪТ КЪМ ДОМА

— Хванете се. — Джереми се наведе през борда и протегна ръце.
— Аз ще ви издърпам.

Погледът на Хана прескочи от Наоми към Джереми, след това към капитана на лодката, мъжът с ниско нахлупената шапка. След това огледа останалите от спасителния екип. От всички страни в нея се вираха познати и непознати загрижени лица. Майк изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да заплаче. Ноъл Кан бе протегнал ръката си към Ариа, а лицето му беше толкова бледо, сякаш в него не бе останала и капчица кръв.

Една вълна се разби в Хана и за миг тя се озова под вода. Колкото и да не ѝ се искаше да се качва в лодката, където беше Наоми, там беше по-безопасно. Тя умираше от студ. Ръцете и краката ѝ бяха изгубили чувствителността си, а съдейки по замаяността си, очевидно беше напълно изтощена.

Тя сграбчи въжето и позволи на Джереми, Ноъл и останалите от спасителния екип да я издърпат на палубата. Някой метна кърпа около раменете ѝ и тя остана за миг на мястото си, дишайки тежко. Трескавата дейност покрай парапета продължаваше, докато екипът издърпваше Ариа, Емили и Спенсър на палубата. След това Джереми застана пред тях с ръце на кръста.

— Какво си мислехте, по дяволите, когато откраднахте лодката и започнахте да се *отдалечавате* от брега? — извика той. Звездовидните му очила паднаха, но той дори не посегна да ги вдигне. — Осъзнавате ли колко сте загазили? Какво ще кажете в своя защита?

Момичетата се спогледаха. След това Спенсър пристъпи напред.

— Аз... изгубих нещо при гмуркането си днес следобед. Едно семейно бижу. Помислих си, че след като така или иначе се евакуираме, можем да минем набързо през пещерата и да видим дали не е тук.

Хана я гледаше втренчено, впечатлена от бързата реакция на Спенсър.

— Когато стигнахме до пещерата, всички влязохме в морето и заплувахме наоколо, за да го потърсим — додаде тя. — И тогава лодката ни спихна.

Джереми поклати глава.

— Дори не си помисляйте, че родителите ви няма да научат за това. *И училището ви.*

Хана преглътна тежко и усети как стоящата до нея Ариа се напрегна. Но в този миг нещо в нея се скъса. На кого му пука какви ги говори Джереми? Все пак те бяха решили да си признаят за убийството.

Моторът забръмча и Джереми нареди на всички да седнат. Спенсър, Ариа и Емили седнаха в единия край. Ноъл бързо зае мястото до Ариа и Хана нямаше друг избор, освен да седне на пейката в другия край на лодката. Мястото, за съжаление, се оказа точно до Наоми.

Тя седна, избягвайки погледа ѝ. Но Наоми не спираше да я гледа.

— Добре ли си? — попита мрачно тя.

Хана извърна глава, свивайки рамене.

— Господи, Хана — рече остро Наоми. — Можеш поне да кажеш едно благодаря.

Хана рязко се обърна.

— З-за какво? — избъбри тя.

Наоми я погледна изненадана.

— Ами за това, че се разтревожих, като ви видях, идиотки такива, да отплавате в противоположната посока! За организирането на спасителния екип, когато не ви видях на брега! Наистина е адски трудно човек да ти бъде приятел.

Хана скръсти ръце на гърдите си.

— Ти никога не си искала да ми бъдеш приятелка, Наоми. Знам всичко. Ти потопи лодката ни. Ти *искаше* да потънем в морето. Ти и Греъм.

— Кой?

Хана се намръщи.

— Момчето, с което работиш.

Наоми я погледна така, сякаш по средата на челото на Хана се беше появило трето око.

— Боже, Хана, абсолютно си права. Двамата с Греъм, който и да е той, те последвахме с нашата тайна, свръхбърза шпионска лодка и потопихме *твоята* лодка, за да умреш. И двамата сме ужасни чудовища.

„*Да, такива сте* — помисли си Хана, като не спираше да трепери. — *Вие сте чудовището на име А*“.

Но нещо не беше наред. Наоми не се усмихваше многозначително. Нямаше презрително изражение на лицето. Нито се беше ококорила и ахнала, сякаш иска да каже „Този път ме пипнахте“. Вместо това поклащаше глава, сякаш Хана говореше като невменяема.

Хана усещаше солен вкус в устата си, а когато дишаше, дробовите я боляха. Може би причината бе изтощението ѝ или че бяха решили да си признаят за Табита, но като че ли вече нищо нямаше значение. Когато погледна втренчено Наоми, тя се почувства изпълнена със смелост.

— Знаем, че знаеш — каза тя.

Наоми се намръщи.

— Какво?

— *Знаеш* какво. — Хана заговори по-енергично. — Знаеш, че аз откарах Мадисън у дома в нощта на катастрофата. Не бях пияна, но една кола изскочи отникъде и ме изблъска от пътя, и аз се забих в едно дърво. Знаеш, че аз преместих Мадисън на шофьорската седалка и я изоставих, за да не загазя. Двете с Мадисън сте го разбрали, нали?

Наоми отпусна ръцете си в скута и лицето ѝ пребледня.

— *Какво?*

Хана си пое дълбоко дъх и погледна към Джереми, който разговаряше с капитана. Защо Наоми изглеждаше толкова изненадана? Имейлите ѝ до Мадисън показваха, че двете са разбрали истината. А съобщенията ѝ от името на А. говореха ясно, че тя знае всичко. И въпреки това Наоми седеше до нея с пребледняло лице и треперещи ръце, а очите ѝ се стрелкаха насам-натам.

Хана се почувства така, сякаш някой бе бръкнал в съзнанието ѝ и бе преобърнал всичко на деветдесет градуса. Възможно ли беше да е бъркала за Наоми?

— Ти... *не си знаела?* — попита тя.

Наоми бавно поклати глава. Хана се извърна настрани и впери поглед в надвисналата над главите им луна. След това погледна към

рибарския стикер, залепен на лодката, после към глупавите очила на Джереми, търсейки нещо сигурно и познато, в което да се вкопчи. Щом Наоми не знаеше, че Хана е била с Мадисън, тогава тя не бе имала никаква причина да я преследва. А щом нямаше причина, защо ѝ е да бъде А.?

Беше ли Наоми изобщо А.?

Хана се почувства така, сякаш някой ѝ беше казал, че небето е зелено, а водата оранжева. Тя погледна Наоми. Тя изглеждаше толкова уязвима и размякната, каквато бе на караокето или в клуба, или във фитнеса, когато беше молила Хана да излязат заедно. По бузата ѝ се търкулна една сълза. Тя не спираше да хапе устната си, която беше почервенияла и подута.

Хана притисна длан към устата си. Внезапно ѝ прилоша от угризения.

— О, Господи — прошепна тя. — Мислех си, че знаеш всичко.

Очите на Наоми проблеснаха. Устните ѝ потрепнаха, тя свиваше и отпускаше юмруците си, сякаш обмисляше дали да не я удари. Но след миг затвори очи и въздъхна.

— Не, Хана. Не знаех.

— Ужасно съжалявам — прошепна Хана.

Наоми я погледна.

— Мислиш, че едно *съжалявам* решава всичко?

— Но наистина е така — възрази Хана. — Не съм искала това да се случва. Мадисън едвам си стоеше на краката, когато излезе от бара. Затова предложих да я закарам до тях — страхувах се, че ако не го направя, ще се случи нещо лошо. А ти самата каза, че по един странен начин катастрофата се е оказала нещо добро — вкарала я е в правия път.

Наоми погледна ужасено Хана.

— Господи, Хана. Предпочитам *изобщо* да не се беше случвала.

Хана затвори очи, внезапно осъзнала колко идиотски са прозвучали думите ѝ.

— Разбира се — прошепна тя.

Наоми притисна пръсти към слепоочията си.

— Двоумя се дали да не се обадя на ченгетата веднага, след като се приберем у дома, и да им разкажа всичко. Знаеш ли, че братовчедка ми обичаше да играе хокей на трева през уикендите? Сега никога

повече няма да може да играе. Сигурно до края на живота си ще куца. Месеци наред трябваше да ходи на терапия, което струваше маса пари на леля и чичо. Би трябвало да те накарам да им ги върнеш. Или може би да накарам богатия ти баща.

Хана отвори уста и отново ги затвори. Не можеше да каже нищо в своя защита. Наоми беше абсолютно права.

— Катастрофата причини много страдания на всички ни — изсъска Наоми с пламтящи бузи. — Истинско мъчение беше, когато все още не знаехме дали Мадисън ще оцелее. А ти си мислиш, че можеш да кажеш едно „съжалявам“ и това ще оправи нещата?

— Не трябваше да го казвам. — Хана наведе глава. — Ако искаш, разкажи на полицията. И на родителите си. И на Мадисън. Те заслужават да знаят истината.

Наоми стисна зъби и впери поглед в хоризонта.

— Просто не мога да разбера как някой може да направи нещо толкова. А после, въпреки че си знаела, се престори, че си ми приятелка, сякаш нищо не се е случило!

— Не знаех, че Мадисън ти е братовчедка, докато не видях фалшивата ти лична карта — отвърна Хана. По бузите ѝ се стичаха сълзи. — Когато свързах нещата, направо откачих. Помислих си, че знаеш за мен и Мадисън от самото начало — реших, че затова се държиш толкова мило с мен. Знаела си и искаш да си отмъстиш.

Наоми се намръщи.

— Държах се мило с теб, защото исках да станем приятелки. Писна ми от глупавите ни борби. — Тя я погледна невярващо. — Затова ли ровеше в компютъра ми, когато се върнахме от клуба? Да провериш дали наистина знам?

Хана кимна, изпълнена с чувство за вина.

— Бях убедена, че знаеш за Мадисън. Прочетох имейлите, които сте си разменяли и ти пишеш, че си разбрала кой е извършителят. Реших, че знаеш за мен.

— Някога замисляла ли си се просто да поговориш за това? Да се изясниш? — попита Наоми.

— Нещата са малко сложни — промърмори Хана. Нямахше как да разкаже на Наоми за А.

— Ти ли сложи онези снимки в компютъра ми?

Хана се намръщи.

— Кои снимки?

Наоми сви юмруци.

— Цяла папка с нови снимки, които незнайно как се бяха озовали на десктопа ми. Помислих ги за вирус и затова не ги разгледах, но когато реших да ги изтрия, те бяха изчезнали. Да не си се опитвала да ми развалиш компютъра?

Хана отвори уста, но от тях не излезе нито звук. Дали Наоми не говореше за снимките на момичетата от Ямайка? Да не би някой да ги беше подхвърлил там?

— Съжалявам — каза отново тя, без да знае как да ѝ обясни случилото се.

Наоми се почеса по носа. Няколко мига се взираше във вълните, след това рязко се обърна към Хана.

— Искам да е ясно, че нямах представа, че в колата на Мадисън е имало някой друг. Тя беше толкова пияна онази нощ, че също не си спомняше. Но онова, което помнеше, бяха фаровете на кола, която се приближава срещу нея точно преди катастрофата. Точно това разследвахме, идиотка такава. *Не* теб.

Хана потрепна, но кимна смутено.

— Помня колата. На пътя нямаше никой и внезапно тя се появи, движейки се право срещу нас.

— Успяхме да намерим свидетел — рече неохотно Наоми. — Една жена живее в къщата на хълма, под който е катастрофирала колата. Тогава не е била у дома си, но има охранителна камера на алеята, която е заснела част от катастрофата. На кадрите има размазан образ на колата на Мадисън — няма как да се разбере, че вътре има двама души. Има и образа на втора кола, която изблъсква беемвето от пътя. Все едно го прави нарочно.

Сърцето на Хана заби ускорено.

— Имаш ли представа кой е бил?

— Имаме част от регистрационната табела, но само това. Ченгетата разпитаха Мадисън дали има някой, който да я мрази толкова много, че да иска да я нарани, но тя не познава такъв. Предполагам, че трябва и теб да попитам същото.

По гърба на Хана полазиха тръпки. Само ако знаеше кой иска да я нарани. Но може би точно така А. бе разбрал какво се беше случило онази нощ: той е бил зад волана на втората кола и е причинил

катастрофата. И разбира се, беше станал свидетел на случилото се след това. Достатъчно бе да мине завоя, да угаси фаровете си и да наблюдава как Хана откача от страх.

Лодката забави ход и пред тях се появи пристанището на Хамилтън. Приятелките на Хана, които седяха в другия край на лодката, се извърнаха, за да го видят, след което погледнаха към Хана. Сигурно бяха наблюдавали разговора им, опитвайки се да разгадаят какво казваше тя. Хана се зачуди дали по поведението ѝ ще успеят да разберат, че Наоми не е А.

Тя погледна отново Наоми. Искаше ѝ се да ѝ каже много неща. Поне едно благодаря — ако не беше лодката, те щяха да умрат. Искаше ѝ се да се опита да ѝ се реваншира, макар да нямаше представа как. Но всяко едно от тези неща ѝ се струваше напълно неуместно в момента. Едно беше да пази стореното от нея в тайна, нещо, което я измъчваше, но бе принудена да търпи. Съвсем друго бе, когато разбираше колко животи е променила. Това засилваше чувството ѝ за вина и срам.

— Наистина ужасно съжалявам за всичко — отново промърмори тя.

— Ами, да, така и трябва да бъде — изръмжа Наоми. Когато отново погледна към Хана, в очите ѝ се четеше отвращение, но после просто сви рамене. — Няма да кажа на никого, ако това те притеснява. Но си ми длъжница, ясно? И нека се надяваме, че ще успеят да намерят другия шофьор.

— О, благодаря. — Хана беше изненадана от внезапната проява на щедрост от страна на Наоми. Но тя просто завъртя очи и ѝ обърна гръб.

Една вълна се разби в борда, опръсквайки лицето на Хана. Тя се облегна назад, изпълнена със смесица от срам и съжаление. Внезапно осъзна, че семенцето на приятелството, което беше покълнало между тях, вероятно бе изгубено завинаги. Бяха казани твърде много неща. Беше нанесена твърде много вреда — и всичко това се беше случило по вина на Хана. Може би нямаше да се избягват по коридорите в „Роузууд дей“, но повече никога нямаше да седат заедно в Стийм. Поредното нещо, което А. беше съсипал.

Лодката спря край доковете и всички се наредиха на опашка за слизане.

— Знаеш ли, има още нещо, което може би трябва да ти кажа — рече мрачно Наоми, когато стъпиха на сушата.

— Какво е то? — попита Хана.

Наоми прибра кичур коса зад ухото си.

— Али ми се обади веднъж, след като се беше прибрала в Роузууд като Кортни. Разказа ми всичко. Че тя е *истинската* Али, но е била затворена в болница в началото на шести клас заради онази случайна размяна и че донякъде *вие* сте виновни за това.

Хана се ококори.

— Казвала ли си на някого за това?

Наоми поклати глава.

— Реших, че е пияна — историята прозвуча толкова налудничаво. Но тя не спираше да повтаря: „*Мразя ги, Наоми. Те ми съсипаха живота. Съсипаха и твоя, не мислиш ли? Не ти ли дължат нещо?*“.

— *Ти* така ли мислиш? — попита Хана.

Наоми сви рамене.

— Беше готино да сме приятелки на Али и аз наистина се ядосах, когато тя заряза мен и Райли заради вас. Но с времето започнах да си мисля, че така е по-добре. Али беше голяма командаджийка. И пазеше много тайни.

— Какви например?

Наоми я погледна странно.

— Ами например, че има сестра близначка, за която никой не знае? — След това се прокашля. — Но тя ми каза и още нещо по телефона. Каза: „*Ще пипнем кучките, Наоми. Ще ги накараме да си платят за онова, което ми причиниха*“.

— Господи — прошепна Хана. Али *наистина* ги беше накарала да си платят.

След това погледна към Наоми.

— Ще ми се да ми го беше казала по-рано. Ще ми се да беше казала на *някого*. — Ако Наоми беше приела думите на Али по-сериозно, момичетата може би нямаше да преживеят ужаса в Поконос. Ако Истинската Али беше изпратена обратно в Убежището — защото сигурно щеше да стане така, — в Ямайка нямаше да се случи нищо. Табита щеше да е просто странната приятелка на Али от Убежището, която просто се държеше странно, нищо повече.

Хана си представи как всяко ужасно нещо, което бяха сторили, се превръща в прах. Какъв ли живот щеше да живее тогава? Колко щастлива щеше да бъде, колко безгрижна? Колко страхотно щеше да бъде, ако в живота ѝ не съществуваше А.!

По лицето на Наоми премина хитро, отмъстително изражение, което напомни на Хана за момичето, което тя познаваше от години, момичето, което винаги ѝ е било враг.

— Предполагам, че това ни прави квит.

31.

СДОБРЯВАНЕ С ГОРЧИВО-СЛАДЪК ПРИВКУС

Фоайето на хотел „Ройъл Армс“ беше издържано в бежово и кафяво и обзаведено със стандартни мебели и грозни метални лампи, които караха Спенсър да се чувства така сякаш се намира в хотела до летището на Филадельфия, вместо на Бермудите. Единственото специално нещо на фоайето беше, че то бе препълнено с младежи, които се бяха евакуирали от круизния кораб. Момчетата от „Причърд“ седяха на диваните. Група ученици от „Роузууд дей“ се бяха събрали в малкия ресторант, където три телевизора излъчваха срещи по крикет. Момичетата от „Вила Луиза“ се бяха облегли на рецепцията и разговаряха с родителите си по мобилните си телефони. Всички се бяха чули с родителите си, които бяха бесни, че децата им е трябвало да се спасяват с лодки. Носеха се слухове за дела, заведени срещу круизната компания. Мейсън Байърс обяви, че баща му пристига с частен самолет на Бермудите същата вечер, за да го прибере от проклетото място. За случилото се дори говореха по новините — лента с надпис „БЕРМУДСКИЯ ТРИЪГЪЛНИК“ се появи в емисията преди крикета, последвана от кадри с десетки малки спасителни лодки, които се отдалечават от горящия кораб. За нещастие историята на сблъсъка им със смъртта също се беше появила в новините — на репортерите буквално им бяха потекли лигите, когато осъзнаха, че става въпрос за Сладките малки лъжкини. От новините Спенсър разбра, че властите все още се опитват да разберат какво е причинило експлозията в котелното.

— Чуйте ме всички! — извика Джереми в мегафона, опитвайки се с всички сили да остане весел. — Пожарът на кораба е угасен, но въпреки това с него не е безопасно да се плава, затова сме ви резервирали билети за самолет. Ще отпътувате или утре сутринта, или вдругиден. Опитваме се да ви резервираме стаи тук, затова не отивайте

никъде. В противен случай ще останете на Бермудите, докато родителите ви не дойдат да ви приберат.

— Все едно това е нещо *лошо* — промърмори Спенсър и завъртя очи. Тя стоеше заедно с приятелките си в задния коридор до няколко компютърни терминала и машини за snacks, и наблюдаваше отдалеч хаоса във фойето. Никоя от тях не се беше съвзела напълно от престоая им в студената вода — раменете им все още бяха увити в хавлиени кърпи и ръцете им бяха настръхнали. Косата им бе изсъхнала донякъде, но в бретона на Ариа имаше заплетени водорасли. Емили държеше чаша горещ шоколад в ръцете си, а Хана все още трепереше. Но може би причината за това беше, че току-що им беше съобщила, че Наоми не е А.

— Тя не знаеше какво съм причинила на Мадисън — продължи Хана, след като Джереми завърши съобщението си. — Освен това тя е организираща спасителния екип. Очевидно истинският А. отново ни е пратил по фалшива следа.

Спенсър кимна, без да бъде особено изненадана. Веднага, щом Наоми се появи заедно със спасителния екип, тя бе започнала да се съмнява в подозренията си. Невероятно беше колко изкусно А. бе успял да подреди всичко така, че да изглежда сякаш Наоми ги тормози. Изпращаше им есемеси, когато тя бе наоколо. Настани я заедно с Хана в една стая.

Тя затвори очи.

— Но А. *беше* на кораба. И А. *проби* спасителната ни лодка, нали?

Ариа кимна.

— Съвпаденията са твърде много. Определено А. го е направил. Което означава, че Грем е сам. Може би той е единственият А.

— Но аз не мога да разбера как е успял да ни проследи до пещерата, без да го забележим — рече озадачено Емили. — Намирахме се в открито море. Сигурно е действал бързо — ние не се бавихме много в пещерата.

— Може да ни е чул как обсъждаме отиването ни в пещерата и е тръгнал пръв — предположи Хана. — Или вече е бил там, когато сме пристигнали, и се е криел в някоя от пещерите.

Ариа присви очи.

— Не знам как е успял да стигне толкова бързо дотам след експлозията. Но предполагам, че всичко е възможно.

Спенсър завъртя сребърния си пръстен около пръста.

— Греъм сигурно е подслушал разговора ни в залата. И защото Наоми не се мяркаше наоколо, ние решихме, че сме на сигурно място.

— Някой *виждал* ли е Греъм? — прошепна Хана. — Може би точно сега ни подслушва.

Всички вдигнаха глави. Спенсър огледа тълпата във фойето. Дженифър Фелдман пишеше нещо на айпада си край рецепцията. Лукас Бийти се разхождаше из фойето и правеше снимки за годишника. Греъм не се виждаше никъде.

— Чудя се какъв ли ще е следващият му ход — рече неспокойно тя. — Смятате ли, че ще проговори веднага, щом се върнем в Щатите?

Ариа повдигна рамене.

— Мисля, че трябва *ние* да си признаем, вместо да му позволим да ни предаде.

Да си признаят. Спенсър си пое дълбоко дъх. Хана и Емили се размърдаха неспокойно. Очевидно всички размишляваха върху обещанието, което си бяха дали във водата.

Емили загриза кожичките около ноктите си.

— Страхувам се от онова, което ще се случи, след като разкажем всичко.

— Трябва да сложим край на това — рече Ариа. — Докато бяхме във водата, аз получих прозрение. Предпочитам съвестта ми да е чиста, вместо да живея в лъжа. Дори ако това означава да страдам, не мисля, че бих могла да преживея още един ден с тази тежест.

Спенсър кимна.

— И аз се чувствам по същия начин. Но ти подценяваш страданието, Ариа. Може да прекараме години в обикаляне на съдилищата. Може да прекараме остатъка от живота си в затвора.

— А. също може да ни измъчва до края на живота ни — каза Ариа.

— Но така може никога повече да не видим семействата си — каза Хана. — Всички, които обичаме, ще ни намразят.

Очите на Ариа се напълниха със сълзи.

— Знам. Но както вече казах, мога да си призная само аз и...

— *Не!* — казаха в един глас Спенсър, Емили и Хана.

Спенсър докосна ръката на Ариа и тежко преглътна.

— Права си. Трябва да сложим край на това и признанието е единственият начин. Ще участвам.

— Аз също — каза след миг Хана. Емили кимна.

Те помълчаха известно време, заслушани в глъчката, която изпълваше фоайето. Джереми обяви още веднъж, че резервират места за всички до Филадельфия за полети през следващите няколко дни. При мисълта за това стомахът на Спенсър се сви. Щом се върнеха у дома, с живота им щеше да бъде свършено. Да можеше да остане завинаги на Бермудите.

Внезапно в арката на вратата изникна една фигура. Рифър застана там с ръце в джобовете.

— Може ли да поговорим? — попита той, поглеждайки към Спенсър.

Спенсър се обърна към приятелките си, които свиха рамене и кимнаха. Тя колебливо тръгна към Рифър и сърцето ѝ внезапно затупка учестено. Щом се приближи до него той я сграбчи и я притисна в силна прегръдка.

— Току-що научих какво се е случило — промърмори той в ухото ѝ. — Добре ли си? Какво търсеше със спасителната лодка при онези пещери?

Спенсър стоеше като вдървена, докато предпазливо оглеждаше залата, за да види кой ги наблюдава. Макар Наоми да не беше А., все някой ѝ бе изпратил съобщенията да стои далеч от Рифър.

Но тогава тя се сети, че скоро ще си признаят всичко. Животът бе твърде кратък, за да стои далеч от него.

— Дълга история — призна си тя. — Но сега съм добре. Всъщност Наоми ме спаси. Предполагам, че все пак не е психопатка.

Рифър рязко поклати глава.

— Не, Спенсър, напротив. Тя ми призна всичко.

Спенсър се намръщи.

— Какво ти е признала?

— Тя ти е погаждала номера. — Гласът му се снижи до шепот. — Разляла е бебешкото олио на пода, отрязала е краката на леглото ти, за да се счупи, всичко останало. Всичко, което си мислеше, се оказа истина.

Спенсър примигна учестено.

— И тя наистина ти го е *признала*?

Рифър кимна.

— Току-що разговарях с нея. Първо тя ми каза за спасяването, но след това призна какви ги е вършила. Като че ли се чувства гузна заради това. Аз също се чувствам гузен. Не ти повярвах. Можеш ли да ми простиш?

Спенсър го гледаше изумено.

— Аз трябва да ти поискам прошка. Аз се държах като ненормална. Аз скъсах с теб. Никога не трябваше да го правя.

Рифър я притисна силно към себе си.

— Разбира се, че ти прощавам — промърмори той. — Това беше едно много странно пътуване, нали? Наоми те измъчваше, онази бегълка скочи през парапета, а чу ли за експлозията? Сигурно е била умишлена.

Спенсър преглътна тежко.

— Не съм чула. — Тя се надяваше, че това е прозвучало искрено.

Рифър кимна.

— Пожарът е започнал в котелното. Според тях някой от пътниците го е направил.

Спенсър наведе глава, защото знаеше, че погледът ѝ ще издаде всичко.

— Знаят ли кой го е направил? — попита тя.

Рифър сви рамене.

— Нямаат представа. Опитват се да извадят охранителните камери от котелното, но две от тях са счупени. Дочух, че са успели да различат двама души на третата камера, но не могат да разберат кои са.

Спенсър погледна към Ариа, която разговаряше с Хана и Емили. Беше сигурна, че двете фигури на записа са Ариа... и Греъм. Тя затвори очи за миг, представяйки си Греъм като А. Та те дори не го познаваха. Всичко ѝ се струваше толкова... безпристрастно. Що за ненормалник ще следи и измъчва убийците на приятелката си, вместо просто да ги издаде на полицията?

Ненормалник, наречен А., разбира се.

Тя погледна отново Рифър. Искаше ѝ се да мисли за нещо друго.

— Толкова ми липсваше — призна си тя.

— И ти на мен — каза Рифър и се наведе, за да я целуне по шията.

Спенсър отметна глава назад, наслаждавайки се на чувството. Но внезапно група туристи, облечени в тениски с американското знаме, започнаха да си пробиват път през тълпата от деца и тя отново се съсредоточи върху реалността. Утре щяха да се обадят на ФБР. Как щяха да се развият събитията? Първо обаждането, после срещата със следователя, съзливите признания? Тя си представи как привикват родителите им в затвора, пресата ги пресреща на входа с въпроси, имената им отново се появяват във вестниците, всички погледи са насочени към тях. Какво ли щеше да си помисли Рифър, когато разбереше за това?

Тя изстена тихо и го прегърна още по-силно. Когато беше малка, двете с Мелиса играеха една измислена от тях игра, наречена „Принц Чарминг“, в която си записваха всички черти, които трябваше да притежава бъдещото гадже. Първоначално Спенсър винаги копираше онова, което казваше Мелиса — висок, тъмнокос, красив, да кара хубава кола, да има добра работа — докато осъзна, че те описват баща си — повече или по-малко. Но дори когато си представяше своя собствен бъдещ принц, в списъка никога не бяха попадали определения като *мирише на трева* или *може да цитира неизвестни песни на Грейтфул Дет*. Но когато погледна към милото, нежно лице на Рифър, в гърдите ѝ отново се надигна онзи копнеж, че някой ден нейният принц ще се появи — същият, който се появяваше всеки път, когато играеха играта. И макар Рифър да не бе от момчетата, с които бе очаквала да започне да излиза, той беше точно онова, което бе искала някога.

Но дали *той* щеше да я иска, когато разбереше какво бе направила?

32. ТРЕВОГИ

Въпреки че круизната компания бе наела чартърни полети, които да откарат учениците във Филадельфия, все още съществуваше проблемът с прибирането на багажа на всички от кораба. В седем сутринта той акостира в пристанището на Хамилтън и на всички бе отпуснат един час, за да си опаковат нещата. Ариа и Ноъл се изкачиха по рампата, надникнаха в концертната зала, която все още беше украсена в очакване за конкурса. Видът на веселите балони, гирляндите и фестивалните лампи донякъде навяваше тъга. Дори храната все още беше по масите, макар около нея да жужаха гладни мухи.

Ноъл посочи веспата, която беше паркирана до сцената.

— Чудя се кой ли ще прибере това?

— Никой, предполагам — промърмори Ариа.

Той навъсено поклати глава.

— Вчера беше ужасно. — Той хвана Ариа за ръката. — Просто не мога да повярвам, че си се навила да отидеш със Спенсър да търсите някакво глупаво бижу. Можеше да умреш.

Ариа сведе поглед.

— Не мислех, че ще стане чак такъв проблем. Не сме планирали да спускаме лодката. Това си беше чиста случайност.

— Но трябваше да я предвидите. — Ноъл взе лицето на Ариа в шепите си. — Когато Наоми ми каза, че сте отплавали към залеза и още не сте се върнали, сърцето ми направо спря. Не знам какво щях да правя без теб.

— Не изпадай в мелодраматизъм — промърмори Ариа, но в очите ѝ се насълзиха. Споменът за онези ужасни мигове във водата беше все още твърде пресен в съзнанието ѝ. Също така все още не можеше да възприеме мисълта, че Наоми не е А. — и че това може да е само и единствено Грeъм. Той ги беше наблюдавал, беше се промъквал

в сенките без всякакви усилия. Той беше убил Гейл и едва не бе убил и тях.

Колкото повече навлизаха в кораба, толкова по-силна ставаше миризмата на пушек. Ноъл сбърчи нос.

— Гадно.

Когато подминаха казиното, той погледна към поставената най-отпред маса, върху която все още стоеше табелата за търсенето на съкровища.

— Разговаря ли с Греъм след евакуацията? — попита той, мръщейки се — Изненадан съм, че *той* не пожела да те спасява.

Ариа преглътна тежко, припомняйки си ужасните моменти в котелното. Спенсър ѝ беше казала, че са успели да спасят една от охранителните камери, но тя се двоумеше дали е доволна от това, което може да бъде разкрито на нея. От една страна, щеше да е хубаво Греъм да бъде идентифициран и заловен. От друга страна, тя беше втората фигура на записа. Ноъл сигурно щеше да се побърка, когато откриеше, че едва не е била взривена на парченца.

Ариа избърса очите си и огледа момчетата, които отиваха към каютите си. Стаята на Греъм се намираше на този етаж, но тя не го забеляза сред останалите. Всъщност изобщо не го беше видяла никъде. Беше огледала тълпата във фоайето на хотела, ресторантите, терена отвън, но той не се виждаше никъде. Но пък все пак той беше А., а онова, в което бе най-добър, бе да се скатава.

Но скоро това нямаше да има никакво значение. Щом си признаеха за Табита, Греъм нямаше да може да ги измъчва повече. Щяха да бъдат свободни.

— Земята вика Ариа?

Тя подскочи. Ноъл я гледаше.

— Добре ли си? — попита той.

Ариа се опита да се усмихне, но устата ѝ отказваше да ѝ се подчини. Действителността я поля като кофа ледена вода. *Щяха да си признаят*. Ноъл не заслужаваше ли да узнае пръв? Ариа не искаше той да научи всичко от новините в шест часа.

— Аз... — започна тя, но гласът ѝ секна.

Ноъл я погледна разтревожено.

— Какво има? — попита нежно той.

— Н-направих нещо ужасно — прошепна Ариа.

— Какво? — Ноъл се приближи към нея. Не беше ясно дали не бе успял да разбере какво му е казала и или я подканя да продължи да говори.

Някаква врата се затръшна силно. Друг от корабите в пристанището наду сирената си. Истината пулсираше на върха на езика ѝ, очаквайки да бъде освободена.

— Аз...

Внезапно от високоговорителите се разнесе гласът на Джереми.

— Остават четирийсет и пет минути! Моля, побързайте!

Ноъл се обърна към Ариа. Погледна я очаквателно. Ариа се извърна.

— Няма значение — каза тя. В никакъв случай нямаше да му го каже точно сега.

Той я прегърна силно, после се отдръпна и докосна ключицата ѝ.

— Къде ти е огърлицата?

Ариа се замисли трескаво за извинение.

— Сигурно съм я изгубила във водата. — Надяваше се да е прозвучала убедително. — Предполагам, че просто е пожелала да се върне в морето.

Ноъл бавно кимна; не изглеждаше кой знае колко разочарован.

— Предполагам, че е по-добре да изгубя нея, отколкото *теб*.

Той я прегърна за последно и тръгна към стаята си. Ариа се насочи към асансьора — нейната каюта се намираше два етажа над тази на Ноъл. Всеки мускул в тялото ѝ пулсираше напрегнато. Може би това беше последната им прегръдка. Дали изобщо щеше да ѝ проговори, след като научи, че е убийца?

Внезапно, точно когато вратите се затваряха, един мъж в полицейска униформа се приближи към асансьора, вперил поглед право напред. Ариа натисна бутона за отваряне на вратата и отново излезе в коридора на Ноъл. Ченгето отиде до края му и влезе през отворената врата на стаята вляво. Ариа беше почти сигурна, че това е каютата на Греъм. Спомняше си къде се намира от деня, в който беше отишла да го вземе за миниголга. Струваше ѝ се, че това се беше случило ужасно отдавна.

Видя как Ноъл се приближава до стаята си, пъха картата си в ключалката и влиза вътре. Ариа си пое дълбоко дъх и също тръгна по коридора. Подмина вратата на Ноъл и продължи към вратата на стаята,

в която беше влязъл полицаят. Това определено беше каютата на Греъм — Ариа разпозна стикера на рицар върху дъската за обявления.

Тя надникна вътре, подготвяйки се да види Греъм, но вместо това вътре бяха само ченгето и Джереми. Бяха доближили глави и разговаряха тихо.

— От колко време е в безсъзнание? — попита полицаят, сложил ръце на кръста.

— От началото на евакуацията — промърмори Джереми. — Не съм сигурен колко сериозни са нараняванията му — лекарите не ми казват. Семейството му скоро ще долети.

Ариа примигна. Греъм в *болницата* ли беше?

Полицаят се намръщи.

— Оставането в безсъзнание е лесен начин да не говори, а? Записите от охранителната камера разкриват двама души, единият от които е той. — Ченгето погледна телефона си. — Има доста неща, от които трябва да се притеснява.

— Идентифицирахте ли втория човек? — попита Джереми.

Ариа затаи дъх. Но ченгето само пристъпи от крак на крак и отговори:

— Все още не разполагаме с достатъчно лицеви характеристики на втория човек. Но според нас е мъж.

Ариа се намръщи, объркана. Тя прокара пръсти през дългата си коса, после погледна женствените си, слаби пръсти и ноктите, лакирани с блестящ коралов цвят. През годините я бяха обърквали доста пъти, но никога, никога с мъж.

Внезапно двамата вдигнаха глави и я видяха. Очите на Джереми се разшириха. Ченгето като че ли се ядоса.

— Да? — излая той.

— Аз, ъ-ъ-ъ, търся Греъм? — каза тя, изненадана колко спокойно бе прозвучал гласът ѝ. — Знаете ли къде е той?

През лицето на Джереми премина неясно изражение, но след миг то изчезна.

— Трябва да си прибираш багажа.

В главата ѝ зазвучаха предупредителни камбанки.

— Греъм... добре ли е? — попита тя с изтънял глас.

Джереми се намръщи и пристъпи към нея.

— Сериозно говоря. Ако не прибереш всичко от стаята си в следващия половин час, повече няма да ти позволим да се върнеш за вещите си.

Чертите на лицето му се изостриха и той започна да изглежда по-възрастен и по-злобен. Ариа се обърна и тръгна бързо към асансьора с усещането, че току-що е видяла и чула нещо, което не е трябвало. Изпълни я безпокойство, но преди да успее да размисли върху случилото се, тя ускори крачка с желанието да се отдалечи колкото се може по-бързо от стаята, която вероятно принадлежеше на А.

33.

ЖЕЛАНИЯТА НА ЕМИЛИ СЕ СБЪДВАТ

На следващия ден пред къщата на Емили спря една каравана и любезният шофьор, който през цялото пътуване ѝ беше проглушил ушите с приказки за шестнайсетгодишния си син, който просто щял да е *идеален* за нея, отиде до багажника и измъкна саковете ѝ.

— Като че ли вкъщи няма никой. — Той погледна с присвити очи дома на семейство Фийлдс. Прозорците бяха тъмни, щорите бяха спуснати, а вятърът беше навял по верандата бурени и отчупени клонки.

Емили сви рамене. Малко преди да кацне на летището в Нюарк, тя беше получила кратък есемес от баща си, в който ѝ съобщаваше, че няма да може да я прибере и е уредил да я вземе каравана. Не даваше обяснение защо и Емили се зачуди дали просто не е искал да остане с нея в колата цели два мъчителни часа. Очевидно изобщо не ѝ съчувстваше за това, че е напуснала кораба със спасителна лодка.

Тя даде на шофьора последната си двайсетдоларова банкнота като бакшиш, после набра кода на гаражната врата и проследи с поглед бавно вдигащата се врата. Естествено вътре спокойно си стояха и двата автомобила на родителите ѝ. Тя бавно ги заобиколи и отвори задната врата.

Познатата миризма на дома ѝ, смесица от леко застояли сухи цветя, белина и мускусния одеколон, който баща ѝ винаги използваше, накара гърлото ѝ да се стегне. В продължение на няколко часа тя си беше мислела, че никога повече няма да се върне тук. А след всичко, което се беше случило, тя не беше разполагала с достатъчно време, за да се подготви за завръщането към този живот.

Внезапно краката ѝ просто отказаха да се помръднат. Тя нямаше да издържи още от косите погледи на родителите си и тежките им въздишки. Нямаше да понесе тежката, изпълнена с разочарование тишина, затворената врата на стаята на майка ѝ, ужасните вечери с

баща ѝ, когато никой от тях не обелваше нито дума. А след като тя ѝ приятелките ѝ си признаеха, нещата щяха да се влошат още повече.

Тя стоеше в пералното помещение, опряла едната си ръка на пералнята. Може би трябваше да се обърне, да излезе през вратата и да остане в някой хотел за през нощта. Сутринта щяха да отидат в полицията — вероятно щяха да я задържат за следващите двайсет и четири часа. Защо да не прекара последните си часове на свобода на някое спокойно място? Защо да се измъчва, като стои при хора, които я мразят?

Тя преглътна тежко и понечи да се обърне. Но тогава дочу слаб, крехък глас от всекидневната.

— Емили? Ти ли си?

Тя замръзна. Това беше майка ѝ.

— Емили? — извика отново госпожа Фийлдс.

Последваха стъпки. Майка ѝ се появи на прага на дневната, облечена в розов пуловер и дънки. Косата ѝ изглеждаше като измита. Беше си сложила грим. И най-странното бе, че леко се усмихваше.

Емили колебливо докосна бузите си, чудейки се дали не сънува.

— Ъ-ъ-ъ, здрасти?

— Здравей, скъпа. — Госпожа Фийлдс погледна саковете ѝ. — Искаш ли помощ?

Емили примигна. За пръв път от повече от две седмици майка ѝ, ѝ говореше.

— Не бях сигурна дали ме искате вкъщи — рече тя с писклив глас, изненадвайки дори себе си.

Госпожа Фийлдс сви устни. Раменете ѝ се повдигнаха и спуснаха и за части от секундата Емили зърна насъбралото се в бръчките по майчиното ѝ лице разочарование и торбичките под очите ѝ. „Ето, почва се“ — помисли си тя. Майка ѝ щеше да избухне в сълзи и отново да изчезне.

Но тогава госпожа Фийлдс пристъпи напред с протегнати ръце. Преди Емили да разбере какво става, тя я притисна към себе си в силна прегръдка. Емили стоеше вдървена, притиснала ръце към хълбоците си, в очакване на сълзите... или мъмренето... или *нещо* ужасно. Но майка ѝ просто отпусна глава върху косата ѝ, дишайки спокойно.

— Чух, че имало експлозия на кораба — рече госпожа Фийлдс. — И че вие, момичета, едва не сте се удавили в морето.

Емили наведе очи.

— Съжалявам — рече смутено тя.

— Просто се радвам, че си добре. — Госпожа Фийлдс разтърси ръцете ѝ.

Емили я погледна.

— Така ли?

Госпожа Фийлдс кимна.

— Скъпа, разполагах с достатъчно време, за да помисля. Ще се справим с това. Ще намерим начин отново да бъдем семейство.

Емили се отдръпна и се вгледа в лицето на майка си.

— Добре де, *кажи* нещо! — настоя госпожа Фийлдс с нервно изражение на лицето. — Нали това искаш?

— *Разбира се*, че искам това — избъбри Емили. — Просто... никога... Аз... — Тя усети как очите ѝ се напълват със сълзи. — Никога не съм предполагала, че ще ми простиш — промърмори тя и избухна в плач.

Госпожа Фийлдс отново я прегърна.

— След като замина имах един продължителен разговор с отец Флеминг. Знам, че не разговаряме за много неща. Но изобщо не ми допада мисълта, че си крила нещо толкова важно. Аз също не се чувствам добре, Емили. Мисля, че се провалих като майка.

— Не говори така — избъбри Емили. — Вината е *моя*. Трябваше да ти кажа. Просто бях толкова...

— ... уплашена — довърши вместо нея госпожа Фийлдс. — Знам. Карълайн ни каза.

Емили отстъпи назад.

— Разговаряли сте с Карълайн за това?

Госпожа Фийлдс кимна.

— Тя също смята, че те е провалила. Исква скоро да се прибере у дома за целия уикенд, за да можете да се разберете. Случилото се отрази на всички ни, Емили. И ако искаме да се изцелим, трябва да го направим заедно. Не мислиш ли?

Емили впери изумен поглед в майка си.

— Да — прошепна тя. — Аз също искам да сме едно семейство.

Емили огледа пералното помещение с плетените кошове, старите пуловери, окачени на закачалки и тубите с перилни препарати. Никога не беше обръщала особено внимание на тази стая, но внезапно тя се

превърна в най-любимото ѝ място на света. Пред нея се разкриваха хиляди възможности. Да възстанови отношенията си с по-голямата сестра. Да оправи нещата с майка си. Да има нормални вечери, нормални ваканции — да има *семейство*. И винаги да бъде откровена с тях, а не да бяга всеки път, когато има проблем.

Тогава тя си спомни: *Табита*. Но бързо отблъсна встрани тази мисъл, решавайки да се съсредоточи единствено върху това. Поне за ден можеше отново да има семейство така, както бе искала. Сигурно никога повече нямаше да преживее такъв момент.

— Хайде — каза майка ѝ, вдигна единия от саковете на Емили и го повлече към кухнята. — Седни. Ще ти направя чай, а ти ще ми разкажеш за пътуването си.

Емили позволи на майка си да я преведе през всекидневната и да я настани до кухненската маса. Страхотно бе усещането да я гледа как пълни каната с вода и я слага на печката. Тъкмо се нахрани да се впусне в описание на кораба и островите, които бяха посетили, когато погледът ѝ бе привлечен от едно писмо с щампата на експресна поща. Името на получателя беше *Емили Фийлдс*.

Тя го взе.

— Какво е това?

Госпожа Фийлдс погледна през рамо и се усмихна.

— Не знам. Дойде тази сутрин.

Емили разкъса плика и извади отвътре картичка. Когато видя снимката на международното летище на Бермудите, сърцето ѝ подскочи. Картичката не беше подписана, но тя веднага се досети от кого е. Когато прочете датата, мислите ѝ застинаха. *Трети април*. Това беше два дни по-рано от момента, когато бе избухнала експлозията на кораба. Тя си представи тялото на Джордан, което лети от горната палуба, мехурчетата във водата, лодките на ФБР, които претърсват залива. Устните ѝ се разтеглиха в широка усмивка. Тя отново погледна надолу и прочете отново посланието.

„Емили, добре съм. Не отивам точно там, където планирахме, но мястото е дори по-добро. Някой ден ще се намерим — обещавам“.

34.

ЗАБАВЛЕНИЕТО ТЕПЪРВА ЗАПОЧВА

Около осем часа на следващата сутрин звънецът в дома на Байрън пропя и Ариа скочи от дивана. Къщата беше празна — Байрън беше на работа, а Мередит беше отвела бебето Лола на лекар.

Ариа надникна през прозорчето до входната врата. На верандата стояха Хана, Спенсър и Емили с мрачни изражения на лицата.

— Благодаря ви, че дойдохте — рече тихо Ариа, когато отвори вратата.

Никой не ѝ отговори. Тя ги поведе към дневната. Трите ѝ приятелки насядаха на дивана пред телевизора. Седяха там с изпънати гърбове, а очите им бяха изцъклени и зачервени, сякаш присъстваха на погребение. Кое то донякъде си беше така.

— Сигурни ли сте, че трябва да го направим? — избъбри Спенсър.

Момичетата се спогледаха.

— Аз не искам — прошепна Хана.

— Нито пък аз — рече Емили и преглътна на сухо.

Ариа седна на единия от фотьойлите, изпълнена със смесени чувства. Всеки миг от тази сутрин бе изпълнен с усещането за края на една епоха. За последен път се събуждаше в леглото си. За последен път миеше зъбите си в тази баня. За последен път целуна Лола, без да бъде наглеждана от надзирател. Дали Мередит *изобщо* щеше да доведе Лола на посещение в затвора? Есемесът на А. също я измъчваше: *Дали приятелят на Ариа ще я посещава в затвора?*

Хана загриза ноктите си. Емили впери поглед в чашата, която държеше, но като че ли не можеше да се насили да изпие съдържанието ѝ. А Спенсър непрекъснато взимаше едно списание, поглеждаше корицата му и отново го връщаше на мястото му.

— Може пък да ни се падне някой много мил и приятен съдия — каза Емили. — Може да е някой, който ще разбере колко ни е било страх, че Истинската Али ще се върне да ни нарани.

Спенсър се намръщи.

— Никой съдия няма да се върже на това. Всички знаят, че Истинската Али е мъртва.

Емили се размърда неспокойно; тя изглеждаше така, сякаш всеки момент ще избухне или ще се изпусне в гащите.

— Всъщност няма да е същото, ако кажа пред съда, че съм оставила задната врата отворена, за да може да се измъкне от пожара.

Трите глави рязко се вдигнаха.

— *Моля?* — изплю думата Спенсър.

Емили покри лицето си с длани.

— Съжалявам. Не можех просто така да я оставя да си лежи на пода. Не знам дали е успяла да се измъкне, но наистина оставих вратата отворена.

— Но аз видях — каза Хана. — Ти затвори вратата.

— Не, не съм.

Ариа впери поглед в тавана, опитвайки се да си спомни онези напрегнати, ужасни, трескави мигове, преди къщата да се взриви. Тя можеше да се закълне, че когато бе погледнала отзад, вратата беше здраво затворена — или просто съзнанието ѝ бе регистрирало факта, след обсъждането му?

— Боже, Емили — прошепна Спенсър с широко отворени очи.

Хана разтри лицето си с длани.

— Затова ли беше толкова убедена, че Истинската Али ни следи?

— Предполагам. — Емили се заигра с подложката на масичката за кафе. — Но аз размишлявах върху това и да ви кажа, може би е било за добро. Ако обявя, че съм оставила вратата отворена и колко сме се страхували, че тя е избягала, може би съдията ще разбере параноята, която ни беше обхванала в Ямайка.

— А може и да си помисли, че сме луди — сопна ѝ се Хана.

Ариа поклати глава.

— Трябваше по-рано да ни кажеш за това.

— Знам. — Емили ги погледна измъчено. — И съжалявам. Но дали това щеше да промени нещо? Сигурно щяхме да сме още повече убедени в това, че Табита е Али.

— Или вместо сами да се заемаме с това, просто щяхме да отидем в полицията — рече Ариа.

— И може би нищо от това нямаше да се случи — додаде Спенсър.

Емили се изгърби още повече.

— Съжалявам.

— Осъзнаваш ли, какво означава това? — Ариа прокара пръсти през косата си. — Истинската Али може би е някъде отвън! Може би тя е А.!

— Нали това се опитвам да ви кажа — настоя Емили. — Това звучи най-логично. Двете с Табита са били толкова добри приятелки, че Табита е носела снимката ѝ в медальона си. Може би Али е била заедно с нея в Ямайка и може би планът им е бил да изблъскат нас от покрива, а не обратното. Може би затова тя е чакала на плажа и е направила онези снимки. Но тогава всичко се обърква и вместо това тя решава да започне да ни тормози.

— Ами Греъм? — попита Спенсър. — Той също е логичен избор. Освен това сме сигурни, че е жив.

Ариа преглътна тежко.

— Реших, че няма значение, тъй като смятаме да си признаем, но вчера чух Джереми и един полицаи да разговарят, че Греъм е в болница.

Хана присви очи.

— Защо?

— Не знам. Може би заради взрива. Не стана ясно.

— На кого му пука, че Греъм е в болница? — Спенсър разпери ръце. — Все някога ще излезе оттам. И тогава ще разкаже на всички какво сме направили.

— Чух още нещо странно — продължи Ариа. — Ченгето каза, че са видели две фигури на записа от охранителната камера в котелното — единият определено е бил Греъм. Не са успели да идентифицират втория човек, но са сигурни, че е мъж.

Спенсър вдигна рязко глава.

— Спомняш ли си да е имало още някой там долу?

Ариа поклати глава. Емили забарабани с пръсти по масата.

— Може просто да са те записали под странен ъгъл. Или някой от екипажа да е минавал оттам по същото време.

— Може би — отвърна бавно Ариа. След това затвори очи. Толкова ѝ бе дотегнало да мисли за това, да се чуди кой може да е А.,

да му позволява да ги измъчва. Тя беше дотук.

— Още сега отиваме да разкажем на ченгетата за Табита — реши тя.

— Добре — прошепна Емили, стресната от авторитетния тон на Ариа. Спенсър просто кимна. Хана преглътна тежко, но след това кимна към телефона на Ариа.

— Добре. — Ариа се чувстваше като заредена с електричество и леко налудничаво. Тя грабна телефона си и потърси номера на Майкъл Полсън, мъжа от ФБР, който ръководеше разследването за убийството. Кодът подсказваше, че номерът е от Вашингтон. Тя започна да го набира, като натискаше бутоните неестествено силно.

Тя натисна последната цифра и се заслуша в сигнала. Миг по-късно някой от приемната се обади.

— Мога ли да говоря с Майкъл Полсън, ако обичате? — попита тя, включвайки телефона на високоговорител.

— Мога ли да попитам кой го търси? — попита жената с отегчен глас.

Ариа погледна приятелките си, после се обърна към телефона.

— Някой, който има информация за убийството на Табита Кларк. Настъпи напрегната пауза.

— В момента господин Полсън дава пресконференция — отвърна след миг жената. — Но ако е важно, ще се свържа с него. Може ли да ви се обади по-късно?

Ариа каза, че няма проблем и затвори. После остави телефона на масичката с разтуптяно сърце. Какво щеше да каже, когато детективът ѝ се обади по-късно? Как ще успее да го произнесе? Веднага след това животът им щеше да се промени. Беше ли готова за това?

Хана грабна дистанционното и включи телевизора.

— Имам нужда от малко шум — каза тя. — Просто не издържам вече.

На екрана се появи реклама на сладоледени торти. Момчетата се загледаха с отсъстващи погледи. Ариа се зачуди дали всички си мислят едно и също — че може би никога вече няма да вкусят нещо толкова незначително и празнично, като сладоледените торти.

Рекламата свърши и започна друга за пикапи „Форд“. Следващата беше за местна верига пицарии, после за застраховка живот. След това започнаха местните новини. Синоптикът дрънкаше за

това, че денят ще бъде облачен, но за утре се очаква циклон с високо атмосферно налягане.

— Вадете тениските и късите панталони! — обяви той. — Ще бъде необичайно топло!

— Господи, трябва ли да е толкова възторжен? — изръмжа Спенсър към екрана.

Емили погледна отчаяно телефона.

— Защо не се обажда? Не знае ли, че е важно?

Хана притисна една възглавничка към гърдите си.

— Има нещо, което научих от разговора си с Наоми, но забравих да спомена. Очевидно Истинската Али ѝ се обадила, когато се върнала в Роузууд като Кортни и ѝ разказала всичко.

Сега всички впериха погледи в нея.

— Какво имаш предвид под *всичко*? — попита Ариа.

— Истината, предполагам. Всичко, което бе написано в писмото, което пъкна под вратата в Поконос. Наоми обаче не ѝ повярвала. Решила, че е луда.

Спенсър примигна учестено.

— Защо ѝ е на Али да издава такава голяма тайна?

Хана сви рамене.

— Помислила си е, че Наоми ще застане на нейна страна. Тя ми каза, че Али се опитала да я привлече, също както Мона се опита да привлече теб, Спенсър. Али каза *„Ще пипнем кучките, Наоми“*.

— *Ние*? — избъбри Ариа.

— Точно така каза. — Хана погледна озадачено Ариа. — Какво му е странното?

Ариа прибра кичур коса зад ухото си.

— Не знам. Просто за миг ми прозвуча странно, все едно Али е събрала екип от хора, които да ни следят. А може би не.

Внезапно Спенсър, която гледеше в телефона си, вдигна глава.

— Нали каза, че Греъм е болницата, Ариа? Всъщност мисля, че е в кома.

Тя обърна телефона си към тях. **КРУИЗЪТ В БЕРМУДСКИЯ ТРИЪГЪЛНИК ДАВА ЖЕРТВА**, гласеше заглавието на материала. Ариа прочете текста. „Греъм Праг е откаран в болница, след като пострада при експлозията на борда на круизния кораб «Величието на

моретата». Медицинският екип на Бермудите обяви, че той е в кома, но за него се грижат добре“.

— Леле — прошепна Ариа и сърцето ѝ се разтуптя. Кома? Да не би да е бил ударен от взривната вълна? Но защо не го беше видяла да лежи в безсъзнание на пода в котелното?

На екрана се появи водещият, който съобщи за катастрофа близо до Коншохокън Кърв и наруши концентрацията ѝ. Ариа грабна дистанционното с намерението да прехвърли на друг канал, но внезапно пред нея се появи познато лице. Очите на Табита проблясваха. Усмивката ѝ бе весела и закачлива, сякаш пазеше някаква тайна. **НОВО РАЗВИТИЕ ПО СЛУЧАЯ**, гласеше надписът под снимката.

Дистанционното се изплъзна от пръстите на Ариа и падна на пода. Хана я сграбчи за ръката и стисна здраво.

— Току-що получихме нова информация за Табита Кларк, тийнейджърката, която бе убита в Ямайка миналата година — заяви русата репортерка. — Съдебният патолог е завършил аутопсията и е получил някои изненадващи резултати. За повече подробности се свързахме с Дженифър Рубинщайн.

Лицето на Емили пребледня.

— О, Господи!

— Започва се — прошепна Спенсър. — Сега ще кажат, че Табита е била блъсната.

На екрана се появи Майкъл Полсън, същият човек, когото чакаха да им се обади, застанал пред гора от микрофони. До него бе застанал мъж с бяла престилка. Проблясваха светкавици.

— След продължително изследване на останките на госпожица Кларк — заяви Полсън, пристъпвайки напред, — екипът ми и аз стигнахме до заключението, че тя е починала от тежка травма в главата. По черепа ѝ са нанесени множество удари и по всичко личи, че е била пребита с тъп предмет.

Хана, която бе закрила очите си с ръка, надникна над нея.

— Чакай малко. *Какво?*

Ариа наостри уши, убедена, че не е чула правилно.

— Който я е убил, го е направил от близко разстояние — продължи Полсън. — Засега това са единствените детайли, които мога да споделя с вас.

Репортерите започнаха да задават въпроси, но внезапно един от помощниците на Полсън го потупа по рамото и му подаде телефон. Детективът се извърна от камерите, каза няколко напрегнати думи на помощника си, взе телефона и го притисна към ухото си.

Телефонът на Ариа звънна и всички подскочиха. Тя погледна към изписания на екрана номер. Търсеха я от Вашингтон. Полсън все още беше на екрана и чакаше отговора ѝ.

Ариа погледна телефона с ококорени очи, после се обърна към приятелките си, а след това към телевизора. „ТАБИТА КЛАРК Е УБИТА ОТ УДАР В ГЛАВАТА, НАНЕСЕН ОТ БЛИЗКО РАЗСТОЯНИЕ“ — гласеше надписът в долната част на екрана. Тя бавно се наведе към телефона си и отказа повикването. Звъненето спря и детективът бе препратен към гласова поща; той не остави никакво съобщение.

Ариа изключи звука на телевизора и се обърна към приятелките си. Дланите ѝ се бяха изпотили. Усещаше тавата си така, сякаш бе отделена от тялото.

— Не разбирам — рече тя с треперещ глас. — Защо аутопсията не е показала, че гръбнакът ѝ е бил пречупен от удара при падането? Та травмата в главата, резултат от удар от близко разстояние...

— ... не е нещо, което сме направили ние — завърши Хана вместо нея. — Падането не я е убило.

Ариа замига учестено. Машинката в главата ѝ се завъртя много бавно.

— Значи... това означава... че някой друг я е убил?

На екрана на смълчания телевизор репортерите продължаваха да задават въпроси на господин Кларк. Ариа се опита да се усмихне. Хана се протегна и стисна ръката ѝ. Спенсър и Емили се прегърнаха и избухнаха в сълзи. Странна смесица от чувства изпълни Ариа: облекчение, лекота, но ѝ вцепеняващ страх. Някой друг бе извършил убийството. Те бяха *невинни*. Думата прозвуча като прекрасна музика в ушите ѝ.

Но въпреки това ръцете ѝ трепереха силно и сърцето ѝ биеше учестено. Те щяха да си признаят за престъпление, което не бяха извършили. Да съсият живота си. Да унищожат връзките си. Щяха да го направят, за да се отърват от А., но може би точно това бе неговото

намерение още от самото начало. Защото, разбира се, А. беше истинският убиец на Табита. А не те.

— Мацки, вече няма логика Греъм да е А. — рече бавно тя. — Той не е имал причини да ни натопи преди Ямайка. Този, който ни причинява това, е някой, когото познаваме от много дълго време.

Момичетата се спогледаха ужасено, защото през главите им премина една и съща мисъл.

— Истинската Али — прошепна Спенсър.

— Трябва да е тя. — Хана преглътна на сухо.

Внезапно телефонът на Ариа изпиука. В първия момент тя си помисли, че детективът ѝ звъни отново, но тогава видя надписа на екрана. *Имате ново съобщение.* Стомахът ѝ се сви. Всякакви съмнения, че Греъм е виновен, изчезнаха окончателно. Изпадналите в кома хора не изпращат есемеси.

После звънна телефонът на Хана. Пропя айфона на Спенсър. Телефонът на Емили тихо изжужа. Момичетата се спогледаха с преbledнели лица. Тогава Ариа грабна телефона си и първа натисна бутона „ПРОЧЕТИ“.

Пипнахте ме, кучки — аз го направих. И знаете ли какво? Вие сте следващите.

А.

КАКВО СЛЕДВА...

Да, аз го направих. Но това е само началото. Спасителният екип може и да е хвърлил на момичетата спасително въже, но тези лъжкини все още се намират на потъващ кораб. И е само въпрос на време, преди да потънат завинаги.

Спенсър се е задъхала леко от преследването на Рифър по палубата. Засега може и да го е спечелила обратно, но при наркоманите никога нищо не е сигурно. Ако зависи от мен, връзката им ще се срине още преди да са стигнали до обвитите с бръшлян порти на Принстън.

Горката малка Ханакинс губи поредната приятелка благодарение на моя милост. Предполагам, че никой не ѝ е споменавал, че мостовете над бурните води винаги изгарят. Като говорим за изгаряния, чух, че някои хора от кораба ще се възстановяват точно в клиниката за изгаряния на Роузууд. А нищо не може да успокои една нечиста съвест по-добре от малко доброволческа дейност!

Модния крадец открадна сърцето на Емили, след което отплува към залеза, но картичката на Джордан подсказва, че любовната им история може би все още не е приключила. А дали е така? За Емили всички пътища водят към Али. И нищо не може да бъде потушено по-трудно от една стара страст...

Колкото до Ариа, огърлицата на Табита не е единственото нещо, което трябва да бъде заровено. Ако един определен човек разбере за нейната звездна, страховита нощ през онова лято в Исландия, това ще взриви много повече неща от някакъв си круизен кораб.

Наслаждавайте се на слънчевите лъчи, докато можете, дами. Когато сте зад решетките, тенът избледнява *ужасно* бързо.

Целувчици!

А.

БЛАГОДАРНОСТИ

Ужасно много благодаря на фантастичния ми екип в Алой Ентъртейнмънт — Лейни Дейвис, Сара Чандлър, Джош Банк и Лес Моргенщерн — за голямата им помощ при писането на „Опарени“. Напоследък в живота ми цари такава лудост, но работата с вас, приятели, е успокояваща и определено весела. Поздрави на Кари Съдърланд и Фарин Джейкъбс — коментарите и предложенията ви ми помогнаха да сглобя тази книга. Огромни благодарности и на Кристин Маранг, която винаги създава великолепно интернет присъствие от мое име, когато самата аз съм възпрепятствана да го направя.

Много любов на семейството и приятелите ми — на моите родители, на сестра ми Али, на малкия щурак Кристиян, на братовчедите ми Кристин, Колийн, Брайън, Грег и Райън; и специални благодарности на чудесната ми приятелка Колийн Макгери, с която изнасяхме измислени концерти на Лед Цепелин, рисувахме картини на хлъзгави гущери, танцувахме по цели нощи в „плетените ни пижами“, водехме съвсем неентусиазираните ни деца в птичарника и повръщяхме до късно през онази нощ в хостела в Голуей. Колийн, ти си най-добрата приятелка, която човек може да си пожелае. Целувки!

Издание:

Сара Шепард. Опарени

Американска. Първо издание

Редактор: Сергей Райков

Оформление на корицата: Димитър Стоянов-Димо

Издателство Ергон, София, 2013

ISBN: 978-619-165-010-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.